

Cẩm Tú Lương Duyên (Ngoại Truyện Phụng Ân Thiên Hạ)

Contents

Cẩm Tú Lương Duyên (Ngoại Truyện Phụng Ân Thiên Hạ)	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Âm Khí Ngát Hương	2
2. Quyển 1 - Chương 2: Cây Thế Ép Hôn	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Đối Đầu Gay Gắt	12
4. Quyển 1 - Chương 4: Xuân Ý Trêu đùa	16
5. Quyển 2 - Chương 1-1: Phiên Ngoại Tiểu Tiểu Hoa	21
6. Quyển 2 - Chương 1-2: Tà Mỹ	23
7. Quyển 2 - Chương 2: Giao Phong	26
8. Quyển 2 - Chương 3: Rơi Xuống Vực	28
9. Quyển 2 - Chương 4: Lộ Xác	31
10. Quyển 2 - Chương 5: Gặp Gỡ	33
11. Quyển 2 - Chương 6: Giao Dịch	36
12. Quyển 2 - Chương 7: Chơi Đêm	38
13. Quyển 2 - Chương 8: Nhảm Giường	40
14. Quyển 2 - Chương 9: Hung Hãn	43
15. Quyển 2 - Chương 10: Chồng Ghẹo	45
16. Quyển 2 - Chương 11: Trâu Già	46
17. Quyển 2 - Chương 12: Trật Khớp	48
18. Quyển 2 - Chương 13: Đùa Giỡn	50
19. Quyển 2 - Chương 14: Tiếp Chiêu	51
20. Quyển 2 - Chương 15: Sững Sờ	53
21. Quyển 2 - Chương 16: Giả Vờ	54
22. Quyển 2 - Chương 17: A Cẩm	56
23. Quyển 2 - Chương 18: Diệu Nhân	58
24. Quyển 2 - Chương 19: Nước Thơm	59
25. Quyển 2 - Chương 20: Nụ Hôn	61
26. Quyển 2 - Chương 21: Nửa Không?	62
27. Quyển 2 - Chương 22: Nổi Danh	63
28. Quyển 2 - Chương 23: Nghị Thân	65
29. Quyển 2 - Chương 24: Về Kinh	67
30. Quyển 2 - Chương 25: Đau Lòng	68
31. Quyển 2 - Chương 26: Đấu Sách	70
32. Quyển 2 - Chương 27: Yên Hội	71
33. Quyển 2 - Chương 28: Động Lòng	72
34. Quyển 2 - Chương 29: Tán Tỉnh	74
35. Quyển 2 - Chương 30: Hạ Độc	76

Cẩm Tú Lương Duyên (Ngoại Truyện Phụng Ân Thiên Hạ)

Giới thiệu

Translator: Mạn Lam Trân “Vị công tử này, không biết có bằng lòng lấy ta làm vợ không?” Hiên Viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tu-luong-duyen-ngoai-truyen-phuong-an-thien-ha>

1. Quyển 1 - Chương 1: Âm Khí Ngát Hương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

PHIÊN NGOẠI PHỤNG ẨN THIÊN HẠ

CẨM TÚ LƯƠNG DUYÊN

Tên truyện: Phiên Ngoại Phụng Ẩn Thiên Hạ - Cẩm Tú Lương Duyên

Tác giả: Nguyệt Xuất Vân

Khổ sách: 10.5 x 17cm

Số trang: 298

Giá bìa: 85,000 Đ

PHẦN I:

CẨM TÚ LƯƠNG DUYÊN

Một con ngựa hí vang phóng như bay trên đường, khiến người qua lại đều kinh sợ né tránh. Còn chưa kịp nhìn rõ bộ dạng người cưỡi, ngựa đã phi ra xa, chỉ thấy một áng mây đỏ rực như ngọn lửa, người cưỡi ngựa có vẻ là một cô gái.

“Đó là ai thế?”

“Nhanh quá, không nhìn rõ!”

“Xem phương hướng chắc là đến am Hoàng Giác rồi!”

“Chắc chắn vậy, nhưng không giống đi thấp hương, mà cứ như đi đánh trận!”

Mọi người vừa dứt tiếng bàn tán, lại có mấy con ngựa phóng như bay qua bên cạnh. Lần này, những người cưỡi ngựa đều giương vũ khí, đao vàng sáng loáng, trường kiếm chói lòa.

Mọi người kinh hãi, xem ra không chỉ là đánh nhau, mà còn giống như đi tước nã tội phạm. Lại nhìn quần áo của người trên ngựa, chẳng phải chính là trang phục của quan bổ dịch sao? Nói như vậy thì, áng mây màu đỏ vụt qua ban nãy nhất định là nữ bồ đầu Hiên Viên Cẩm của bộ Hình rồi.

Chẳng lẽ các đạo cô ở am Hoàng Giác phạm tội?

Bồ tát am Hoàng Giác rất linh nghiệm, hôm nay vừa đúng ngày rằm, những người qua lại trên đường phần lớn đều lên am Hoàng Giác thắp hương bái Phật, thấy tình hình như thế, liền bạo gan đi xem cho rõ nguồn cơn. Chón thanh tu mỗ sớm chuông chiều, ngọn đèn quển kinh, bỗng chốc trở nên ồn ào như cái chợ.

Chính giữa sân am có cây cổ thụ trăm năm, tán cây xòe rộng như một chiếc ô lớn, đang vào cuối xuân, xen kẽ cành lá sum suê nở đầu những chùm hoa tím. Một dải lụa màu trắng ngọc đung đưa theo gió, trên đó thêu những đóa hoa tím sinh động như thật, khiến một con bướm nhỏ thu cánh đậu vào.

Đám người kia đột nhiên xông vào khiến con bướm vỗ cánh tung bay, bất chợt một bàn tay thon dài đưa ra, túm lấy đôi cánh bướm.

“Đóng cửa am lại, hôm nay bản cô nương muốn tróc nã tội phạm quan trọng, người ngoài không được vào!” Hiên Viên Cẩm lạnh lùng ra lệnh.

Hai viên bồ dịch lập tức nhảy khỏi yên ngựa, đuổi những người qua đường vừa theo vào ra ngoài rồi đóng cửa am lại thật chặt.

Trụ trì Tĩnh Huyền của am Hoàng Giác đi từ trong điện ra đón, sắc mặt nghiêm trọng, thi lễ nói: “Thì ra là Hiên Viên bồ đầu, không biết nàng định bắt ai, có phải kẻ nào trong am phạm pháp không?”

Hiên Viên Cẩm xua tay ngắt lời Tĩnh Huyền, “Một tên trộm của Nam Triều đã lên vào Đông Yên chúng ta, ngoại hiệu của hắn là Trần Châu Hồ Ly. Tên này thường dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ con gái nhà lành. Đến Đông Yên vẫn không sửa tính ác, dám chòng ghẹo nữ nhân giữa phố, hắn đang trốn trong am đường này, ta đến đây để bắt hắn.”

Các tiểu đạo cô sau lưng Tĩnh Huyền nghe thấy thế, sợ đến mức trắng bệch cả mặt.

“Hiên Viên bồ đầu nhất định phải bắt hắn, nếu không chúng tôi sẽ gặp tai họa mất.” Mấy tiểu đạo cô tranh nhau nói.

Hiên Viên Cẩm gật đầu nói: “Yên tâm, hắn không thoát được đâu.” Nàng lại giơ roi lên chỉ huy: “Mấy người các ngươi chặn cửa am cho chặt, một con ruồi cũng không được để lọt, còn mấy người vào am lục soát.”

Khi Hiên Viên Cẩm nhắc đến Trần Châu Hồ Ly, bàn tay đang cầm lấy cánh bướm chợt run lên, con bướm vỗ cánh định bay đi, trong chớp mắt ngón tay lại giơ ra như bóng với hình, con bướm vùng vẫy một cách vô ích như thể bị vây khốn. Đôi mắt dài trong sáng như sao khê nheo lại, nhìn cánh bướm rung rinh và cành lá đan vào nhau, hướng xuống phía dưới.

Một con tuần mã màu đen tuyền chở một bóng hình đỏ rực. Đó quả thực là một con ngựa tốt, lông bờm đen nhánh được tết thành hai bím nhỏ chỉnh tề, trông càng tăng thêm vẻ thần tuấn. Cô gái trên ngựa mặc váy áo đỏ như lửa, không xòe như những cô gái thông thường mà vừa chặt vừa bó, lộ ra thân hình thon thả, bên eo còn thắt một chiếc thắt lưng giống như của đàn ông. Tay nàng cầm một chiếc roi mềm màu vàng, ánh mặt trời chiếu vào, lóe lên những tia sáng chói mắt.

“Các ngươi muốn bắt Trần Châu Hồ Ly ư?” Các bồ dịch vừa định lục soát, bốn cô gái liền đi từ am phòng ra, “Chúng ta chính là tỳ nữ của Trần Châu Hồ Ly, chỉ dựa vào các ngươi mà cũng đòi bắt chủ nhân của chúng ta sao?”

Ánh mắt mọi người lướt qua khuôn mặt bốn cô gái, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc. Đại khái bốn cô gái đều rất xinh đẹp, hơn nữa vẽ xuân hoa thu nguyệt mỗi người một vẻ. Bọn họ cùng mặc váy lụa xanh, cài trâm, đeo vòng xanh, kiểu dáng giống hệt nhau, nhưng màu sắc đậm nhạt khác nhau, sắc xanh rất rõ ràng.

Một chủ nhân có những thị nữ như thế này liệu còn có thể đi gian dân với các cô gái khác hay sao?

Hiên Viên Cẩm cười lạnh lùng nói: “Gọi chủ nhân của các ngươi ra đây.”

“Người mà cũng xứng gặp chủ nhân của chúng ta sao? Hỏi thử xem đao kiếm trong tay chúng ta có đồng ý không đã.” Bốn tỳ nữ giận chuyện lúc nãy Hiên Viên Cẩm nói xấu chủ nhân nhà mình, không nghe giải thích gì thêm liền vùng binh khí hô lớn xông lên.

Đám bồ dịch đang định trợ giúp, liền bị Hiên Viên Cẩm ngăn lại, “Lùi ra, để ta giao đấu với bọn chúng.”

Nàng tung mình nhảy từ lưng ngựa xuống, thân hình đỏ rực chói mắt vạch thành một luồng sáng tuyệt đẹp trên không trung, động tác thanh nhã khiến mọi người phải nín thở. Cây roi vàng trong tay nàng vung ra, khắp sân sáng lấp lánh.

Năm người lập tức giao đấu cùng nhau, áo đỏ vấy xanh, ánh vàng ánh bạc, cực kỳ đẹp mắt. Đang đánh hăng, trên cây bông vang lên một tiếng thở dài khẽ, “Hừm, có kịch mà không có trà.”

Mọi người đều thất kinh, chẳng lẽ trên cây còn có người đang xem kịch sao? Càng kinh ngạc hơn là, một trong số bốn tỳ nữ áo xanh nghe thấy thế liền tung mình nhảy khỏi vòng chiến, chạy như bay vào am đường, chẳng mấy chốc bùng ra một ly trà, nhảy thẳng lên cây, khoảnh khắc sau lại tay không nhảy xuống.

“Có thêm chút bánh điểm tâm nữa thì càng tốt.” Giọng nói nho nhã lại vang lên.

Tỳ nữ áo xanh kia lại chạy như bay vào am, lần này bùng một hộp đồ ăn nhảy lên cây, cung kính nói: “Đây là bánh hoa mai bí truyền của Ngũ Vị trai, đây là bánh mật của Mật Hương phường, nghe nói đều rất ngon, công tử ăn thử xem có hợp khẩu vị không?”

“Ừ thì ăn tạm vậy!” Công tử kia nói như thông cảm.

Những người ở dưới đều không biết nói gì. Bánh điểm tâm của Ngũ Vị trai là món ngon nhất nhì Đông Yên, phần lớn bánh làm ra đều đưa vào hoàng cung, bách tính bình dân kể ra cũng không đến nỗi không mua được, có điều khách hàng quá đông, thường phải xếp hàng rất dài mới mua được. Còn thứ bánh hoa mai bí truyền này thì e dù có xếp hàng dài dằng dặc cũng không mua nổi, bởi vì giá rất đắt, hơn nữa hiện giờ đã là cuối xuân, bánh làm từ hoa mai được ủ giữ đến tận bây giờ, càng là thứ nghìn vàng khó mua, vậy mà người trên cây lại nói là “ăn tạm”.

Mùi vị bánh rót cuộc ra sao, những người ở dưới đều chưa từng nếm thử nên không tiện nói, nhưng hương hoa mai thuần khiết từ trên cây đưa xuống, lại khiến người ta nghĩ ngay đến cảnh đẹp khi hàn mai nở rộ giữa ngày đông tháng giá.

“Kẻ nào giả thần giả quỷ trên cây đó?” Mấy hộ vệ hô lớn, định nhảy lên cây.

Vừa dứt lời, liền có thứ gì rơi từ trên trời xuống như thể Đông Tây thiên nữ rắc hoa, lần lượt trúng vào đỉnh đầu của mấy tên hộ vệ, bọn họ ôm đầu ngã ra đất. Mọi người cứ tưởng là thứ ám khí gì, cúi người xuống nhìn, chỉ thấy trên mặt đất vương mấy miếng bánh điểm tâm màu hồng hình bông mai, bên trên còn tạc hình hoa hồng.

Thứ ám khí đầy đủ cả sắc hương vị như thế này, đúng là lần đầu tiên họ trông thấy.

Bên kia, Hiên Viên bổ đầu không ngừng múa cây roi vàng khiến ba tỳ nữ áo xanh không chống đỡ nổi, phi thân nhảy ra, vòng vây tan rã, chỉ còn lại một mình nàng đứng giữa. Nàng lườm các thị vệ đang ngã lăn dưới đất, rồi ánh mắt lại hướng lên cây. Trông thấy dải lụa màu trắng ngọc đang đung đưa, nàng cười lạnh lùng, ánh sáng vàng lóe lên, chiếc roi trong tay nhanh như cắt cuốn vào. Cây roi quấn lấy tà áo, nàng dùng lực kéo xuống.

Những cánh hoa tím rụng như mưa, dưới tầm mắt mơ hồ, tà áo xoay tròn như một đóa hoa bung nở, từ từ giáng xuống trước mặt Hiên Viên Cẩm.

“Tiểu nha đầu ghê gớm thật!” Người đó khẽ cười, giọng nói cực kỳ ung dung.

Đó là một công tử trẻ tuổi, mái tóc buông xõa tựa như gấm đoạn thượng đẳng màu đen, tương phản hoàn toàn với bộ áo màu trắng ngọc trên người. Chàng đeo mặt nạ hồ ly, chỉ để lộ ra đôi mắt trong trẻo, thần thái như thể đang cười, thu hút nhiếp phách người khác.

Chưa cần trông thấy khuôn mặt chàng, chỉ cần bấy nhiêu thôi đã đủ khiến tâm hồn người khác choáng ngợp, điên đảo thần hồn.

“Đây chính là tên đạo tặc hái hoa sao?” Giọng nói của mấy đạo cô mang vài phần nghi hoặc.

Ánh mắt Hiên Viên Cẩm dừng lại trên tay người đó, một con bướm nhỏ đang đậu trên đầu ngón tay chàng, lúc này định vỗ cánh bay đi mà phí công vô ích, dường như nó đã bị dính chặt không sao bay được.

Hiên Viên Cẩm nhìn vào ánh mắt thoáng vẻ cười cợt kia, không biết vì sao, nàng lại cảm thấy mình cũng giống như con bướm ấy, đã trở thành con mồi của chàng.

“Hiên Viên Cẩm?” Trần Châu Hồ Ly hiển nhiên rất có hứng thú với Hiên Viên Cẩm, giọng nói ẩn chứa nụ cười không thể phớt lờ, “Đường đường là thiên kim quận chúa của Hiên Viên quận vương, mà lại đi làm nữ bồ đầu của bộ Hình ư?”

Hiên Viên Cẩm không ngờ Trần Châu Hồ Ly lại biết phụ thân mình là quận vương, chỉ cười lạnh lùng nói: “Đúng thế, ta làm bồ đầu chính là để bắt những tên ác đồ như ngươi.” Ngọn roi vàng bỗng vung lên, đầu roi đánh thẳng vào cổ Trần Châu Hồ Ly.

Trần Châu Hồ Ly chợt vận người, đầu ngón chân khẽ kiễng lên, nhanh chóng lùi lại phía sau. Luồng gió từ đầu roi tạt qua, con bướm nhỏ thừa cơ vỗ cánh bay đi mất.

Thì ra, roi này của Hiên Viên Cẩm trông có vẻ là tập kích chàng, nhưng thực ra là muốn giải trừ nội lực trên đầu ngón tay chàng, giải cứu cho con bướm đang vùng vẫy kia mà thôi.

Roi thứ hai đánh tới ngay sau đó, lần này là quyết đấu thật sự.

Cây roi dài múa lượn như rồng, lập tức trong sân toàn là bóng roi bủa giăng khắp trời đất, tựa như một chiếc lưới dày đặc bao trùm Trần Châu Hồ Ly ở bên trong. Chàng né qua trái, tránh qua phải, giống hệt như cánh bướm giấy dựa vừa nãy, trông cực kỳ thảm hại.

Thế nhưng, đúng vào lúc tất cả mọi người đều tưởng rằng Hiên Viên Cẩm nắm chắc phần thắng, cũng không biết Trần Châu Hồ Ly dùng chiêu số gì, thoát cái bóng roi liền ngừng lại, không gian bỗng trở nên tĩnh lặng.

Mọi người nhìn qua, chỉ thấy ngọn roi vàng của Hiên Viên Cẩm đã bị Trần Châu Hồ Ly nắm chặt, lại dùng lực kéo một cái, buộc Hiên Viên Cẩm không còn cách nào khác phải sà vào lòng chàng.

Trần Châu Hồ Ly dùng tả chưởng đỡ lưng Hiên Viên Cẩm, ép nàng vào lòng, nhưng ngoài miệng lại cười cợt nói: “Xem ra Hiên Viên bồ đầu mới là kẻ phong lưu thực sự, chòng ghẹo tại hạ thế này, có phải là muốn cường bức ta thành thân với nàng không? Nếu đã vậy, tên đạo tặc hái hoa như ta với bồ đầu phong lưu như nàng kể cũng xứng lắm!”

Hiên Viên Cẩm hít sâu một hơi, sắc mặt xanh lên vì giận, trong lòng đại nộ, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng bị đùa giỡn thế này bao giờ. Lập tức, nàng buông cây roi vàng trong tay, giơ chưởng đánh vào trước ngực chàng.

Trần Châu Hồ Ly liền buông nàng ra, bay ngang về phía sau, nhưng ngoài miệng vẫn liên thoáng: “Định mưu sát thân phu hử? Nương tử nhẫn tâm quá!”

Hiên Viên Cẩm nhặt roi lên, lạnh lùng “hừ” một tiếng đáp: “Hôm nay nhất định phải bắt được ngươi, nếu không ta sẽ không làm chức bồ đầu của bộ Hình nữa.”

Bồ đầu đã nói thế, các bồ dịch nào dám không tận lực. Mọi người lăm lăm binh khí trong tay, vây Trần Châu Hồ Ly và bốn tỷ nữ thành vòng trong vòng ngoài, bên ngoài còn giương sẵn cung tên.

“Nếu ngươi chống trả, ta sẽ bắn chết ngay lập tức.” Hiên Viên Cẩm lạnh lùng nói.

Một tỷ nữ áo xanh tiến lên phía trước nói: “Ngươi nói công tử nhà ta là đạo tặc hái hoa, vậy ngươi có chứng cứ gì không?”

Hiên Viên Cẩm giơ tay lên một cái, hai viên bồ dịch liền dẫn một cô gái đi vào.

“Liều cô nương, cô xem đây có phải là tên ác đồ đã thất lễ với cô hôm đó không?”

Liều cô nương tuy đáng vẻ xinh đẹp, nhưng hoàn toàn không sánh được với bốn tỷ nữ kia. Nàng ta mặc một chiếc váy xếp sặc sỡ, mái tóc búi cao, trên đầu cài một chiếc trâm vòng, cổ tay đeo vòng ngọc, trang điểm cực kỳ lòe loẹt. Vừa trông thấy Trần Châu Hồ Ly, nàng ta liền chạy lên mấy bước khẽ nói: “Đúng....đúng là chàng. Mong Hiên Viên bồ đầu làm chủ cho dân nữ.”

Hiên Viên Cẩm cười lạnh lùng nói: “Nghe rõ chưa? Người đâu, bắt lấy, giải về bộ Hình.”

Liều cô nương vừa nghe thấy thế, liền tiến lên tóm vạt áo Hiên Viên Cẩm, “Hiên Viên bỏ đầu, cô đừng bắt chàng, chỉ cần làm chủ cho nô gia được lấy chàng.....là xong!”

Mọi người đều ngạc nhiên. Hiên Viên Cẩm cũng tròn mắt không hiểu.

“Cô.....muốn cưới hần sao?” Hiên Viên Cẩm hỏi với vẻ không thể tin được, “Hần đã lãng nhục cô, vậy mà cô vẫn muốn lấy hần sao?”

Liều cô nương cúi đầu mân mê góc áo, e thẹn gật đầu.

“Kẻ ác thì phải gặp quả báo, Liều cô nương, nếu hần đã mạo phạm cô, không phải cô cứ nói muốn lấy hần là có thể miễn tội cho hần được. Bắt lấy!”

“Đừng!” Liều cô nương mặt mày thất sắc nói: “Chàng không mạo phạm ta, đều do ta bịa ra thôi.”

“Không mạo phạm ư?” Hiên Viên Cẩm neho mắt nhìn Liều cô nương, nhận ra dù nàng ta có đang nói chuyện với mình, nhưng ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi Trần Châu Hồ Ly, đáy mắt toát ra thứ ánh sáng rực rỡ, cực kỳ.....cuồng si.

Giây phút đó, Hiên Viên Cẩm chợt hiểu ra mình đã bị vị Liều cô nương này lợi dụng. Chẳng lẽ khi trước nàng ta khóc lóc kêu trời kêu đất, đòi sống đòi chết, chỉ là vì muốn nhờ nàng tìm giúp người này, rồi lại giúp nàng ta lấy được hần? Làm bỏ đầu đã lâu nay, đây là lần đầu tiên Hiên Viên Cẩm gặp phải chuyện như thế này. Không ngờ nàng lại bị lừa gạt bởi nước mắt của Liều cô nương, hoàn toàn không nhận ra cô ta kỳ thực chỉ là một kẻ mê trai.

“Bỏ đầu đại nhân anh hùng, vô địch, cương trực, thẳng thắn ơi, ngài còn muốn bắt nữa không, không bắt thì chúng ta đi đây!” Một tỳ nữ áo xanh phì cười nói.

Trần Châu Hồ Ly đứng đó như cây ngọc đón gió, khóe môi nở nụ cười khê. Trong mắt Hiên Viên Cẩm sao lại có vẻ chế nhạo thế nhỉ?

Nàng cúi đầu chỉnh đốn lại quần áo, mềm mỏng cười nói: “Muốn đi sao? Món nợ vừa rồi giữa chúng ta còn chưa tính mà! Người tưởng ai cũng có thể chòng ghẹo bản bỏ đầu sao?”

“Ồ, chẳng hay Hiên Viên bỏ đầu muốn bắt ta đến đại lao bộ Hình vì tội gì?” Trần Châu Hồ Ly cười khúc khích hỏi.

Xem tình hình này, đương nhiên là không thể bắt hần được nữa. Hiên Viên Cẩm chỉ đành tức giận hăm hăm dẫn đám bồ dịch bỏ đi, trước khi đi còn nghiêng răng buông một câu: “Con hồ ly chết tiệt, bản bỏ đầu sẽ không buông tha cho người đâu.”

Có trời mới biết, nàng đã nghiêng răng nghiêng lợi đến mức nào khi nói xong câu đó!

2. Quyển 1 - Chương 2: Cậy Thế Ép Hôn

Dọc đường cười ngựa quay về, sắc mặt Hiên Viên Cẩm cứ sầm sì, trước mắt nàng không ngừng hiện ra ánh mắt như đang mỉm cười đằng sau tấm mặt nạ hồ ly, trong lòng cực kỳ bức bối. Vậy mà về đến phủ, a hoàn Lâm Lang của nàng lại ra vẻ bí mật kiễng chân nói thầm: “Quận chúa, nghe nói thái tử Nam Triều Hoàng Phủ Doanh đã đến triều ta rồi.”

Hiên Viên Cẩm vung tay vứt cây roi ngựa cho Lâm Lang, nhanh chân rẽ vào cửa, “Hần đến hay không thì liên quan quái gì đến bản quận chúa!”

“Quận chúa, người là đại gia khuê tú, không thể ăn nói bỗ bã như đám bồ dịch kia được. Từ nay trở đi, người phải chú ý đến lời nói cửa miệng của mình, phải có phong phạm của đại gia khuê tú, phải...”

Hiên Viên Cẩm gơ tay sờ lên trán Lâm Lang, nghi hoặc hỏi: “Không sốt mà, chẳng lẽ em uống nhầm thuốc?”

“Quận chúa, Nam Triều có ý liên hôn với triều ta, thái tử Nam Triều đến đây là để chọn thái tử phi đó.” Lâm Lang giậm chân nói, đúng là hoàng đế chưa lo mà thái giám đã lo*.

*Ý nói người trong cuộc còn chưa lo lắng mà người ngoài cuộc đã cảm thấy sốt ruột.

“Thế thì liên quan gì đến ta?” Đầu óc Hiên Viên Cẩm vẫn còn lơ lửng ở am Hoàng Giác.

“Trời ơi, quận chúa, lẽ nào người không biết, người cũng có trong danh sách dự tuyển sao?”

Lần này Hiên Viên Cẩm khựng lại, chau mày nói: “Em nghe ai nói vậy?”

“Phu nhân nói vậy đó. Phu nhân còn dặn, tối mai trong cung có yến tiệc, muốn quận chúa trang điểm thật đẹp. Quận chúa, ngày mai vào cung cho Lâm Lang theo với, nghe nói Hoàng Phủ điện hạ cực kỳ tuấn tú.” Lâm Lang nói với khuôn mặt đầy vẻ say mê.

Hiên Viên Cẩm liếc nhìn Lâm Lang, bất giác nhớ đến nụ cười trên khuôn mặt Liễu tiểu thư khi nhìn Trần Châu Hồ Ly, lập tức cảm thấy bức bối trong lòng, “Ngày mai ta có việc, không vào cung đâu.”

Lâm Lang kinh ngạc, đi theo Hiên Viên Cẩm suốt dọc đường, liên tục nói: “Quận chúa, như thế không được đâu, thánh thượng có chỉ, không đi tức là kháng chỉ đó!”

Hiên Viên Cẩm nói thì cứ nói, nhưng đến tối hôm sau, rốt cuộc vẫn không chống lại được áp lực từ phụ mẫu và thánh chỉ của hoàng thượng, đành trang điểm rực rỡ, đi dự yến tiệc trong cung.

Buổi tối đó trăng sáng sao mờ, trong Ngự hoa viên treo đầy đèn đỏ thắm, tím sẫm, hổ phách, xanh lam, xanh lục.....đèn sáng đủ màu, phản chiếu rực rỡ khắp nơi.

Hiên Viên Cẩm nhìn những oanh oanh yến yến đứng đầy sân, chỉ thấy như giẫm phải đinh, chỉ mong thái tử Nam Triều mau chóng giá lâm, chọn ra cô gái vừa ý để kết thúc bữa tiệc này cho nhanh.

Không lâu sau, hoàng đế được đám nội thị vây quanh ung dung đi tới, nhưng không hề trông thấy thái tử Nam Triều Hoàng Phủ Doanh. Hoàng đế nói, thái tử Nam Triều bỗng bị cảm phong hàn, đang nghỉ ngơi trong điện Quỳnh Hoa.

Hiên Viên Cẩm thở phào một hơi, trong bụng mừng thầm, nghĩ thái tử Nam Triều bị bệnh thật đúng lúc, rồi liền yên tâm hưởng thụ những món ăn ngự thiện ngon lành. Ai ngờ hoàng đế lại nói: “Trẫm nghe nói thiên kim của các vị ái khanh đến tham dự yến tiệc hôm nay đều đã chuẩn bị tiết mục ca múa biểu diễn, trẫm không thể làm mất hứng của các vị khanh gia được, chi bằng cứ theo lệ cũ mà tiến hành thôi!”

Hiên Viên Cẩm lập tức trở nên căng thẳng, hoàng đế nói như thế có nghĩa là, việc tuyển phi vẫn như cũ sao?

Tuy Hoàng Phủ Doanh không xuất hiện, nhưng các vị thiên kim tiểu thư vẫn hết lòng biểu diễn như thường. ai cũng nói chưa biết chừng thái tử Nam Triều đang đứng ở chỗ kín đáo nào đó quan sát bọn họ.

Vì thế, các cô nương cầm kì thư họa ca vũ thuyết xướng, muôn màu muôn vẻ thu hút người xem. Có điều, đến lượt Hiên Viên Cẩm tựa như một khúc nhạc đang diễn tấu trôi chảy, đến chỗ nàng bỗng nhiên biến điệu.

Hiên Viên Cẩm muốn múa roi!

Hoàng đế khẽ ho một tiếng, nói: “Cẩm nhi, con cứ hát một khúc thì hay hơn, đây không phải cuộc thi tuyển bổ đầu của trẫm.”

“Bẩm bệ hạ, thần không biết hát.”

Hoàng đế sững người một lát, lại nói: “Không sao, vậy múa được chứ?”

“Bẩm bệ hạ, thần cũng không biết.”

“Vậy cầm kì thư họa cũng phải biết một thứ chứ?” Hoàng đế hỏi một cách không cam tâm.

“Bẩm bệ hạ, thần cũng không biết.”

Hoàng đế im lặng, khoát tay coi như ngẫm bằng lòng. Thế là Hiên Viên Cẩm liền bắt đầu múa roi.

Trên khoảng đất đất trống trong Ngự hoa viên, lập tức lấp lánh bóng roi vàng, tựa như một con rắn vàng đang múa lượn điên cuồng. Bữa tiệc dịu dàng tình ý vì thế mà mang thêm vài phần sát khí.

Tại một đình viện giữa hồ cách đó không xa, thái tử Đông Yên Đẩu Sách đứng bên dòng nước, thấy Hiên Viên Cẩm múa roi, liền thở dài một tiếng, nói với nam tử áo tím bên cạnh: “Chà...sau tối nay, e là Hiên Viên quận chúa sẽ càng khó lấy chồng hơn.”

Nam tử áo tím nhìn cây roi vàng đang múa lượn trong tay Hiên Viên Cẩm, nheo đôi mắt cười nói, “Chưa chắc, nàng ấy xinh đẹp như vậy, cho dù võ công có lợi hại một chút cũng không đến nỗi không ai dám lấy đâu.”

Đẩu Sách cười nói: “Ngày trước khi Hiên Viên Cẩm vẫn chưa đến tuổi cập kê, bậc cửa nhà muội ấy gần như bị mối của những người đến cầu thân giẫm phẳng, nhưng từ khi muội ấy tổ chức cuộc thi tỷ võ chiêu thân, đánh bại hết tất cả những kẻ cầu thân đó, thì không còn ai dám đến cầu thân nữa. Doanh, không phải huynh định chọn muội ấy đấy chứ? Có một mẫu hậu hung dữ đã đủ lắm rồi!”

Nam tử áo tím Hoàng Phủ Doanh mỉm cười, thực ra, lần này chàng đến đây, phụ hoàng và mẫu hậu tuy đều có ý muốn hòa thân, nhưng cũng nói tiền đề là chàng phải gặp được người con gái vừa ý đã. Cho nên, phen này chàng đến Đông Yên, chủ yếu để du ngoạn và thăm cậu họ là hoàng đế Đông Yên. Chàng hoàn toàn không ngờ, cậu họ thực sự mở cờ giống trống tuyển phi cho mình.

“Có điều, Doanh, ta thực sự muốn biết, nếu huynh chọn muội ấy, muội ấy sẽ phản ứng thế nào? Xem cung cách điệu múa roi này của muội ấy, hoàn toàn không muốn lấy huynh đâu. Ta dám cá muội ấy sẽ tìm huynh, dùng roi quất huynh.”

Hoàng Phủ Doanh nhướng mày cười nói: “Chẳng lẽ đối với bản thái tử mà nàng ấy cũng nở ra tay?”

Đẩu Sách nhìn dung nhan diễm đảo chúng sinh của Hoàng Phủ Doanh, do dự giây lát rồi nói: “Cực một học trâm châu!”

Thái tử Nam Triều chọn Hiên Viên Cẩm.

Khi tin tức ấy như luồng sét đánh vào đô thành Bá Thành của Đông Yên, Hiên Viên Cẩm đang ngủ trưa.

Tiểu a hoàn Lâm Lang xông vào khuê phòng của Hiên Viên Cẩm như lửa cháy sau lưng hỗn hển kêu la: “Quận chúa, đại...đại hỷ rồi, thái tử Nam Triều đã chọn.....quận chúa!”

Hiên Viên Cẩm vốn đang mơ màng trong giấc ngủ, nghe thấy câu nói đó lập tức bật dậy. Ban đầu nàng không tin, đợi đến khi Lâm Lang nói bên ngoài đồn ầm lên cả rồi, chắc chỉ một lát nữa chỉ ý của thánh thượng sẽ đến nơi, nàng mới bắt đầu phát hoảng. Nàng tung mình xuống giường rồi lao ra ngoài, đến trước cửa mới nhận ra vẫn chưa đi giày, quay người tìm giày đi vào, nàng giậm chân bực bội rồi chạy bay ra ngoài. Đến cửa chuồng ngựa đất được con Ô Truy ra, nàng liền phi như bay vào hoàng cung.

Người qua lại trên phố vừa nghe thấy tiếng vó ngựa liền cảm thấy bên người mát rượi, một cái bóng màu đỏ mang theo gió lạnh vụt qua. Hoàng Phủ Doanh và Đẩu Sách đang đứng trên phố, thấy thế liền tránh dạt vào bên đường, chỉ cảm thấy gió lạnh tạt qua người, tà áo và chiếc quạt xếp trong tay đều bị gió thổi kêu loạt soạt.

“Xem tình hình này, không giống như là định đánh ta, mà như là đi đánh hoàng cữu.” Hoàng Phủ Doanh giữ chiếc quạt suốt nửa bị gió thổi bay mất, nói.

Đẩu Sách sững người, nhắc chân đi về phía hoàng cung, “Đi xem sao!”

Hiên Viên Cẩm đương nhiên không ngốc đến mức đi đánh hoàng đế. Thân là bỏ đầu của bộ Hình, nàng có thể bài ra vào cung. Tay cầm thẻ bào, nàng đi thẳng đến bên ngoài Ngự thư phòng.

Lúc này đã bãi triều, hoàng đế đang trong Ngự thư phòng cùng các đại thần nghị sự. Nội thị tổng quản thấy Hiên Viên Cẩm tới, liền vào trong bẩm báo, lát sau ra ngoài tuyên gọi nàng vào.

Hiên viên cẩm theo nội thị đi vào, thấy trong Ngự thư phòng ngoại trừ hoàng đế còn có cha nàng và thừa tướng.

Hoàng đế thấy nàng bước vào, mỉm cười hỏi: “Cẩm nhi có chuyện gì vậy?”

Hiên Viên Cẩm hành lễ rồi đi thẳng vào đề: “Thần nghe nói Hoàng Phủ điện hạ của Nam Triều đã tuyển thần làm phi, nên đến đây nói rõ với bệ hạ, với dung mạo và tài năng của thần, e rằng khó lòng gánh vác được trọng trách hòa thân. Khẩn cầu bệ hạ chọn người khác.”

Hiên Viên quận vương ngồi ngay phía dưới hoàng thượng, cuối cùng cũng gả được con gái đi, tuy có hơi xa, nhưng còn hơn chết già trong nhà. Ông đang vui mừng, bỗng nhiên thấy Hiên Viên Cẩm nói thế, liền giận xanh cả mặt.

Nhưng hoàng đế lại mỉm cười nói: “Cẩm nhi, thái tử Nam Triều tài năng tuyệt thế, dung mạo khuynh thành, hơn nữa nữa khanh gả đi là sẽ thành thái tử phi, sau này sẽ thành hoàng hậu Nam Triều, vậy mà khanh cũng không đồng ý sao?”

“Thần không đồng ý!” Hiên Viên Cẩm nói như chém đinh chặt sắt.

Hiên Viên quận vương ngồi đó ho đến khản cả giọng, Hiên Viên Cẩm vẫn coi như không nghe thấy gì.

“Chuyện này khó đây, Hoàng Phủ thái tử không chịu lấy ai khác ngoài khanh. Trẫm đã đồng ý với chàng ta rồi, không tiện đổi người nữa.” Hoàng đế nói một cách khí xữ.

Hiên Viên Cẩm ngẫm nghĩ rồi nói: “Thần gặp chàng ấy một lần, chàng ấy sẽ không nằng nặc đòi lấy thần nữa đâu.” Muốn một người cưới nàng thì khó, chứ muốn một người không lấy nàng thì rất dễ.

“Cẩm nhi, khanh đến muộn rồi, chàng ta đã về Nam Triều chuẩn bị hôn sự rồi.” Hoàng đế khoát tay nói.

Hiên Viên Cẩm không thể ngờ Hoàng Phủ Doanh lại nhanh chóng quay về như vậy, chỉ đành tung ra đòn hiểm hóc, “Vậy xin bệ hạ làm chủ cho thần, thực ra thần đã có hôn ước, quả tình không thể gả đi được nữa.”

Hiên Viên quận vương là người hiểu rõ nha đầu nhà mình nhất, vừa nghe liền biết ngay nàng đang nói linh tinh, vội đứng dậy nói: “Cẩm nhi, con có hôn ước từ bao giờ? Dao cha lại không biết?”

Hiên Viên Cẩm tươi cười nói: “Sao cha đã quên rồi, năm đó cha bị kẻ xấu bắt cóc, từng được Bùi thúc thúc tương cứu. Về sau cha liền giao hẹn hôn ước với nhà họ Bùi. Tuy nhiều năm không có tin tức gì, nhưng hiện giờ công tử của Bùi thúc thúc là Bùi An đã đến kinh thành thi khoa cử, hôm đó người con gặp trong am Hoàng Giác chính là chàng. Hiện giờ gia cảnh người ta sa sút, lẽ nào cha định hỏi hôn?”

Hiên Viên quận vương ngẩn người, hiểu rõ nha đầu này đang bịa chuyện lừa hoàng thượng, nhưng ông lại hoàn toàn không thể vạch trần sự thật, nếu không nha đầu nhà mình sẽ phạm đại tội khi quân. Ông chỉ đành mạo hiểm nói: “Thần nữ nói đúng, thần và nhà họ Bùi quả thực từng định hôn ước, có điều nhiều năm nay không hề qua lại, còn cứ tưởng nhà họ Bùi cũng sinh được con gái. Bây giờ Bùi công tử đã đến, vậy xin bệ hạ khai ân.”

Hai cha chọn người hát kể phụ họa, hoàng đế thấy thế, cười nói: “Nếu đã như vậy, cũng là lương duyên trời ban. Bùi công tử kia mà đến chậm một ngày, cô dâu có lẽ đã bay mất rồi. Đến đúng lúc thật, coi như một mối kỳ duyên.”

“Phụ hoàng nói rất đúng!” Hoàng thái tử Đẩu Sách được nội thị dẫn đường tiến vào, hành lễ rồi nói, “Nếu đã là kỳ duyên, sao phụ hoàng không hạ chỉ cho bọn họ nhanh chóng thành hôn? Nếu không, để cho Hoàng Phủ Doanh biết được, chỉ e sẽ sinh chuyện.”

“Nói cũng phải, trẫm sẽ ban hôn ngay, để hai khanh ba ngày sau thành hôn.”

Hoàng đế vừa mở lời vàng ngọc, lần này đến lượt Hiên Viên Cẩm sững sờ, nàng biết tìm đâu một vị hôn phu đính ước từ nhỏ bây giờ?

Vừa ra khỏi hoàng cung, Hiên Viên Cẩm liền bị phụ thân mắng như tát nước vào mặt, sau cùng ném cho nàng một câu, chạy trốn đi.

Hiên Viên Cẩm biết, chạy không phải là cách. Nàng ở Hình bộ bắt bao nhiêu phạm nhân như vậy, không ngờ có ngày bản thân cũng trở thành phạm nhân.

Nàng dắt con ngựa Ô Truy, đi dọc con phố, tiến thẳng đến hồ Man La.

Mới vào đầu hạ, tuy trời đã tối nhưng ven hồ Man La vẫn rất đông người qua lại. Người bày sạp bán hàng, người đi chơi, người ngắm cảnh đêm nói nhau không dứt.

Gió đêm nhẹ thổi, những cánh hoa như tuyết rơi bay theo gió, như mưa cuốn qua một ngôi đình. Góc đình treo một lồng đèn màu tím đung đưa theo gió, ánh đèn lung linh chiếu sáng một sạp bán tranh ở giữa đình.

Một công tử áo xanh quay lưng lại với Hiên Viên Cẩm, đang múa bút trước sạp tranh, rất nhiều cô gái vây quanh, không ngừng tấm tắc ngợi khen.

Hiên Viên Cẩm buộc con ngựa Ô Truy vào gốc cây bên đình, cầm roi bước vào trong. Chỉ thấy một bức tranh đang mở trên sạp, trong tranh, nước hồ sóng sánh, lá sen phủ dày, chính là phong cảnh hồ Man La.

Một tay giữ tay áo rộng, tay kia khẽ đưa trên giấy, mái tóc vị công tử áo xanh kia đen bóng như gấm đoạn rủ xuống ngang lưng, ánh đèn phản chiếu khiến nửa khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp đến mức có phần không chân thực.

“Công tử, bức tranh này có thể bán cho nô gia không? Nô gia xin trả trăm lượng bạc.” Một cô nương thỏ thẻ.

Công tử áo xanh điềm đạm nói: “Xin lỗi, tại hạ vốn là người từ nơi khác đến, vẽ bức tranh này chỉ để làm kỷ niệm. Nếu cô nương thích phong cảnh hồ Mạn La, mỗi ngày đều có thể đến thưởng lãm, cần gì phải trả trăm lượng bạc để mua một bức tranh?”

Cô nương kia cực kỳ thất vọng, “Nô gia quả thực thích bức tranh này của công tử. công tử nói là muốn giữ làm kỷ niệm, chẳng lẽ công tử không phải người của Bá Thành chúng tôi?”

“Đúng thế, tại hạ là người nơi khác, lần đầu đến kinh thành.”

“Không biết công tử đã có hôn ước hay chưa?” Một cô nương khác bỗng e thẹn hỏi.

“Chưa!”

Người nơi khác! Chưa có hôn ước!

Đêm nay Hiên Viên Cẩm mãi cảm lạ thường với hai điều này.

Nàng đứng phía sau, nhìn bóng dáng vị công tử kia hồi lâu, bỗng nhiên cầm roi bước thẳng tới. Trong đình có người nhận ra nàng, vội tiến lại hàn huyên: “Hôm nay Hiên Viên bồ đầu sao lại rảnh rỗi thế? Ít khi thấy Hiên Viên bồ đầu ra ngoài chơi thế này lắm!”

Hiên Viên Cẩm điềm đạm hắng giọng, chậm rãi nói: “Ta làm gì có phúc ra ngoài chơi như mọi người, ta ra đây để truy bắt tội phạm đó. Mọi người chưa nghe nói sao, trong kinh thành xuất hiện một tên đạo tặc hái hoa, đã gây án mấy lần rồi, chuyên chọn những cô nương xinh đẹp để hạ thủ. Võ nghệ hần cao cường, cho dù ở nơi phố chợ đông đúc cũng có thể đắc thủ, sau đó sẽ giết người, ném xác xuống hồ Man La...”

Hiên Viên Cẩm còn chưa nói hết, các cô nương ai nấy đều biến sắc mặt.

“Vị công tử này, đêm khuya rồi, nô gia phải về thôi.”

“Hiên Viên bồ đầu, cô nhất định phải bắt được tên hung thủ đó nhé!”

Ai nấy vội vã rời khỏi đình, lần lượt kéo nhau về, người ngồi kiệu, người đi xe ngựa, không còn ai dám lưu luyến cảnh đẹp hồ Man La và mỹ nam trong đình nữa, giữ tính mạng vẫn quan trọng hơn.

Hiên Viên Cẩm hài lòng nhìn đám oanh oanh yến yến bị dọa bỏ chạy, lúc này mới bước vào, đặt cây roi lên bàn vẽ, cười hỏi: “Vị công tử này, không biết có bằng lòng lấy ta làm vợ không?” Nàng nói thẳng luôn vào đề.

Công tử áo xanh hơi run tay, một giọt mực rơi xuống bức tranh nhanh chóng nhuộm màu rộng ra. Chàng chậm rãi ngẩng đầu, hàng lông mi trong bóng tối đen nhánh dịu dàng, đôi mắt dài hẹp toát lên ánh sáng đẹp mê hồn.

Giữa hồ Man La, từ phiến lá rộng bao phủ, từng đóa sen trắng hồng đua nở kiêu diễm, tất cả đều không sánh được với ánh mắt của chàng. Toàn bộ cảnh đẹp xung quanh trong khoảnh khắc ấy đều trở nên phai nhạt.

Công tử áo xanh lặng lẽ nhìn nàng một lượt, khóe môi mới dần dần nở nụ cười, chàng cầm bút chấm lên bức tranh, nói: “Cô nương, ta có thể nghĩ thế này không? Cô nương...đang cầu hôn ta sao?”

Hiên Viên Cẩm gật đầu nói: “Đúng thế! Ta nói nghiêm túc đấy, không phải nói đùa đâu!”

Công tử áo xanh bình thần gõ gõ cây bút trong tay, liếc mắt nhìn nàng, nói một cách thú vị: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Hiên Viên Cẩm kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống, đáp: “Chàng đừng vội từ chối, cho phép ta giới thiệu một chút đã. Phụ thân ta là Hiên Viên quận vương, nhà ta cũng có thể coi là gia đình phú quý. Nếu công tử lấy ta, sẽ không phải bầy sạ bán tranh kiếm sống thế này nữa. công tử có thể chuyên tâm vào khoa cử, giành lấy công danh.”

“Hết rồi sao?”

“Hết rồi!”

“Còn cô nương thì sao? Tại hạ lấy vợ không coi trọng gia thế, mà quan tâm đến con người cô nương.”

“Ta, ồ, ta ý hả...” Hiên Viên Cẩm vặn đầu ngón tay bắt đầu nói, “Dung mạo tuy không phải tuyệt sắc, nhưng cũng coi như hoa nhường nguyệt thẹn, tuyệt đối không khiến công tử phải mất mặt. Ta biết chữ, biết tính nết, biết lo liệu việc nhà, biết võ công, biết nấu cơm, biết...”

“Có biết nữ công không? Biết gảy đàn, múa hát không?”

Hiên Viên Cẩm chau mày, sao tiêu chuẩn chọn vợ của nam tử này y hệt như thái tử Nam Triều vậy? Nàng lắc đầu nói: “Không biết! Có điều, nếu công tử thích, có thể đến thanh lâu chuộc một người biết đánh đàn nhảy múa về làm thiếp.”

“Còn có thể nạp thiếp ư?” Công tử áo xanh nheo mắt nói: “Chắc hẳn, hôn sự này còn có điều kiện khác phải không?”

Hiên Viên Cẩm đáp: “Công tử đoán đúng đó, chúng ta chỉ làm phu thê trên danh nghĩa mà thôi!”

Công tử áo xanh lặng lẽ nhìn nàng không nói gì.

Hiên Viên Cẩm đoán chắc chàng đã bị hành động của mình làm cho khiếp sợ, liền lặng lẽ cẩu vào cánh tay, cứ thế cho đến khi nước mắt rưng rưng rồi nói một cách thê lương: “Thực ra không giấu gì công tử, hiện giờ ta đang bị người nhà ép hôn, cho nên mới nói mình đã có ý trung nhân. Vì vậy bắt buộc phải đến cầu xin công tử.”

Công tử áo xanh thấy rõ động tác nhỏ đó của nàng, lắc đầu cười nói, “Nàng sốt ruột muốn lấy chồng như vậy, làm sao ta có thể tin những lời nàng nói là thực được?”

“Nếu ta không vội, chẳng phải sẽ bị gả cho cái tên...Chàng không biết đây, kẻ mà phụ thân bắt ta cưới, là một kẻ...” Hiên Viên Cẩm thấy chàng là người nơi khác đến, liền bịa chuyện lung tung, hi vọng có thể khiến chàng động lòng.

“Là một kẻ thế nào?” Công tử áo xanh nheo mắt lại.

“Thân hình hần lùn tịt, toàn thân béo mập, xấu xí ngu ngốc.” Hiên Viên Cẩm cố hết sức miêu tả tướng mạo kẻ đó xấu xí đến cùng cực.

Đuôi mắt công tử áo xanh khẽ giật vài cái, lạnh lùng nói: “Thứ cho tại hạ không thể giúp được.”

Lần này Hiên Viên Cẩm thực sự muốn khóc, không ngờ cầu hôn cũng khó như vậy! Không phải người ta đều nói nữ theo đuổi nam dễ như chỉ cách một tầng sa mỏng hay sao?”

Nàng rưng rưng nhìn công tử áo xanh, “Công tử, chàng từ chối ta sao?”

Công tử áo xanh nhìn Hiên Viên Cẩm chăm chăm trong thời gian khoảng một ly trà, bỗng nhiên cười nói: “Dù sao gần đây ta cũng rất rảnh, cứ đồng ý với nàng cũng chẳng sao.”

Hiên Viên Cẩm nghe giọng nói có vẻ chẳng hề quan tâm của chàng, không khỏi chau mày. Có điều, như vậy cũng tốt, nếu nghiêm túc quá, sau này chẳng có cách gì giải quyết được

Tiếp sau đó Hiên Viên Cẩm liền nói cho chàng hay phải hành sự thế nào. Đang thương lượng, một ông già liền nhanh chân đi từ bên ngoài vào đình, mỉm cười nói: “Đa tạ công tử đã trông sạ hàng họ lão hủ, cháu của lão hủ đã không có việc gì nữa rồi, đa tạ công tử.”

Hiên Viên Cẩm nghi hoặc nói: “Hóa ra chàng không phải là kẻ bán tranh kiếm sống sao?”

Công tử áo xanh nhướng mày nói: “Chuyện đó có quan trọng không?”

Hiên Viên Cẩm suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không quan trọng!” Chẳng có chuyện gì quan trọng hết, quan trọng nhất là chàng chịu làm “Bùi An”.

3. Quyển 1 - Chương 3: Đôi Đầu Gay Gắt

Typet: Thiên Kết

Nếu nói chuyện không nhìn ra bệnh mê trai của Liễu tiểu thư để rồi gây ra vụ việc nực cười luôn khiến Hiên Viên Cẩm cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, thì chuyện cầu hôn với vị công tử áo xanh lần này lại rất nhanh chóng, khiến nàng hối hận đến mức gần như muốn dùng roi tự đánh vào đầu mình.

Ba hôm sau, khi Hiên Viên Cẩm tỉnh dậy từ trong giấc mộng, nàng liền nhớ ra hôm nay chính là ngày mình xuất giá. Nàng có cảm giác muốn treo tường bỏ trốn, nhưng nàng biết, hậu quả của việc đó sẽ làm cho sự tình bại lộ, khiến nàng và phụ thân cùng phạm tội khi quân, hoặc giả hoàng đế vẫn sẽ bắt nàng phải lấy thái tử Nam Triều.

Lấy một người không quen biết còn hơn phải lấy thái tử Nam Triều, để rồi ngày ngày phải ở trong lồng son tranh sủng cùng những cô nàng khắp lục cung.

Cho nên, cuối cùng nàng vẫn ngồi trước bàn trang điểm, để cho các a hoàn chải đầu. Khi trông thấy hình ảnh mình trong gương, tóc kết thành búi, trâm vàng đung đưa, đẹp đẽ cao quý không tả xiết, nàng không kìm được tò mò hỏi: “Sao phải chải kiểu tóc phức tạp thế này, cứ làm qua loa là được.”

Tiểu a hoàn nói với vẻ không hiểu: “Quận chúa, chải đầu để xuất giá, sao có thể làm qua loa chứ?”

Hiên Viên Cẩm chạy mày chán nản, chắc hẳn không ai biết, hôn sự này đối với nàng mà nói, thực ra chỉ là một vở kịch do chính nàng đạo diễn mà thôi.

“Quận chúa, áo cưới đã đến nơi rồi.” Lâm Lang mang áo cưới bước vào.

Khi các tiểu a hoàn trong phòng nhìn bộ áo cưới, tất cả ánh mắt đều trở nên sững sờ.

“Nếu kiếp này được mặc một bộ áo cưới như thế kia, dù có chết em cũng cam lòng!” Hồi lâu, một tiểu a hoàn lẩm bẩm.

Hiên Viên Cẩm quay đầu lại liếc nhìn bộ áo cưới, trên gấu váy dài quét đất thêu toàn hoa văn chim loan cầm tú, trước vạt áo điểm tuyết trân châu và những mảnh ngọc vụn, gấm đỏ dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng lóa mắt, hoa lệ khác thường.

“Cho dù làm thái tử phi của Nam Triều, có lẽ cũng chẳng hoa lệ bằng bộ áo cưới này đâu. Cô nhìn những hạt trân châu trên vạt áo kia xem, đều là Nam Hải trân châu thượng hảo đó, lại nhìn những hoa văn kia, đều dùng chỉ vàng để thêu đó! Không ngờ Bùi công tử lại giàu có như vậy.” Mấy tiểu a hoàn mắt phát sáng, vây quanh bộ áo cưới tằm tắc ngợi khen.

Hiên Viên Cẩm sờ lên những hạt trân châu trên áo cưới, hỏi: “Bộ áo cưới này là do Bùi An đưa đến sao?”

“Đúng thế, sáng sớm nay Bùi công tử đã phái người mang đến.” Lâm Lang vừa nói, vừa khoác chiếc áo lên người Hiên Viên Cẩm.”

Điều khiến Hiên Viên Cẩm càng kinh ngạc hơn là đội ngũ nghênh thân đến ngay sau đó. Mười dặm gấm hồng, rực rỡ phô trương.

Lúc này, Hiên Viên Cẩm bắt đầu nghi ngờ một cách nghiêm trọng thân phận của công tử áo xanh, chàng tuyệt đối không phải là một thư sinh nghèo khó như nàng tưởng lúc đầu.

Đội ngũ nghênh thân đi thẳng về phía nam, ngày đi đêm nghỉ, mỗi lúc một xa, nhưng mãi mà vẫn chưa đến nhà chồng.

Tối nay, khi bọn họ nghỉ lại trong khách điểm, Hiên Viên Cẩm không nhìn được nữa, liền gỡ mũ phượng khăn trùm trên đầu, sang phòng bên cạnh tìm “Bùi An”.

“Bùi An” vừa tắm xong, trên người thoang thoang mùi hương bồ kết. Chàng khoác chiếc áo rộng màu trắng, tựa nghiêng trên giường, vừa khê lau mái tóc đen đang ướt sũng vừa nhìn nàng. Ánh đèn phản chiếu những đường nét của chàng, trông cực kỳ khuynh thành tuần mỹ.

“Nương tử, muộn thế này rồi, sao nàng còn chưa ngủ?” Chàng nở nụ cười, nhưng đôi mắt lại đen láy đầy mê hoặc.

Hiên Viên Cẩm kìm nén nhịp tim đang vô cớ đập nhanh hỏi: “Rốt cuộc chàng là người thế nào?”

“Bùi An” khê neho đôi mắt hẹp dài, cười nói: “Ta tưởng nương tử vĩnh viễn không quan tâm phu quân ta là ai, chỉ cần ta chịu làm Bùi An là được.”

“Rốt cuộc chàng là ai? Nhà ở đâu?” Hiên Viên Cẩm kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống, nhưng vừa ngồi xuống nàng đã nhảy bật dậy ngay. Bởi vì “Bùi An” nói: “Phu quân ta là người Nam Triều, họ Hoa, tên Vô Tuyệt. Có lẽ nàng thấy cái tên này không quen, nhưng ta còn có một danh hiệu mà chắc nàng đã từng nghe qua – Trần Châu Hồ Ly.”

Hiên Viên Cẩm nhảy dựng lên, khiến chiếc ghế đầu bị đổ nghiêng xuống đất.

“Trần Châu Hồ Ly, chàng là Trần Châu Hồ Ly?” Lúc này, Hiên Viên Cẩm thức sự muốn đập đầu vào tường. Vị phu quân mà nàng khổ sở ép buộc cầu xin, không ngờ lại chính là con hồ ly chết tiệt đó! Đến sau cùng, hóa ra nàng lại mua dây buộc mình. Sao nàng có thể lấy Trần Châu Hồ Ly được?

“Hôn sự lần này không tính!” Hiên Viên Cẩm lạnh lùng nói.

Hoa Vô Tuyệt vẩy mái tóc ướt, những giọt nước long lanh như ngàn sao rơi xuống, chàng cười nhạt nhìn nàng, “Vậy nàng quay về lấy thái tử Nam Triều đi, ta mong còn chẳng được! Nếu không phải nàng khổ sở cầu xin, nàng tưởng ta bằng lòng cưới nàng chắc?”

Hiên Viên Cẩm nghe thấy thế, chỉ thấy lửa giận trong lòng bốc lên ngàn ngút. Nàng nén nhịn hết sức, cuối cùng cũng đập bàn đứng dậy, gơ ngón tay thon chỉ thẳng vào mặt Hoa Vô Tuyệt nói: “Con hồ ly chết tiệt, người ra đây! Đấu tay đôi!”

Dường như không thể nào quay về được nữa, nhưng nộ khí đầy trong bụng không biết phải phát tiết vào đâu, chỉ còn cách đấu tay đôi cho xong chuyện mà thôi. Nhưng vừa giao đấu, nàng liền biết mình không phải là đối thủ của Hoa Vô Tuyệt, sau cùng bị chàng đánh một chưởng lên cổ, trước mắt lập tức trở nên tối om.

Khi tỉnh lại, nàng đã ở trên xe ngựa. Ở bên cạnh canh giữ nàng chính là bốn thị nữ của Hoa Vô Tuyệt. Vẫn những bộ váy xanh từ đậm đến nhạt, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười điềm tĩnh. Nhưng nụ cười ấy, tình cảnh ấy trong mắt Hiên Viên Cẩm sao lại mang mấy phần chế giễu?

“Các người cười cái gì?” Hiên Viên Cẩm bò dậy, “Chủ nhân của các người đã cưới ta, chẳng lẽ các người không buồn?”

“Chúng tôi vui thay cho công tử!” Một nữ nhân áo xanh cười nói.

“Vui mừng cái gì, chàng lấy vợ rồi, các người sẽ không còn cơ hội lấy được chàng nữa đâu.” Hiên Viên Cẩm không tin, Hoa Vô Tuyết lắc nhăng như thế mà lại chỉ nhìn bốn thị nữ đẹp long lanh thế này chứ không hạ thủ.

“Phu nhân nói đi đâu rồi, chúng tôi chỉ là thị nữ của công tử, không có quan hệ gì khác.”

Cách xưng hô “phu nhân” khiến Hiên Viên Cẩm giật mình, nhất thời chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy bên ngoài có người nói: “Đến rồi!”

Xe ngựa đã dừng lại, Hiên Viên Cẩm nhảy xuống, trước mắt lập tức sáng lóa.

Một rừng trúc thanh nhã như người quân tử, rậm rạp nối liền như biển lớn, sắc xanh biếc ngút ngàn tầm mắt, ít ra cũng phải rộng hơn ngàn mẫu.

Người thường trông vào, chỉ thấy đây là một rừng trúc. Nhưng Hiên Viên Cẩm nhận ra, rừng trúc này trông tuy rất tự nhiên, nhưng kỳ thực do con người xây dựng, là một bức tường bao vây dày đặc. Xanh biếc rậm rì, khắp nơi đều ẩn chứa nguy hiểm. Bố trí một rừng trúc rộng lớn thế này, e rằng phải tiêu tốn không ít sức người sức của.

Hiên Viên Cẩm định bỏ chạy. Nếu không, vào trong chốn heo hút kia, e rằng muốn ra ngoài cũng khó.

Bốn thị nữ áo xanh Bão Cẩm, Thị Kỳ, Thư Hương, Họa Ý dường như sớm đoán biết ý đồ của nàng, liền chia nhau đứng ra trước mặt và sau lưng nàng, làm thành thế bao vây. Còn Hoa Vô Tuyết đứng bên con đường nhỏ dẫn vào trong, mỉm cười nho nhã.

Hiên Viên Cẩm nghĩ ngợi giây lát, cảm thấy không có cơ hội thắng lợi, ngày tháng sau này còn dài, liền cười tươi như hoa theo Hoa Vô Tuyết đi vào rừng trúc.

Không biết đi mất bao lâu, trước mắt chợt sáng bừng, không gian trở nên rộng rãi, chỉ thấy một dòng nước xanh dịu dàng chảy qua, bãi sông lớn hiện ra trước mắt. Trên nền cát trắng đá nhỏ, cỏ thơm như trái thơm, xen lẫn những đóa quỳnh nở đầy cành, những cánh bướm sắc sỡ rập rờn lượn quanh.

Một khoảng lầu trúc màu xanh tím xây dựng điểm xuyết bên sông, trước lầu có một cánh cổng tròn, bên trên viết bốn chữ lớn: “Lục Hoàng sơn trang.”

Rất nhiều người đang đứng ngoài cổng lớn, chờ đợi nghênh đón chủ nhân trở về. Hiên Viên Cẩm nhìn đám người chen nhau đứng đó hàn huyên, ngạc nhiên không ngờ Hoa Vô Tuyết lại tốt đến vậy, vẻ cung kính và vui mừng trên khuôn mặt những người xung quanh tuyệt đối không phải là giả vờ. Hồi lâu, không khí ồn ào cũng lắng xuống, mãi rồi cũng có người để ý đến sự tồn tại của Hiên Viên Cẩm.

“Đây chính là phu nhân mà công tử mới cưới phải không?” Có người khẽ nói, “Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, đoan trang nhã nhặn.”

Lần đầu tiên Hiên Viên Cẩm thấy có người dùng bốn chữ “doan trang nhã nhặn” để nói về mình, liền nhìn người đó cười dịu dàng.

Hoa Vô Tuyết liếc nàng một cái, khóe môi khẽ mỉm cười. Nụ cười đó trong mắt Hiên Viên Cẩm dường như lại có ý chế giễu.

Hiên Viên Cẩm cười lạnh lùng khiêu khích, khiến nụ cười trên môi chàng càng rõ hơn.

Đêm hôm đó, mọi người trong trang tổ chức yến tiệc đốt lửa rất hoành tráng mừng đại hôn của họ. Yến tiệc đang hồi say sưa, vô số đốm pháo hoa bay vút lên bầu trời đêm, khắp nơi nở tràn những đóa hoa màu vàng màu bạc, phản chiếu nghiêng nghiêng lên thân hình Hoa Vô Tuyết. Khoảnh khắc đó, trong lòng Hiên Viên Cẩm chợt nảy sinh những rung động chưa từng có.

Hiên Viên Cẩm nhận được rất nhiều lễ vật trong bữa tiệc, đều là những vật ngụ ý con cháu đầy nhà. Những người đến chúc rượu, cả nam lẫn nữ, ai nấy đều chúc hai người giai lão bạc đầu, sớm sinh quý tử.

Lúc này Hiên Viên Cẩm mới nhận ra, đêm nay, chắc có thể coi là đêm động phòng của họ. Ngày trước, khi nhất quyết đòi lấy chàng, nàng chưa từng nghĩ đến việc trong đêm động phòng sẽ xảy ra những chuyện gì. Nhưng giờ đây, kẻ mà nàng cứ tưởng chỉ là một thư sinh nghèo khó lại lắc mình một cái, biến thành Trần

Châu Hồ Ly phong lưu thành tính. Vậy thì, đêm động phòng này chỉ e sẽ không dễ đối phó như nàng tưởng tượng.

“Phu nhân mệt rồi à?” Bao Cầm – một trong những thị nữ áo xanh thấy sắc mặt Hiên Viên Cẩm có phần khác lạ, liền lên tiếng khẽ hỏi.

Hiên Viên Cẩm gật gật đầu, đúng là nàng đã mệt rồi, chủ yếu là phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Người trong trang đang vây lấy Hoa Vô Tuyết để chúc rượu, Bao Cầm liền chạy qua nói với chàng vài câu, chàng điềm nhiên nghiêng đầu, nhìn Hiên Viên Cẩm cười dịu dàng nói: “Nương tử về phòng trước đi!”

Nụ cười đó mang ý vị sâu xa đến mức khiến trái tim Hiên Viên Cẩm đập thình thịch, nàng liền nhanh chóng theo Bao Cầm cùng Thị Kỳ rời đi.

Trong hỷ phòng bày biện tinh tế mà vui mắt, trên bàn bày mấy bình hoa bằng sứ, hai cành hoa tường vi màu hồng đang nở rộ, mùi hương thơm ngát tỏa khắp phòng.

Hiên Viên Cẩm ngồi trên giường, tay nắm chặt cây roi vàng. Từ sau lần đầu tay đôi đó, nàng đã phát hiện võ công của chàng cao thâm khó lường, nàng hoàn toàn không phải đối thủ, dù có liều mạng, kết cục nhất định vẫn cứ thua như lần trước.

Phải làm sao đây? Lòng nàng rối bời, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không có cách gì hay. Nhìn cây nến long phượng đang cháy rực trên bàn, ngọn lửa lung lay kia khiến nàng chột bưng tỉnh.

Lửa! Lửa! Nếu chẳng may gây ra cháy, thiêu trụi động phòng này thành đám tro tàn, nhất định sẽ chẳng còn hứng thú phong hoa tuyết nguyệt gì hết. Hơn nữa, chỉ nghĩ đến bộ dạng tức giận tơi bời của Hoa Vô Tuyết, Hiên Viên Cẩm đã thấy hã hê trong lòng. Nếu lại có thể thừa cơ cháy nhà mà bỏ trốn khỏi đây nữa thì càng hay.

Nàng đang suy tính trong lòng, ngoài hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân, hình như là đi về phía này. Việc không thể chậm trễ đã làm thì phải làm ngay, nếu để Hoa Vô Tuyết vào đây, chỉ e sẽ không thể nào châm lửa được nữa.

Nàng đứng dậy đi đến trước bàn, cầm cây nến long phượng ném lên giường, màn trướng mỏng manh như mây khói và chăn bông thêu uyên ương hí thủy bốc cháy. Hiên Viên Cẩm lùi ra sau hai bước, không cần thận gạt vào bình rượu trên bàn, rượu hỉ lập tức đổ đầy giường.

Ngọn lửa lan ra nhanh chóng, ánh lửa ngùn ngụt trong khoảnh khắc bốc lên cửa sổ và tấm rèm bên cạnh. Lửa lan nhanh hơn cả tưởng tượng của Hiên Viên Cẩm, nàng vốn chỉ định đốt chăn đệm trong phòng, tạo ra ít khói rồi thừa cơ hỗn loạn bỏ đi. Nhưng rượu hắt lên ngọn lửa, khiến cho đám cháy không kiểm soát được.

Hiên Viên Cẩm biết sự tình không hay nếu cứ để cháy thế này, chỉ e sẽ đốt trụi cả gian lầu trúc rộng lớn mất. Tuy nàng hận Hoa Vô Tuyết nhưng cũng không đến mức phải hủy sạch nhà cửa của tất cả mọi người ở đây.

Nàng quay người mở cửa lao ra ngoài, trên hành lang không có ai, tiếng bước chân vừa nãy cũng không biết là của ai.

Hiên Viên Cẩm men theo cầu thang chạy xuống, mọi người trên thảm cỏ đã trông thấy ánh lửa, đang ngà ngà say trong phút chốc đều tỉnh táo trở lại. Ai nấy âm ỉ vác thùng vác chậu, cùng nhau lao về phía lửa cháy.

Hiên Viên Cẩm vốn định bảo bọn họ ở đây có cháy, giờ thấy mọi người đều đã biết, nàng liền lùi mình về phía sau, thừa cơ trời tối ẩn mình lên một cây to, định nhân lúc hỗn loạn bỏ đi.

“Hong rồi, công tử, đó là hỷ phòng, phu nhân vẫn ở bên trong.” Bao Cầm hét hoảng kêu lên.

Khoảnh khắc tiếng nói vừa dứt, một bóng màu đỏ đứng vụt dậy, Hoa Vô Tuyết lao về phía trước lầu giữa lúc chưa ai kịp nhìn rõ.

Trong lầu lửa cháy lan rộng, mượn gió đêm, lách tách lan rộng đến xà nhà, căn lầu nhỏ có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

“Công tử, phu nhân ở đây, người mau ra đi.”

Vừa dứt lời, nóc nhà sập xuống “rầm” một tiếng, cùng với tiếng động dữ dội đó, Hoa Vô Tuyệt chui ra ngoài cửa sổ.

Lúc này đêm đã khuya, ánh lửa chiếu sáng thân hình chàng.

Quần áo chàng bị lửa làm cho rách nát, mái tóc quăn lại, khuôn mặt lấm lem khói lửa, trông cực kì thảm hại. Chỉ có đôi mắt đẹp đẽ kia vẫn ddang tỏa ra ánh sáng rùng rục, còn sáng hơn cả ngọn lửa đang cháy, đến mức Hiên Viên Cẩm cảm thấy trong lòng nóng rục.

Chàng tiến từng bước lại phía nàng.

Hai chân Hiên Viên Cẩm dường như bị đóng đinh tại chỗ, không tài nào di chuyển được.

Nàng cứ đứng như thế, nhìn chàng đi đến trước mặt mình rồi dừng lại. Thấy chàng đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt phức tạp, dường như có rất nhiều tình cảm ẩn chứa trong đôi mắt đó, khó lòng mà hiểu hết được.

Bị bức bách trước ánh mắt như thế, kỳ thực Hiên Viên Cẩm đã hiểu, có lẽ chàng đã sớm đoán ra chính nàng là người phóng hỏa. Thế nhưng, nàng vẫn không hiểu vì sao chàng vẫn xông vào bên trong, nếu chàng đã biết nàng phóng hỏa, thì nên biết nàng sẽ không ngồi trong nhà mà chờ chết chứ!

Chàng xông vào như thế, hình như là để cứu nàng. Nàng có phần không thể tin nổi, nếu thực là để cứu nàng, nếu vậy thì nàng...

Nàng ngẩng đầu lên, mở miệng nói năng lộn xộn, không biết mình đang nói cái gì, “Ta, ồ...vừa rồi ta cảm thấy bí bách quá, liền ra đằng sau đi dạo một vòng, không ngờ lại xảy ra cháy, ngọn lửa...sao lửa lại bốc lên thế nhỉ, ồ...chuyện này...” Nàng chợt ngừng lời, đón ánh mắt sâu thẳm khó đoán của chàng, hỏi: “Vì sao chàng lại xông vào trong, là để cứu ta sao?”

Hoa Vô Tuyệt đột nhiên bật cười, cứ thế cười mãi đến mức Hiên Viên Cẩm đỏ cả mặt, tim đập thình thịch, tay chân luống cuống không biết làm gì.

“Ta cất một món bảo bối trong căn nhà này, là báu vật vô giá, sao có thể để nó bị thiêu hủy được.” Chàng vừa nói, vừa xòe tay ra, trong tay cầm một viên dạ minh châu to bằng hạt đậu, paths ra ánh sáng lạnh lẽo giữa màn đêm.

Hiên Viên Cẩm há hốc miệng, có những lời lập tức tắc nghẹn trong lòng.

“Hồng rồi, công tử, vừa rồi Dư ma ma nói bị đau đầu, cũng quay về phòng trước, bây giờ vẫn chưa thấy ra.” Có người vội vàng chạy lại nói.

“Cái gì?” Câu nói này khiến sắc mặt Hoa Vô Tuyệt biến đổi hoàn toàn, chàng vội quay người lao ra.

Mặt Hiên Viên Cẩm cũng lập tức trắng bệch, nàng không ngờ, trong lầu trúc vẫn còn người khác, cứ tưởng bọn họ đều đang dự yến tiệc. Nói như vậy thì, tiếng bước chân đó là của Dư ma ma.

Ngọn lửa đã được khống chế, may mà phát hiện sớm, chỉ thiêu mất bốn năm gian lầu trúc xung quanh mà thôi, trong đó có một gian chính là phòng của Dư ma ma.

4. Quyển 1 - Chương 4: Xuân Ý Trêu Đùa

Typet: Thiên Kết

Trăng ngả về phía tây, đêm lạnh như nước.

Hiên Viên Cẩm đứng ngoài căn nhà, sương đêm ướt đầm bờ vai nhưng nàng không hề động đậy, mắt nhìn chăm chú vào ngọn đèn trong lầu trúc.

Dư ma ma đã được cứu, đang chữa trị vết thương ở bên trong. Nàng rất muốn biết rốt cuộc Dư ma ma bị làm sao, nhưng không ai chịu nói cho nàng. Nàng nghe thấy tiếng khóc thút thít của Bảo Cầm, nghe nói Dư ma ma là mẫu thân của Bảo Cầm, là vú nuôi của Hoa Vô Tuyết.

Cũng không biết cứ đứng như thế mất bao lâu, mới thấy Hoa Vô Tuyết đi từ trong nhà ra. Nàng lo lắng tiến lên hỏi: “Dư ma ma sao rồi?”

Hoa Vô Tuyết nghiêng đầu, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng như thế của chàng kể từ khi gặp mặt.

“Bảo Cầm, Thị Kỳ, hai người đi nghỉ một lát, để phu nhân ở lại đây chăm sóc Dư ma ma.”

“Công tử, sao có thể như vậy được?” Bảo Cầm và Thị Kỳ đồng thanh nói.

Hoa Vô Tuyết cười lạnh lùng: “Các người tưởng ngọn lửa vô duyên vô cớ bốc cháy sao? Nếu đã có người sai, thì người đó phải chịu phạt.”

Khi Hiên Viên Cầm trông thấy Dư ma ma, nàng không hề cảm thấy đây là sự trừng phạt, mà chỉ thấy mình đang chuộc tội.

Những chỗ bỏng trên người Dư ma ma cứ một canh giờ phải thay thuốc một lần. Trong đêm, Dư ma ma thường vì đau quá mà tỉnh giấc, mà chỉ thấy mình đang chuộc tội.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của nàng mấy ngày sau, Dư ma ma đã có thể xuống giường đi lại, có điều cổ họng bị sặc khói nên giọng vẫn khàn khàn. Nhưng Dư ma ma vẫn dùng giọng nói khàn đặc ấy nói với nàng: “Con à, từ khi còn rất nhỏ Vô Tuyết đã rời xa phụ mẫu, một mình lăn lộn trên giang hồ, phải chịu rất nhiều khổ sở. Cậu ấy tuy có vẻ chẳng bận tâm đến bất cứ điều gì, nhưng cậu ấy do ta nuôi lớn, ta biết trong lòng cậu ấy xem trọng nhất thứ gì. Cậu ấy chưa từng đưa bất kì cô gái nào về đây, nếu cậu ấy không thích con, không thể nào lại cưới con đâu. Những lời đồn đại trên giang hồ nói cậu ấy phong lưu thành tính, thực ra phần nhiều đều bởi bốn thị nữ bên cạnh cậu ấy mà ra. Nhưng bọn họ chỉ có quan hệ chủ tớ mà thôi, ngoài ra không còn gì khác.”

Hiên Viên Cầm gật gù đầu, thực ra, những ngày nào, nàng cảm nhận được điều đó. Bọn Bảo Cầm quả thực chỉ là thị nữ, Hoa Vô Tuyết cũng không phong lưu háo sắc như nàng tưởng. Thế nhưng...thế nhưng chàng thích nàng sao? Nhìn chàng có vẻ căm ghét nàng lắm mà!

“Ta đã khỏe lại nhiều rồi, con không cần chăm sóc cho ta nữa, đi tìm cậu ấy đi!” Dư ma ma vỗ vỗ vào tay nàng nói.

Thế nhưng đến lúc thực sự muốn tìm chàng, Hiên Viên Cầm lại cảm thấy không biết phải viện cớ gì để gặp. Đang lúc âu sầu, Thị Kỳ liền qua nói với nàng: “Phu nhân, công tử muốn gặp người.”

Ánh mặt trời rơi xuống bình nguyên, phía không xa là rừng trúc miên man bất tận, gió ngoài sông thổi vào khiến rừng trúc vi vu lay động. Hoa Vô Tuyết đứng lặng trong gió, gió thổi bay tà áo màu trắng châu của chàng, nhưng phiến lá trúc tinh xảo trên áo như đang nhảy múa. Khuôn mặt chàng vẫn tuấn mỹ khuynh thành như thế, có điều thần sắc lạnh lùng tựa như đeo một tấm mặt nạ bằng ngọc thạch.

Hiên Viên Cầm chậm rãi bước tới, vừa định mở lời, bỗng chàng quay lại, cao giọng nói: “Nàng có biết, ngày trước xây dựng lầu trúc này, ta đã tốn biết bao nhiêu thời gian không?”

Hiên Viên Cầm liền nuốt lại những lời định nói, “Biết.” Chuyện này không cần hỏi cũng biết, lầu trúc tinh xảo thế kia, nhất định chàng đã tốn rất nhiều công phu và tâm sức.

“Vậy thì được!” Chàng lạnh nhạt nói, thuận tay vứt một cây rìu xuống chân nàng, “Không được tìm người khác giúp đỡ, Hiên Viên bổ đầu!” Nói đoạn, chàng liền ung dung bỏ đi.

Hiên Viên Cầm cúi xuống nhặt rìu lên, cười khổ trong giây lát rồi nhanh chóng đi vào rừng trúc, bắt đầu chặt cây. Nàng biết sự trừng phạt của chàng dành cho mình vẫn chưa kết thúc. Nhưng chuyện này chẳng đáng kể gì, chỉ cần Dư ma ma không sao là may mắn lắm rồi.

Chặt trúc xong, chất lên xe ngựa kéo vào trong trang, lại xếp từng cây lên một...Nàng nín nhịn trong lòng, làm việc ngày đêm không nghỉ, không biết rốt cuộc bản thân đã làm mất bao lâu, cuối cùng cũng dừng lại

được bốn căn lầu trúc đã bị thiêu hủy đó. Tuy không được tinh xảo đẹp đẽ như trước, nhưng cuối cùng cũng xây xong. Trước đó, nàng không tin mình lại còn biết xây lầu trúc. Hoặc giả, khi con người bị ép đến đường cùng, cũng có thể làm được bất cứ chuyện gì.

Sau khi gắn cây trúc cuối cùng lên, nàng hoàn toàn gục ngã vì mệt mỏi. Nàng lê bước chân nặng nề đến trước căn lầu trúc nơi Hoa Vô Tuyết ở, chàng đang ngồi ăn cơm trên chiếc bàn gỗ trước cửa sổ. Bên song trắng sáng phủ đầy, hoa cỏ sum suê.

Nàng chậm rãi đi đến trước mặt chàng, chàng đứng dậy kéo ghế cho nàng, ra hiệu bảo nàng ngồi xuống, lại sai thị nữ chuẩn bị thêm một bát cơm.

“Không cần phiền phức đâu, ta không đói!” Hiên Viên Cẩm lạnh lùng nói.

“Thật không?” Hoa Vô Tuyết dịu dàng cười hỏi, “Cả ngày chẳng ăn gì mà vẫn không đói ư?”

Đúng là cả ngày nay Hiên Viên Cẩm chưa ăn uống tử tế, không ngờ chàng biết cả chuyện này. Hoặc giả nàng cũng cảm thấy đói, chỉ là không nuốt được.

“Ta nghĩ ta không còn nợ chàng gì nữa!” Hiên Viên Cẩm lạnh nhạt nói, “Ta muốn rời khỏi đây ngay đêm nay.”

Không gian trở nên yên tĩnh đến rợn người.

Hiên Viên Cẩm cứ tưởng chàng sẽ bôn cọt hoặc lạnh lùng từ chối nàng, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu lên, liền thấy trong đôi mắt trong trẻo tuyệt đẹp của chàng không một chút đùa giỡn, chàng nhìn nàng nghiêm túc nói: “Rời khỏi đây, quay về làm thái tử phi của thái tử Nam Triều ư?”

Hiên Viên Cẩm cười lạnh lùng đáp lại: “Đúng thế! Làm thái tử phi, cho dù bị nhốt trong lồng son, cả đời không thể ra ngoài được nữa, cũng còn hơn là...ở đây.” Nàng bỗng nhận ra, ngày trước mình thật ngốc nghếch, sao lại vì sợ hòa thân mà cam tâm tình nguyện để chàng sắp đặt mọi thứ kia chứ? Lẽ ra nên tránh xa chàng từ lâu mới phải, như thế có lẽ nàng sẽ không...không làm sao cả, nàng cũng không thể nói rõ, tóm lại chắc là nàng sẽ không đau lòng đến thế này!

Nàng uốn thẳng lưng, từ từ đi ra. Nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên mình đánh bại chàng.

Khi nàng bước một chân ra ngoài bậc cửa chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của chàng, “Nếu như, ta giữ nàng lại thì sao?”

Giữ nàng lại ư? Chàng sẽ giữ nàng lại sao? Khoảnh khắc đó, trái tim nàng đập rộn ràng. Nhưng nàng cũng rất nhanh chóng bình tĩnh lại, chàng là ai kia chứ? Trần Châu Hồ Ly, cho dù giữ nàng lại, có lẽ cũng chỉ vì muốn đùa giỡn nàng mà thôi!

“Ta không thèm!” Nàng lạnh lùng nói, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tránh khỏi tầm mắt của chàng, nàng cảm thấy cả con người bỗng như được giải thoát, nỗi mệt mỏi mấy ngày nay dâng trào, nàng không nhấc nổi chân lên nữa, đầu cũng đau như búa bổ. Nàng nghĩ có lẽ mình bị ốm rồi, sao lại ốm vào lúc này kia chứ?

Trước khi ngất đi, nàng thấy tiếng cửa phòng mở ra, có một người khom lưng xuống, ôm nàng thật chặt trong vòng tay.

Từ sau khi luyện võ, Hiên Viên Cẩm chưa từng bị ôm bao giờ, đã rất lâu không biết cảm giác bị ôm là như thế nào. Lần này bệnh tình đến rất nhanh, mệt mỏi quá sức lại thêm phong hàn đã hoàn toàn khiến nàng ngã gục.

Nàng nằm trên giường nghỉ ngơi hơn mười ngày. Trong thời gian đó, Hoa Vô Tuyết đích thân chăm sóc cho nàng, hàng ngày bưng trà bón thuốc, cực kỳ chu đáo, khiến Hiên Viên Cẩm gần như nghi ngờ người khi trước lạnh lùng bắt nàng xây lầu trúc không phải là chàng. Từ sau khi nàng bị ốm, chàng không hề nhắc lại chuyện nàng đòi bỏ đi, như thể nàng chưa từng nói ra điều đó bao giờ. Nàng cũng không ngắc lại, hiện giờ bị ốm, dù có nhắc cũng chẳng thể đi được.

Nửa tháng sau, cuối cùng Hiên Viên Cẩm cũng khỏi bệnh.

Sáng sớm nay, Hiên Viên Cẩm vừa ngủ dậy, Hoa Vô Tuyệt liền qua nói với nàng: “Sau khi nàng đến Nam Triều, vẫn chưa ra ngoài chơi lần nào. Hôm nay có lễ hội ở Túc Châu, rất náo nhiệt, để ta dẫn nàng đi xem.”

Nếu là trước đây, Hoa Vô Tuyệt nói với nàng những lời như thế, có lẽ nàng sẽ cảm thấy kinh ngạc. Nhưng những ngày này bị ốm, nàng gần như đã quen với sự chu đáo tỉ mỉ của chàng.

Buồn bực lâu ngày, nàng cũng muốn ra ngoài dạo chơi. Lập tức, hai người không dẫn theo hộ vệ, mỗi người một ngựa phi ra khỏi sơn trang.

Thành Túc Châu quả nhiên cực kỳ náo nhiệt, nhất là khi trời ngả về chiều.

Trước cửa những hàng quán bên đường đều treo đèn kết hoa, ánh sáng rực rỡ khiến cả con phố đẹp như tiên cảnh. Hai người bước đi chậm chậm. Một tiểu cô nương bán đèn cầm cả chùm đèn hoa sen tới nói: “Công tử, phu nhân của người đẹp quá, người mua tặng phu nhân một chiếc đèn đi.”

Hoa Vô Tuyệt cầm một chiếc đèn rồi đưa cho tiểu cô nương một đỉnh bạc. Tiểu cô nương nhận bạc, khom lưng lễ phép nói: “Đa tạ công tử, chúc công tử và phu nhân hạnh phúc mỹ mãn, đông con nhiều cháu.”

Hoa Vô Tuyệt đưa chiếc đèn hoa sen tới trước mặt Hiên Viên Cẩm, dịu dàng nói: “Tặng nàng.”

Đôi mắt phượng của chàng long lanh như nước, phản chiếu màn đêm như gấm như nhung, chỉ trong khoảnh khắc, ánh nhìn đó đã nhấn chìm sự diễm lệ của đèn nền vạn nhà.

Trong mắt Hiên Viên Cẩm dường như chỉ còn lại mỗi đôi mắt này, mỗi chiếc đèn này. Khuôn mặt nàng bỗng nhiên ửng đỏ đến mê người, nàng đưa tay ra cầm chiếc đèn hoa sen, cười nói: “Đa tạ!”

Hoa Vô Tuyệt nhìn mái tóc đen mượt của Hiên Viên Cẩm, đột nhiên nói: “Nàng chờ chút, ta đi mua cái này.”

Hiên Viên Cẩm gật đầu, nhìn bóng chàng mất hút trong dòng người náo nhiệt. Nàng lặng lẽ đứng yên tại đó, trong lòng chợt động, nếu bây giờ nàng bỏ đi, có lẽ sẽ thuận lợi trốn thoát. Nhưng không biết vì sao, bây giờ nàng hoàn toàn không hề có ý định bỏ đi.

Không biết Hiên Viên Cẩm đã đứng đợi bao lâu, đột nhiên thấy ở hàng bán binh khí trước mặt xuất hiện một gương mặt dường như đã từng gặp qua. Nàng chau mày, bỗng nhớ ra, kẻ này hình như là tên đầu sỏ liên tiếp gây ra mấy vụ huyết án ở Đông Yên một năm trước. Nàng tìm hắn cả năm chưa được, không ngờ hắn lại trốn ở Nam Triều.

Hiên Viên Cẩm nhìn hắn mua binh khí rồi rời đi, liền lặng lẽ bám theo.

Nàng đi theo hắn tới một con phố vắng vẻ, thấy hắn chui vào một hẻm nhỏ, liền lạnh lùng lên tiếng gọi: “Trương Tứ!”

Người đó đột nhiên kinh sợ, quay đầu nhìn lại.

Hiên Viên Cẩm bỏ đèn hoa sen dưới đất, rút cây roi vàng từ trong tay áo ra, lạnh giọng quát: “Quả nhiên là người!”

Trương Tứ trừng mắt, không ngờ bỏ đầu Hiên Viên Cẩm lại dùng roi quát tới.

Hoa Vô Tuyệt tới cửa hàng trang sức lấy cây trâm phượng đã đặt làm từ mấy hôm trước, trên đầu cây trâm phượng gắn một hạt minh châu to bằng hạt đậu. Khi chàng quay lại trước cửa hàng bán binh khí đã không còn thấy bóng dáng Hiên Viên Cẩm đâu nữa.

Trong lòng Hoa Vô Tuyệt đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, chàng cố nén nỗi tuyệt vọng, thấp giọng hỏi ông chủ cửa hàng: “Ông chủ, có thấy vị cô nương lúc nãy đi cùng ta không?”

Ông chủ hàng nói: “Công tử, vị cô nương đó đi theo hướng này rồi.”

Hoa Vô Tuyệt đuổi theo hướng mà ông chủ hàng vừa chỉ, ở đoạn đường ánh sáng yếu ớt, chàng thấy chiếc đèn hoa sen vừa mua tặng nàng đang lặng lẽ nằm dưới đất, bị người qua đường dẫm nát.

Cuối cùng, nàng không hề do dự mà vứt bỏ nó, vứt bỏ cả chàng!

Hiên Viên Cẩm không ngờ lần bắt hung phạm này lại khó khăn đến vậy. Tên Trương Tứ đó hóa ra còn có đồng bọn, khiến nàng phải đuổi theo đến mấy trăm dặm đường. Khi bắt được mấy tên hung phạm, nàng đã cách Lục Hoàng sơn trang khá xa. Lúc đó, nàng liền quyết định áp giải mấy tên này về Đông Yên trước.

Một tháng sau, khi Hiên Viên Cẩm quay lại Lục Hoàng sơn trang, nơi đó giờ đây đã không còn bóng người, vô cùng hoang vắng.

Lục Hoàng sơn trang đã không còn tồn tại, còn Trân Châu Hồ Ly từ đó cũng tuyệt tích giang hồ. Hiên Viên Cẩm tìm khắp Nam Triều suốt nửa năm ròng, vẫn không thấy tung tích của chàng.

Tương tư là chi?

Tương tư là không màng sửa sang quần áo, tương tư là đầu mày cuối mắt đều nhuốm sầu thương. Tương tư là trái tim quặn thắt, tương tư là lệ chảy ngàn hàng.

Một Hiên Viên Cẩm từ trước tới nay chỉ biết tới bắt tội phạm quy án, lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị của nỗi tương tư.

Mùa xuân năm thứ hai, Hiên Viên Cẩm cuối cùng cũng không còn tìm kiếm nữa, nàng trở về phủ quận vương ở Đông Yên.

Hôm đó, thái tử Đông Yên là Đẩu Sách đột nhiên giá đáo vương phủ một cách thần bí.

“Cẩm muội, bản thái tử mời gánh hát tới diễn kịch ở Đông cung, Cẩm muội đi giải sầu nhé.” Đẩu Sách nói.

Hiên Viên Cẩm đương nhiên biết, đi xem kịch không thể giúp nàng đỡ buồn, nhưng ý tốt của thái tử điện hạ không tiện từ chối. Nàng chỉ đành uể oải theo Đẩu Sách vào Đông cung.

Vở kịch đó quả nhiên rất vô vị, rốt cuộc vẫn chỉ là tài tử giai nhân gặp gỡ dưới trăng, cuối cùng kết thúc viên mãn. Xem xong, nàng càng bức bối hơn, thần sắc chán nản rời khỏi đại điện ra ngoài cho thoáng đãng.

Hoa viên trong Đông cung vô cùng rực rỡ, vài ba cung nữ uyển chuyển đi lại dưới hành lang quanh co, nhìn như tranh vẽ.

Từng cánh hoa đỏ thắm bay theo làn gió, phấp phới quần quít rồi rơi trên mặt đất, trải thành tấm thảm đỏ dịu dàng. Một vị công tử phục sức gấm hoa đứng quay lưng lại, dường như đang ngắm đôi uyên ương đùa vui dưới nước.

Những tiểu cung nữ khi tới gần bên chàng đều khom gối hành lễ.

Hiên Viên Cẩm cảm thấy vô vị, vung roi cất bước, chậm chậm tiến tới gần vị công tử mặc áo gấm kia.

Đột nhiên, chàng quay đầu lại. Ánh mắt hai người chạm nhau. Động tác trên tay Hiên Viên Cẩm đột nhiên đông cứng.

Người trước mắt chẳng phải là Hoa Vô Tuyết mà nàng đã tìm kiếm suốt nửa năm qua sao? Sao có thể là thật được, sao chàng lại xuất hiện ở Đông cung?

“Chàng...sao lại ở đây?” Hiên Viên Cẩm thực sự không tin nổi, người mà nàng thương nhớ đêm ngày lại đột nhiên xuất hiện trước mặt. Có phải vì nhớ quá nên đang nằm mơ không?

“Sao ta lại không thể xuất hiện ở đây?” Hoa Vô Tuyết cười nhạt, “Có lẽ nàng không biết, thực ra ta là thái tử Nam Triều. Hoàng đế Đông Yên là cậu họ của ta, ta ở đây chẳng phải chuyện rất bình thường sao?”

Năm đó, khi chưa biết thân phận của chàng, nàng đã căm ghét chàng lắm rồi. Bây giờ, chàng không còn hi vọng gì nữa.

“Nam Triều thái tử Hoàng Phủ Doanh, ồ, thái tử!” Hiên Viên Cẩm thấp giọng nói, chẳng trách chàng lại có thể biến mất hoàn toàn trên giang hồ, khiến nàng tìm bao lâu cũng không được, “Xem ra, lần này thái tử điện hạ tới đây tuyển phi phải không? Không biết đã chọn được chưa?” Nàng nói một cách lạnh nhạt, nhưng không biết trong lời nói của mình đã hàn chứa biết bao sự châm biếm và cay đắng.

Hoàng Phủ Doanh cười khổ, “Chọn ai mà chẳng thế.” Chàng chau mày nhìn nàng, thanh âm đầy sự chế nhạo: “Hiên Viên bỏ đầu sao gậy thế? Lẽ nào cũng tương tư ai đó?”

Hiên Viên Cẩm vung ngọn roi trong tay, cười khê nói: “Phải, khổ vì tương tư.”

Cuối cùng, hai người bọn họ không biết nói gì nữa, bầu không khí trở nên vô cùng ngưng đọng, bối rối.

“Ta...ta ra đằng kia một chút.” Hiên Viên Cẩm nhếch môi cười nói.

“Hừ!” Còn chưa kịp quay người, Đầu Sách đột nhiên vụt tới nhanh như bóng ma, giơ tay ra vỗ vào lưng Hiên Viên Cẩm, “Cẩm muội, không ngồi ngoan ngoan xem kịch, đến đây loanh quanh làm gì hả?”

Hiên Viên Cẩm hất tay Đầu Sách xuống, khê nói: “Điện hạ, muội phải về phủ rồi.”

“Trong phủ làm gì có người mà muội thương nhớ.” Đầu Sách cười một cách xấu xa, “Cẩm muội, hơn nửa năm nay, muội đều ở Nam Triều tìm một người đúng không? Người muội muốn tìm chẳng phải là huynh ấy sao? Bây giờ thấy rồi sao lại bỏ đi? Năm ngoái sau khi muội áp giải bọn Trương Tứ về nước, liền từ chức bỏ đầu tới Nam Triều tìm huynh ấy còn gì?”

Hiên Viên Cẩm đỏ mặt, vung roi lên định đánh tới, nhưng nghĩ lại người ta là thái tử, liền bực bội thu ngọn roi về. Nàng liếc mắt nhìn biểu hiện kinh ngạc trên mặt Hoàng Phủ Doanh, trái tim liền trào dâng nổi tức giận, cổ tay xoay một cái, ngọn roi đã vung về phía chàng.

Nàng bị chàng hại thâm rồi!

Hoàng Phủ Doanh nắm chặt ngọn roi, chỉ nghe tiếng cười của Đầu Sách truyền tới: “Một học tran châu, nhớ lấy đấy!” Hóa ra Đầu Sách vẫn nhớ chuyện đánh cuộc lần trước. Tuy hơi muộn, nhưng roi này của Hiên Viên Cẩm cũng đánh tới Hoàng Phủ Doanh, coi như Đầu Sách thắng rồi.

“Tran châu gì chứ?” Hiên Viên Cẩm hỏi một cách nghi hoặc.

Hoàng Phủ Doanh vút ngọn roi ra, tiến lên phía trước, cúi đầu nói: “Bây giờ, thái tử Nam Triều muốn chọn quận chúa làm thái tử phi, không biết quận chúa có bằng lòng không?”

“Chẳng phải đã chọn người khác rồi sao?” Hiên Viên Cẩm thấp giọng nói.

“Đâu có, vừa nãy nói đùa, lần này vốn không phải đến tuyển phi.”

“Nếu đã không phải, vì sao còn muốn chọn ta?” Hiên Viên Cẩm chậm chậm bước tới bên hồ ngắm cá. Đột nhiên nàng bị Hoàng Phủ Doanh kéo lại, xoay hẳn người, bắt nàng đối diện với chàng.

Trong tay chàng, không biết từ khi nào đã có thêm một cây trâm phượng ngậm một hạt tran châu lớn bằng hạt đậu. Chàng cài trâm phượng vào mái tóc nàng rồi cười gian: “Nhận sính lễ của ta rồi thì phải lấy ta!”

Lần trước là nàng bức hôn, lần này đổi lại thành chàng.

“Ồ, đây là báu vật vô giá, làm sao ta dám nhận?” Nàng còn nhớ, hôm đó chàng nhảy vào đám lửa là vì muốn lấy hạt tran châu này.

“Nàng cho rằng báu vật vô giá ta nói hôm đó là hạt tran châu này thật sao? Nó đâu xứng! Ta nói về nàng đó!” Chàng ôm nàng vào lòng khê nói.

Đám cung nữ trong ngự hoa viên biết điều lui ra hết, chỉ còn mỗi hai người bọn họ.

Ven hồ, cành liễu đung đưa theo gió, chàng đã tìm thấy đôi môi như cánh hoa của nàng dưới tầng liễu rủ tơ buông.

Khoảnh khắc ấy, cả trời đất vạn vật đều như tan biến, chỉ còn lại tơ liễu phát phơ bay bổng bên cạnh hai người.

5. Quyển 2 - Chương 1-1: Phiên Ngoại Tiểu Tiểu Hoa

Phần đệm: Chính là ngoại truyện 4: Ngoại hiệu khiến người khác phải phần nộ

Ngoại hiệu khiến người khác phải phẫn nộ.

Tổ tên là Hoàng Phủ Sơ, năm nay mười tuổi, phụ hoàng và mẫu hậu đều gọi tổ là Sơ Nhi, tổ rất thích cái tên của mình. Nhưng ông anh trời đánh Hoàng Phủ Doanh xưa nay không hề gọi tên tổ, mà gọi tổ là Kê Bà Bà(1).

(1) Nghĩa là con gà mái ghẹ.

Chỉ vì tổ từng nói, sau khi lớn lên, khi xông pha giang hồ tổ muốn dùng họ ban đầu của phụ hoàng - họ Cơ(2). Chỉ vì tổ thích dị dung thành lão bà.

(2) Chữ “Cơ” và chữ “Kê” có âm đọc giống nhau.

Đương nhiên, huynh ấy đặt ngoại hiệu cho tổ là Kê Bà Bà, tổ không giận, bản công chúa rất rộng lượng, nhưng điều khiến tổ không thể chịu đựng được là ngoại hiệu của huynh ấy là Trần Châu Hồ Ly.

Ngoại hiệu đó không phải do huynh ấy tự đặt, mà do các sư phụ của huynh ấy đặt cho, bởi vì huynh ấy rất giỏi hoạt. Trần Châu ngụ ý tròn trịa trơn tru, Hồ Ly ngụ ý giỏi hoạt, Trần Châu Hồ Ly chính là con hồ ly giỏi hoạt. Tổ tuyệt đối không thừa nhận, Trần Châu Hồ Ly kỳ thực có nghĩa là giống hồ ly cao quý.

Tổ là gà, huynh ấy là hồ ly, thế chẳng phải đã trắng trợn bắt nạt tổ sao?

Thực ra, huynh ấy là ca ca gì chứ, chỉ lớn hơn tổ chưa đến thời gian một nén hương mà thôi. Nghe mẫu hậu nói, khi sinh ra tổ gầy yếu rất đáng thương, còn huynh ấy thì trắng trẻo mũm mĩm, tổ rất nghi ngờ khi vẫn còn ở trong bụng mẫu hậu, huynh ấy đã bắt nạt tổ rồi. Cho nên tổ mới gầy như vậy, khi sinh cũng không tranh ra trước huynh ấy được, cho nên mới suốt ngày bị huynh ấy véo má bắt gọi là ca ca.

Luận về võ công, thực ra tổ đánh không lại huynh ấy, huynh ấy có cả một đống sư phụ, tứ đại thân vệ của mẫu hậu, hai đại danh sĩ ngày trước của phụ hoàng, đều là sư phụ của huynh ấy.

Sư phụ của tổ không nhiều, chỉ có ba người: Quý thái y dạy tổ y thuật, Đường tướng quân Đường Ngọc dạy tổ độc thuật, và một sư phụ dạy tổ dị dung.

Hôm nay, phụ hoàng và mẫu hậu không ở trong cung. Đến giờ ăn, các cung nữ bận bưng thức ăn lên bàn, tổ cũng chen vào bưng cùng. Lúc này tổ đã dị dung thành một tiểu cung nữ, chẳng ai có thể nhận ra tổ.

Khi bưng cơm, tổ đã cố tình hạ độc vào bát của Hồ Ly, thứ thuốc độc này hôm nay tổ mới điều chế ra, cũng không rõ khi độc phát tác sẽ có cảm giác thế nào.

Tổ nhìn Hồ Ly điềm nhiên ăn cơm, trong lòng đắc ý, mãi cho đến khi huynh ấy sắp ăn xong, tổ mới lén gỡ lớp dị dung xuống, quay lại ăn cơm.

Nhưng mới ăn được một nửa, tổ liền bắt đầu thấy đau bụng. Vừa tê vừa ngứa, tuy không đau lắm, nhưng quả thực khó chịu vô cùng, tổ vứt bát ra định nằm lăn dưới đất. Hồ Ly ngồi bên cạnh khẽ than thở: “Hại người, sau cùng lại thành hại mình!”

Đột nhiên tổ hiểu ra, huynh ấy đã đổi bát của tổ, xem ra thân thủ của huynh ấy thật nhanh nhạy.

“Sao huynh biết muội hạ độc huynh?” Tổ ôm bụng nghi hoặc hỏi.

Hồ Ly khoanh tay cười nói: “Tiểu cung nữ mà muội dị dung thành vốn cao hơn muội một cái đầu.”

Tổ quên không đi guốc cao trong váy rồi, thật là sơ hở quá.

“Không đúng, ngày trước khi muội dị dung thành tiểu cung nữ đó, cũng không đi guốc cao, sao huynh không nhận ra?” Tổ nghi hoặc không hiểu.

“Khi đó ca ca buồn nên đùa chơi với muội thôi, hôm nay là một sự trừng phạt nhỏ dành cho muội.” Hồ Ly nhìn tổ cười, mắt mũi càng ngày càng giống phụ hoàng.

Trúng độc đùa chơi với tổ, đây có phải Hồ Ly ca ca không? Tổ thực sự nghi ngờ có người khác dị dung thành huynh ấy, tổ không kiềm chế được giờ tay ra véo lên mặt huynh ấy. Khuôn mặt Hồ Ly lập tức sầm lại, giống phụ hoàng như đúc. Mỗi lần mẫu hậu trên phụ hoàng, hoặc véo má phụ hoàng, vẻ mặt phụ hoàng cũng y như vậy.

“Thuốc giải đâu?” Trông thấy bộ dạng ôm bụng khó chịu của tớ, huynh ấy chau mày hỏi.

Tớ đau đến mức trán toát mồ hôi lạnh, ầm ức nói: “Muội vẫn chưa chế ra thuốc giải.” Hồ Ly nghiêng rằng, “Không có thuốc giải, thế mà muội cũng dám để ca ca thử độc sao?” Huynh ấy lườm tớ, giơ tay bế tớ từ trên ghế lên, phong toả vài huyệt đạo trên người tớ, cơn đau lập tức giảm nhẹ.

Thực ra tớ biết thứ độc này không thể hại người, chỉ khiến họ khó chịu một chút thôi, tớ sao có thể hạ độc giết chết Hồ Ly, huynh ấy là ca ca của tớ mà. Có điều, hôm nay Hồ Ly biểu hiện rất tốt, lại còn truyền nội lực giảm đau cho tớ, còn ôm tớ tới chỗ Đường Ngọc sư phụ tìm thuốc giải.

“Ca muốn đi xông pha giang hồ, nếu muội nghe lời ca, ca sẽ dẫn muội theo!” Hồ Ly chớp mắt dụ dỗ tớ.

“Muội nghe, muội nghe mà.” Tớ vội nói. Xông pha giang hồ à, không ngờ Hồ Ly lại dùng điều kiện mê hoặc như thế để dụ dỗ tớ, sau đó chúng tớ đã giằng hoà.

“Được, vậy thừa cơ phụ hoàng và mẫu hậu không có ở đây, bây giờ chúng ta đi ngay thôi!” Hồ Ly gian xảo nhìn quanh tứ phía, kéo tớ lên ra khỏi cung.

Đương nhiên tớ biết, sư phụ của tớ và Hồ Ly đều ẩn nấp trong bóng tối đi theo chúng tớ. Nhưng chỉ cần bọn họ không lộ diện, chúng tớ cũng chẳng buồn quan tâm.

Tớ và Hồ Ly du ngoạn giang hồ được mấy tháng, ung dung tự tại, nhưng điều khiến tớ bực mình là, cái tên Kê Bà Bà đã vang khắp giang hồ.

“Muội không cảm thấy cái tên Kê Bà Bà rất đáng yêu sao?” Hồ Ly nheo mắt cười nói.

Phải rồi, đáng yêu, tiền đề là không nhắc đến cùng với Trân Châu Hồ Ly.

6. Quyển 2 - Chương 1-2: Tà My

Tựa nghiêng bên cạnh giường lò trong khách điểm, ăn món canh mà Dịch Thập Lục hầm, ta say sưa đọc một cuốn thoại bản(1) diễm tình.

(1) Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Có người gõ cửa, nhanh như cắt ta giấu cuốn thoại bản đi, ho một tiếng, dùng giọng khàn khàn nói: “Vào đi!”

Đã ngần này tuổi đầu, nếu để thuộc hạ trông thấy ta còn hứng thú với thứ thoại bản thể này, nhất định sẽ rất khinh bỉ.

“Bà bà, con không muốn trông kẻ đó nữa đâu. Bà bà đổi người khác đi!” Lam Nhạn đẩy cửa bước vào nói, hai mắt sưng đỏ.

Vô cùng bất ngờ, đây là lần thứ hai trong ngày ta thấy Lam Nhạn lau nước mắt. Tuy đã quen nàng mười lăm năm nay, nhưng ta chưa từng thấy nàng khóc bao giờ. Vậy mà hôm nay, nàng khóc đến hai lần, quả thực khiến ta nổi lòng hiếu kì đối với kẻ đó.

Chậm rãi đi đến trước mặt Lam Nhạn, ta khẽ gõ long đầu quả trượng xuống đất, lạnh giọng nói: “Nhạn tử, đưa lão thân đi gặp hắn!”

“Bà bà...”

Lam Nhạn rất kinh ngạc, bởi từ trước đến nay ta chưa từng bận tâm tới những chuyện kiểu này. Có điều, thấy ta có ý định nhúng tay vào, Lam Nhạn thở phào nhẹ nhõm, “Con dẫn bà bà đi ngay. Có điều gã tặc nhân đó cực kì hung hiểm, bà bà phải cẩn thận mới được!”

“Lão thân sống đến ngần này tuổi đầu, có loại người nào mà chưa gặp, Nhạn tử không cần lo lắng.”

Ở “Tây Giang Nguyệt” được ba năm, không ít những kẻ vô lại trên giang hồ đều bị ta trừng trị đến nơi đến chốn. Lần này chẳng qua chỉ là áp giải một tên giang dương đại đạo, chuyện nhỏ như vậy trước đây ta chưa đích thân làm bao giờ. Vì đây là lần đầu tiên Lam Nhận ra ngoài làm việc, ta không yên tâm lắm chứ cũng chẳng muốn ra ngoài góp vui làm gì.

Lam Nhận dẫn ta đi về phía hậu viện của khách điểm, cỗ xe ngựa áp tải lần này đỗ giữa sân, để bảo đảm an toàn, kẻ đó không được ở trong khách điểm. Lam Nhận lấy chìa khóa mở cửa khoang xe, nhìn ta khẽ gạt đầu rồi đi vào trong như thể lao vào chỗ chết.

Trong lòng ta hiểu rõ, nếu không có ta ở đây, tuyệt đối nàng sẽ không bước vào.

Còn chưa kịp vào khoang xe, ta bỗng thấy thân hình Lam Nhận loạng choạng, rồi không biết vì sao lại ngã lăn ra.

“Sao phải sốt ruột sà vào lòng ta thế?” Một luồng âm thanh gian tà vang lên trong khoang xe, mê hoặc như tiếng ma quỷ, mang theo đầy vẻ chế giễu và châm chọc.

Tất nhiên ta biết tuyệt đối Lam Nhận sẽ không sà vào lòng hắn, hiển nhiên kẻ bên trong đã giả trò, lại còn đưa lời chòng ghẹo.

Ta khom người chui vào khoang xe, bên trong ánh đèn mờ nhạt, chỉ thấy Lam Nhận ngã vào người hắn. Kẻ đó vừa cười lớn, vừa cúi xuống mơn trớn thùy tai nhỏ đầy đặn của nàng, hôn hít như thể vô cùng thương yêu.

Khi Lam Nhận bước vào, hiển nhiên đã hoàn toàn phòng bị, không ngờ vẫn gặp phải ám toán, khuôn mặt đỏ bừng lên, hướng hồ còn có ta theo sau. Lần này, cô bé không phát khóc nữa, mà xấu hổ tức giận. Cô bé rút trên đầu xuống một cây trâm ngọc, dùng lực đâm lên người hắn.

“Soạt” một tiếng, cây trâm ngọc đã đâm vào máu thịt.

Tiếng cười tà mị chẳng những không dừng lại, mà ngày càng to hơn.

“Cô nương sốt ruột quá rồi, vừa bước vào đã sà vào lòng ta tự dâng nộp mình, rồi lại tặng tín vật định tình. Cô nói xem, ta làm sao mà cự tuyệt được, như thế sẽ khiến cô mất thể diện biết bao. Hướng hồ, vật như cô nương, ta cầu còn chẳng được. Nếu đã như vậy, tín vật ta xin nhận, nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận.” Thanh âm tà mị nhẹ nhàng lan tỏa trong khoang xe.

Ta từng gặp không ít kẻ háo sắc, nhưng vô sỉ đến mức này thì đây là lần đầu tiên. Rõ ràng hạ lưu, lại còn nói người khác chủ động sà vào lòng. Trâm ngọc đâm vào để phản kháng, thế mà hắn lại nói là tín vật định tình.

Lam Nhận bò dậy khỏi người hắn, xấu hổ đứng sang một bên, cây trâm ngọc đâm vào vai hắn, cô bé cũng quên không rút ra.

Ta lạnh lùng “ừ” một tiếng, điệu cười tà mị liền thu lại, dường như cuối cùng kẻ đó cũng chú ý đến ta, quay đầu nhìn về phía ta.

Trong khoang xe u ám, lập tức ngăm nẩy sinh luồng sát khí.

Ta nheo mắt nhìn, chỉ thấy râu tóc hắn xồm xoàm, nom không rõ diện mạo. Có điều, đôi mắt lộ ra giữa đám râu tóc rậm rì lại lấp lánh hào quang, sắc bén vô song.

Tay chân bị khóa bằng sợi dây chế từ thép tinh luyện, khiến hắn không thể động đậy. Đã đến mức này mà vẫn ngông cuồng như vậy, cũng không biết vừa rồi rốt cuộc làm thế nào mà hắn khiến Lam Nhận ngã vào người mình.

“Ta còn tưởng cô lại đưa một vị cô nương đến đây, hóa ra là một lão bà bà. Ta không có hứng thú với bà già đâu.” Hắn liếc nhìn ta, lời nói càng thêm lăng lơ.

“Ha ha ha...” Ta cười khinh bỉ, khàn giọng nói: “Người không có hứng thú với bà già, nhưng lão thân lại hứng thú với người lắm. Người có biết năm nay lão thân ta bao nhiêu tuổi không?” Ta giơ một ngón tay đung đưa trước mặt hắn, “Một trăm rồi! Có thể sống lâu như thế, không phải chuyện dễ dàng đâu. Lão

thân quen lấy dương bổ âm, tuy dung mạo người hơi xấu, nhưng thân hình cũng được lắm, lão thân ta... thích người rồi đó! Người cứ chờ đấy, tắm rửa rồi hầu hạ lão thân đi!”

Đối phó với kẻ vô sỉ, thì càng phải dùng cách vô sỉ hơn nữa, xưa nay ta đều cho là vậy. Nói xong ta bèn nhìn hần từ trên xuống dưới một cách thêm thuồng.

Thật ra, vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói thân hình hần cũng được, bây giờ nhìn lại mới nhận ra, không chỉ là cũng được, mà phải nói là quá tuyệt.

Câu nói “vưu vật” ấy khiến mặt hần trở nên u tối, hần nheo mắt, nhìn ta xuyên qua làn tóc rối trước trán, ánh mắt sâu thẳm mà sắc bén. Hồi lâu hần lạnh lùng nói: “Thì ra lại còn có một lão yêu bà!”

Ta chống quả trứng đi đến bên cạnh hần, cười dịu dàng, “Mỹ nhân, cứ đợi hầu hạ lão yêu bà ta cho tốt nhé!”

“Ồ! Chỉ sợ người không chịu nổi thôi!” Hần cười lạnh lùng, trong lời nói hàn ý sắc lạnh, hiển nhiên vô cùng giận dữ.

Ta mỉm cười nói: “Sao, người sợ rồi hả?”

Rút cây trâm ngọc mà Lam Nhạn đâm vào vai hần ra, cầm trong tay, ta quay người đưa cho Lam Nhạn, thở dài một tiếng, nói với vẻ nuối tiếc: “Người không xứng với Nhạn tử nhà ta đâu!”

Hần lạnh lùng “ừ” một tiếng, bỗng nhiên thở dài. Khoảnh khắc ấy, một mùi thơm nhẹ toát ra từ miệng hần, phả vào mặt ta, ta không kịp nhịn thở, hít vào một ít. Mùi hương này ta không phân biệt được, nhưng khoảnh khắc hít vào, lập tức cảm thấy đầu óc có phần mơ hồ. Nếu không phải giỏi trong việc dùng độc, lúc này chưa biết chừng ta đã hôn mê mà ngất đi rồi.

Ta cầm long đầu quả trứng, đập thật mạnh lên người hần, lại giơ tay tát vào mặt hần một cái, đồng thời điểm huyết đạo của hần.

Đã bị khống chế toàn thân như vậy rồi mà vẫn còn đánh lén người khác, ngày thường không hiểu hần còn làm mưa làm gió đến đâu!

Ta nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trong khoang xe bài trí rất tinh tế. Trên sập trải gấm đoạn sang trọng, bên kỹ án ở trong góc bày chén và vò rượu. Xem ra trước đây đối xử lễ độ với hần quá khiến hần quên mất thân phận tù ả của mình rồi.

“Nhạn tử, sai người khiêng hòm sắt qua đây!” Ta quay người bảo Lam Nhạn.

Lam Nhạn nghe thấy thế, vội ra ngoài chuyển lời, chẳng mấy chốc liền đưa người mang đến một chiếc hòm sắt.

Ta nhìn chiếc hòm đó, nụ cười càng rạng rỡ hơn, vỗ bàn tay vào vai hần, dịu giọng như nói với người thân: “Chiếc sập này vừa lạnh vừa cứng, mấy ngày nay để người phải chịu thiệt rồi, lão thân ta đã thích người, thì quyết không thể để người tiếp tục chịu ấm ức.” Nói đoạn, ta đánh mắt, sai người khiêng hần bỏ vào hòm, lại khóa dây xích trên người hần vào móc sắt trong hòm.

“Trong này chắc sẽ dễ chịu hơn trên sập nhiều, người cứ hưởng thụ đi nhé!” Ta mỉm cười nói.

Hàn ý vụt lóe lên trong mắt hần, lát sau, hần nhắm mắt cười lạnh lùng: “Bà bà thật chu đáo, chiếc hòm này tốt lắm, đa tạ.”

Ta cười dịu dàng, “rầm” một tiếng đẩy nắp hòm lại.

“Bà bà, làm như vậy có được không?” Lam Nhạn cười tí mắt, hiển nhiên cảm thấy cuối cùng cũng trút được cơn giận, có điều, cô bé vẫn lo lắng hỏi, “Chủ thuê đã dặn đi dặn lại, ngoại trừ việc áp giải hần đến Túc Châu, tuyệt đối không được để hần chịu ấm ức.”

Ta lườm cô bé, cười nói: “Nhạn tử à, ai bảo lão thân để hần chịu ấm ức? Con không thấy chiếc hòm này còn thoải mái hơn trên sập sao?”

Lam Nhạn gật đầu lia lịa nói: “Kể cũng đúng! Chiếc hòm này thoải mái, quan trọng nhất là an toàn, đao thương kiếm kích gì cũng không đánh được!”

“Đúng thế! Cực kì an toàn!” Ta mỉm cười chui ra khỏi xe, nói với hộ vệ canh giữ bên cạnh, “Đổi cò xe của chúng ta thành phướn trắng đưa tang đi.”

Người đã nằm trong quan tài sắt rồi, phướn trắng đương nhiên cũng phải treo ra bên ngoài.

7. Quyển 2 - Chương 2: Giao Phong

Từ khi treo phướn trắng, chẳng đường lên phía bắc đều bình an vô sự. Bất luận là đội thương nhân hay chuyển hàng, khi trông thấy bọn ta đều tránh ra, cũng chẳng ai nghe ngóng xem rốt cuộc người được đưa đi là ai.

Mười ngày sau đến An trấn, nói là trấn, kì thực chỉ là một cái thôn lớn hơn và náo nhiệt hơn một chút so với các thôn xóm thông thường.

Mấy năm nay phiêu bạt giang hồ, tuy đã đi nhiều nơi, nhưng rất ít khi ta lên phía bắc. Nguyên nhân không gì khác ngoài việc ta sợ lạnh. Phen này lên đây cũng coi như phá lệ, may mà đang vào mùa thu, trời chưa lạnh lắm. Có điều, nhìn nhận bay đây trời, quả thực cũng khiến lòng người sâu muộn.

Chập tối, bọn ta dừng chân ở khách điểm duy nhất trong An trấn, cơm tối có rau xanh, thịt bò, canh đậu phụ. Lam Nhạn cầm đôi đũa, nhìn qua nhìn lại, ngó trước ngó sau mà vẫn không chịu gấp thức ăn trên bàn, ngược mắt ai oán nói: “Bà bà, con không muốn ăn.”

Ta chau mày tỏ vẻ đồng tình, liền nhớ đến bộ dạng của mình khi mới gia nhập giang hồ, giống hệt như Lam Nhạn. Cô bé không muốn ăn, ta đương nhiên cũng không khách sáo. Bưng bát cơm lên, nhanh như rồng cuốn, ta nạp hết phần cơm của hai người. Ăn xong, ta vỗ bụng, cười nói: “Nhạn tử, lão thân đi nghỉ đây. Ban đêm cảnh giác một chút, sắp tới Túc Châu rồi, đừng để xảy ra sơ suất gì.”

Lam Nhạn gật đầu như sắp khóc, kì thực không phải ta bắt nạt cô bé, đã ra ngoài xông pha, tính tình tiểu thư đồng đánh kia nhất định phải sửa.

Màn đêm mịt mù, gió lạnh như dao.

Loảng thoảng có tiếng động nơi cầu thang, ta bèn đứng dậy khỏi giường, thân thủ nhanh nhẹn, thuận tay với long đầu quả trượng rồi lặng lẽ ra khỏi căn nhà.

Vàng trắng trên trời như thể bị che phủ bởi một tấm màn sa, ánh sáng rọi xuống cũng lơ mơ u ám.

Đi theo tiếng động, từ xa, ta thấy một bóng màu đỏ lặng lẽ vụt qua, thân hình đó chính là Lam Nhạn. Trông thấy cô bé đi đến nhà bếp của khách điểm, ta suýt phì cười. Đúng thật là... giống hệt ta ngày trước.

Đằng nào cũng đã dậy rồi, ta bèn đi dạo một vòng quanh hậu viện.

Xe ngựa vẫn dừng ở hậu viện khách điểm, hộ vệ của Tây Giang Nguyệt canh giữ rất tĩnh táo. Dịch Thập Lục trông thấy ta, vội qua bẩm báo: “Đường chủ, mọi việc đều tốt.”

Ta gật đầu, tuần tra một vòng rồi quay vào nhà, đang định tiếp tục nghỉ ngơi, liền thấy trên đầu giường có một thứ. Đó là một mảnh giấy bị phi tiêu găm vào tường.

Ta gỡ phi tiêu xuống, nhanh chóng nhìn lướt qua, rồi chạy nhanh đến phòng Lam Nhạn, không có ai. Nhà bếp trong khách điểm, không có ai. Tìm khắp khách điểm, cũng không thấy Lam Nhạn.

Lam Nhạn đã mất tích. Hiển nhiên là khi xuống bếp tìm đồ ăn, cô bé đã bị bắt cóc. Thư viết rất rõ ràng, nếu muốn cứu Lam Nhạn, phải đem Ban Nhược Khanh đến đổi.

Xảy ra chuyện là điều rất bình thường, nếu không có chuyện gì, việc áp tải này bất kì tiêu cục nào cũng đảm nhận được, người ta cũng sẽ không đến cầu xin Tây Giang Nguyệt chúng ta giúp đỡ.

Có điều, đám tặc nhân này không trực tiếp đến cướp Ban Nhược Khanh mà bắt cóc Lam Nhạn để trao đổi, kẻ cũng thực là giảo hoạt.

Ta lại nhìn địa điểm trao đổi: Quỷ Bảo.

Sai Dịch Thập Lục đi do thám một phen, ta mới biết, Quỷ Bảo cách đây năm mươi dặm, là một tòa thành hoang phế. Đồn rằng ban đêm ở đó quỷ khóc sói gào, cho nên người qua lại buồn bán xửa nay đều đi đường vòng.

Xem ra, sự tình có phần rắc rối rồi đây! Có điều, không thể không cứu Lam Nhạn.

Ta thở dài một hơi, neho mắt nói: “Thập Lục, chuẩn bị đến Quỷ Bảo.”

Dịch Thập Lục theo ta đã ba năm, hiểu rất rõ tính ta, nghe thấy thế không hề phản đối, chỉ nhướn mày, khẽ nói: “Đường chủ, bà muốn đi thật sao?”

“Vớ vẩn, lão thân già bằng ngần này rồi, còn sợ yêu ma quỷ quái gì nữa?” Ta lườm hần, lạnh nhạt nói.

Dịch Thập Lục không nói gì, chỉ cúi đầu cười, trong mắt vụt sáng, cũng không biết đang nghĩ gì. Thập Lục cười trông rất đẹp, có thể khiến người khác thất thần trong phút chốc.

Chạm tay vào quả trứng, ta nghĩ Thập Lục thật xứng đôi với Lam Nhạn, chỉ bằng đêm nay để Thập Lục làm anh hùng, cứu mỹ nhân một lần. Nếu quả thực hai bên có tình ý với nhau, đến lúc đó ta sẽ đứng ra làm mối, nhất định Lam gia cũng không thể nói gì. Cứ quyết định như vậy đi.

“Thập Lục, đêm nay người không cần bảo vệ ta nữa, nhiệm vụ của người chính là cứu Lam tiểu thư về, nghe rõ chưa?” Ta trầm giọng hạ lệnh.

Dịch Thập Lục ngạc nhiên ngược mắt, ánh nến trong phòng đung đưa chiếu trên khuôn mặt, ngũ quan tuấn tú của hần trông càng sáng sủa, mang một vẻ thuần khiết thanh nhã.

Hần chỉ nhìn ta trong giây lát, rồi liền cup mắt, khẽ đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bất giác ta cảm thấy tâm trạng hần hình như không tốt lắm, liền giơ tay ra xoa đầu hần: “Ngoan! Đi đi!”

Thân hình Thập Lục hơi loạng choạng, gần như không đứng vững. Hần im lặng hồi lâu mới hồ hững nói: “Bà bà cũng cẩn thận!” ké đó liền ra khỏi phòng, bóng dáng thấp thoáng trông như quân thất trận bỏ trốn.

Quỷ Bảo không hổ danh là Quỷ Bảo, địa hình vô cùng hiểm trở, bên trong gió cuộn cát vàng, gió âm từng đợt, đóm lửa lập lòe. Một nơi như thế, không biết có bao nhiêu âm hồn chết oan.

Giữa đêm khuya thế này, kẻ nhát gan từ xa nghe thấy tiếng gió thê lương đã sợ không dám lại gần, càng đừng nói đến đi vào bên trong.

Ta chưa từng tin vào quỷ thần, nhưng đến một nơi như thế này, trong lòng cũng có phần khiếp sợ. Thế nhưng, Lam Nhạn vẫn trong tay bọn chúng, đám tặc nhân này hung hãn dị thường, nếu chúng hạ thủ với Lam Nhạn, ta tuyệt đối không thể bỏ mặc cô bé.

Huống hồ, lần này chẳng qua chỉ áp giải một tay giang dương đại đạo, đem hần đổi lấy Lam Nhạn, không hề thua thiệt chút nào.

Ta quan sát địa hình một lát, ra hiệu cho Dịch Thập Lục lôi gã tặc nhân kia từ trong xe ngựa ra.

Đêm nay, một nửa vầng trăng ẩn trong mây, ánh sáng mờ tối, phản chiếu lên thân người như khoác một màn sương mỏng.

Khuôn mặt râu ria của hần dưới trăng trông cực kì đáng sợ, rất đồng điệu với khung cảnh quỷ khóc sói gào nơi đây, như thể ác quỷ từ đầu chui ra. Có điều, nếu hần là quỷ, chắc sẽ là con quỷ ngạo mạn nhất, chuyên đi sai khiến kẻ khác.

Hần để mặc cho Thập Lục kéo mình đi về phía trước, thần sắc cực kì bình tĩnh, tựa như tâm thần này không phải là của hần.

Ta bước lại gần, cúi xuống kiểm tra dây xích và huyết đạo trên người hần, thấy không có gì sơ hở mới ra lệnh cho Thập Lục dẫn hần vào.

“Thực là đáng tiếc quá!” Hấn đột nhiên mở miệng, đôi mắt sắc bén đầy vẻ nuối tiếc.

“Đáng tiếc cái gì?” Ta lạnh giọng hỏi.

Hấn điềm nhiên cười nói: “Các người nghe xem, đó là tiếng gì?”

Ta ngưng thần lắng nghe, chỉ thấy xen lẫn trong tiếng gió là tiếng dã thú gầm gừ.

Đêm đen như mực, ánh đuốc bập bùng phản chiếu mặt người khi tỏ khi mờ, trên mặt ai nấy lúc này đều vụt qua một tia kinh hãi.

8. Quyển 2 - Chương 3: Rơi Xuống Vực

“Thấy chưa, đó là tiếng sói hú, nghe thanh âm, kiểu gì cũng phải có đến vài trăm con sói!” Hấn thông thả nói, dưới màn đêm nặng nề, ánh mắt quỷ quái, nụ cười trên khóe môi mang ý vị sâu xa, khó đoán.

Ta cầm quả trượng, đập thật mạnh lên người hấn, lạnh lùng nói: “Câm miệng!” Đến lúc này mà hấn vẫn không quên gây rối.

“Đừng nghe hấn nói lung tung, ở đây lấy đâu ra sói, cùng lắm chỉ có vài con thôi, chúng ta chẳng lẽ lại sợ đám súc sinh đó hay sao?” Ta bình tĩnh nói.

Mọi người nghe thấy thế, nỗi sợ trong lòng tạm thời tiêu tan. Bọn họ đều là người từng trải, mấy con sói hoàn toàn chẳng có gì đáng phải bận tâm.

Đoàn người chúng ta vào trong Quỷ Bảo, cầm đuốc xuống đất.

Dịch Thập Lục lao vào giữa bóng đêm, cao giọng hét: “Ban Nhược Khanh đã được đưa đến, còn không mau giao Lam cô nương ra đây!”

Lúc này ta mới biết, gã tặc nhân râu ria xồm xoàm kia có một cái tên văn nhã đến thế - Ban Nhược Khanh. Kể ra, chuyện này từ đầu ta đã không để tâm, mọi chuyện lớn nhỏ đều giao cho Dịch Thập Lục và Lam Nhạn, ngay cả tên của gã tặc nhân cũng chẳng thèm hỏi.

Trên giang hồ, không thiếu gì những hiệp khách kiệt xuất, đương nhiên, cũng chẳng thiếu những kẻ nổi danh ác độc.

Ban Nhược Khanh chính là một kẻ thuộc về sau. Nghe nói, năm mười lăm tuổi, hấn một mình một kiếm thách thức liền mấy môn phái, diệt hàng trăm kẻ địch, nhất kiếm thành danh.

Nghe nói, để có được ngôi vị chưởng môn, hấn khi sư diệt tộc, giết cả sư phụ của mình.

Nghe nói, hấn phong lưu thành tính, không dưới mười tiểu thư khuê các và giang hồ hiệp nữ đã chết trong tay hấn, đương nhiên, không phải hấn giết họ, mà đám nữ nhân này ghen bóng ghen gió, đau khổ vì tình, tàn sát lẫn nhau, hoặc tự tìm đến cỏi chết.

Nghe nói...

Ta liếc nhìn Ban Nhược Khanh, nghĩ thật nực cười, một kẻ thế kia mà cũng khiến nữ nhân ghen bóng ghen gió ư? Có phải đám nữ nhân đó mù hết cả rồi không? Hay là chưa thấy đàn ông bao giờ?

Dịch Thập Lục vừa dứt lời, phía sau gò đất đen sì trông cứ như con sư tử đang ngồi trước mặt liền hiện ra mấy bóng người. Trong đó, một nữ nhân áo đỏ thướt tha chính là Lam Nhạn, một thanh cương đao đang kề lên cổ cô bé.

Lam Nhạn vừa trông thấy bọn ta liền lớn tiếng hét lên: “Bà bà, Thập Lục, mọi người mặc kệ ta, không thể thả gã tặc nhân kia ra được.”

Thở dài một tiếng, ta nghĩ bụng: Nhạn tử à, sao ta có thể không lo cho cháu!

Ta khẽ nhíu mày, cũng không nhiều lời với chúng, chỉ lạnh lùng nói: “Đổi người đi!”

Bên kia lũ tặc nhân lạnh giọng quát: “Các người thả trước!”

Ta nhếch môi cười, “Sao lại thể được, các người thả trước!”

“Được, ta đếm một, hai, ba, đồng thời thả!” Bên kia hét lên.

“Cũng được!” Ta nheo mắt, nhìn số người bên kia, cho dù bọn chúng có giả trò, bọn ta vẫn có thể thắng được.

Một!

Hai!

Ba!

Ba tiếng trầm trầm vang lên, ta buông sợi dây dắt Ban Nhược Khanh, vậy mà hắn không vội đi ngay, mỉm cười nhìn ta, đôi mắt lạnh lùng mê hoặc lóe lên một tia u hàn, “Gặp lại sau nhé, lão yêu bà! Ồ, không! Có lẽ, chúng ta vĩnh viễn không gặp lại nhau đâu!” Nói đoạn, hắn bước từng bước cực kì nho nhã bỏ đi, thật khó cho hắn, toàn thân bị xích mà vẫn ung dung đến vậy.

Ta đứng đó, nhìn Lam Nhạn thuận lợi quay về, trong lòng thở phào, sai Dịch Thập Lục bảo vệ Lam Nhạn cho tốt, giờ quả trứng lên lạnh lùng quát: “Mấy tên tặc nhân kia, không được để kẻ nào chạy thoát!”

Lam Nhạn đã được cứu, ta không thể thả gã tặc nhân kia đi, Tây Giang Nguyệt chúng ta xưa nay làm việc chưa từng thất bại bao giờ.

Ban Nhược Khanh nghe thấy thế, đột nhiên phi thân nhảy lên, tung mình đến một chỗ đá cao, xếp bằng tròn ngồi xuống. Hắn ngồi trên mỏm đá nhìn ta, trong đôi mắt lạnh lùng mê hoặc lóe lên nụ cười khát máu.

“Chỉ e không kẻ nào chạy thoát được, không phải là chúng ta!” Hắn lạnh lùng cười nói.

Ta đương nhiên không bận tâm đến những lời hắn nói, chỉ huy mọi người tiến lên.

Bên tai bỗng vang lên tiếng huýt sáo do Ban Nhược Khanh phát ra. Giữa đêm đen, tiếng huýt buồm dài, cao vút, xen trong tiếng gió truyền mãi ra xa.

Gió đêm sắc lạnh, đáng núi mơ hồ, ngoài Quỷ Bảo xộc lên hàn khí khiến người khác phải dựng tóc gáy.

Đằng xa, chợt hiện lên từng chấm đom đóm nhỏ xanh lè, tản khắp xung quanh.

Ta kinh ngạc tròn tròn mắt, không phải đêm mùa hạ, đương nhiên sẽ không có đom đóm. Đây chắc hẳn là mắt dã thú.

Chợt nhớ lại vừa rồi Ban Nhược Khanh nói có tiếng sói, ta không hề tin. Bây giờ, xem ra hắn không nói dối. Lũ sói này, hiển nhiên là do hắn huýt sáo dẫn dụ đến.

Mắt sói dày đặc, không biết có tất cả bao nhiêu con, chậm rãi bao vây xung quanh khiến ai nấy đều thất kinh.

Ta lại quay đầu nhìn qua, Ban Nhược Khanh và mấy tên tặc nhân không biết đã trốn đi đâu. Cho dù chúng ta có hơn mười người, võ nghệ đều cao cường, nhưng muốn đối phó với mấy trăm con sói hoang cũng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Thì ra, đám tặc nhân lựa chọn trao đổi người ở đây là đã sắp đặt sẵn cạm bẫy, muốn bọn ta tất thủy đều rơi vào bẫy sói.

“Bà bà, chúng ta làm sao bây giờ?” Lam Nhạn run giọng hỏi.

Trong lòng ta thực ra cũng rất sợ, nhưng vẫn gắng gượng tỏ vẻ bạo gan, khẽ nói: “Đừng sợ, chúng ta có đuốc!” Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, mấy bó đuốc này không thể chống cự được bao lâu, rồi sẽ đến lúc cháy hết.

Đàn sói theo bước chân chúng ta, từng bước tiến lại gần.

Đột nhiên, một tiếng hú thị uy vang lên, một con sói nhảy ra, há cái miệng đầy máu, lao về phía chúng ta.

Dịch Thập Lục quát lên một tiếng, trong chớp mắt, một luồng ánh đao đột nhiên sáng lóe, kể đó là mùi tanh nồng. Thập Lục đã đâm một kiếm vào họng sói, thuận tay hất nó ra. Đàn sói đổ xô vào, chia con sói bị thương ra ăn hết sạch.

Mùi máu tanh càng kích thích bản tính khát máu của bầy sói hoang, con này nối tiếp con khác xông tới.

Màn đêm ma quái, gió lạnh thê lương.

Đây là trận chiến oanh liệt nhất mà ta từng gặp kể từ khi đến Tây Giang Nguyệt. Mà hơn hết đối thủ lại là đàn sói hung hãn.

Chiến đấu đến sau cùng, ta cũng bị thương, toàn thân sức cùng lực kiệt. Còn đàn sói, sau khi bị chúng ta đẩy lùi thêm lần nữa, lại tiếp tục lăm le tấn công.

Làm sao bây giờ?

Trong lòng ta hiểu rõ, nếu dựa vào mấy người chúng ta, không thể nào giết hết được lũ sói này. Không thể cứ kéo dài mãi được, nhất định phải giết sói đầu đàn mới có thể đánh bại chúng.

Ý niệm vừa xuất hiện, ta liền nghe thấy một con sói trong đàn ngẩng đầu ưỡn ngực hú dài, nó cao và khỏe hơn những con sói khác, trước ngực còn có một túm lông trắng, cực kì nổi bật.

Đây chắc chắn là sói đầu đàn.

Ta sợ con sói này sẽ ẩn vào đàn không tìm được nữa, đột nhiên tung mình nhảy lên, lao vào giữa đàn sói, thân thủ nhanh nhẹn trong gió như tên rời dây cung, mang khí thế như sấm chớp đánh vào sói đầu đàn.

Cú đánh này, ta thì không đạt mục đích quyết không bỏ cuộc. Bởi lẽ ta biết, nếu cú đánh này không thể giết chết sói đầu đàn, nó tất sẽ lẩn vào trong đàn, khi đó, ta muốn tìm nó lại càng khó hơn.

Tính mạng mấy người chúng ta, lúc này đều gắn liền với một cú đánh của ta. Cho nên, cú đánh này, ta dùng toàn lực. Thế nhưng, sói đầu đàn dẫu sao cũng không giống với những con sói thông thường khác, cực kì xảo hoạt. Trông thấy ta tấn công trực diện, nó liền trốn nhanh như ma quỷ.

Ta nhảy một cái, đã đặt mình vào giữa đàn sói. Sau lưng xộc mùi tanh, một con sói đã nhảy đến bên cạnh ta, móng vuốt sắc lạnh đặt lên vai ta, há miệng dữ dằn cắn về phía ta.

Ta khom người, tránh được cú tập kích của con sói, quả trứng trong tay lại đập về phía sói đầu đàn. Ta sao có thể buông tha cho nó được!

Chỉ nghe “bộp” một tiếng vỡ xương, long đầu quả trứng đã đập trúng đầu sói đầu đàn.

Máu bắn tung tóe, mùi tanh xộc vào mũi.

Thành công rồi! Sói đầu đàn bị đánh trúng, nhưng vẫn chưa chết ngay, lại còn hú gọi đàn sói lao về phía ta.

Ta lùi ra sau hai bước, dưới chân đột nhiên trống rỗng.

Khoảnh khắc ấy, ta nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của Dịch Thập Lục vang lên từ xa, kể đó, một bóng người nhanh như chớp lướt qua. Thân hình đó vượt qua đàn sói, một tay đỡ lấy eo ta, tay kia cầm kiếm đâm một cái, trường kiếm phát ra kinh lực sắc bén, đâm mạnh vào bụng con sói ngay trước mặt.

Mọi thứ trước mắt đều nhanh như chớp.

Ta và Dịch Thập Lục ôm nhau rơi xuống.

9. Quyển 2 - Chương 4: Lột Xác

Thì ra chỗ này ở gần mép vực, đêm khuya tối tăm, ta không hề phát hiện ra. Gió thổi ù ù bên tai, cao vút như tiếng sói tru.

Trên thực tế, quả thực có tiếng sói tru, mấy con sói thu thể không kịp, cũng rơi xuống vực.

Trong đêm tối, ta nhìn Dịch Thập Lục đang gần trong gang tấc mỉm cười. Ta không ngờ, gã Thập Lục vẫn luôn theo bên cạnh mình lại có thể không màng đến an nguy của bản thân mà cứu ta.

Ta biết nụ cười của mình chẳng đẹp đẽ gì, nhưng dưới ánh trăng mờ, ta dường như thấy mặt Thập Lục đỏ lên, tiếng tim hắn đập rộn ràng trong lồng ngực.

“Thập Lục, không biết cái vực này sâu bao nhiêu, nếu chúng ta chết ở đây, người có hối hận vì đã cứu ta không?” Ta nhướn mày hỏi.

“Không!” Dịch Thập Lục kiên định nói.

Thân hình hắn bỗng xoay vòng giữa không trung, một tay ôm eo ta, tay kia bám vào dây leo trên vách núi. Lực đạo rơi xuống rất mạnh, dây leo không giữ nổi, lập tức đứt rời, cứ thế lặp đi lặp lại, đến sau cùng khi chúng ta rơi xuống, thể rơi đã giảm đi rất nhiều.

Khi sắp sửa rơi xuống đất, cánh tay Thập Lục đột nhiên ôm chặt, đỡ cho ta rơi trên mặt đất. Một tay hắn ôm ta vào lòng, lăn nhanh dưới đất.

Ta có phần hoa mắt chóng mặt, cuối cùng khi dừng lại, ngoại trừ đau đớn vì chấn động và va chạm ra, toàn thân ta không hề bị thương.

Không ngờ, những mỏm đá sắc nhọn và bụi gai có thể xuyên thủng người kia đều buông tha cho ta, không phải bởi ta may mắn, mà bởi vì ta được che chở.

Khi đang lăn, ta được Thập Lục ôm chặt trong lòng, chính hắn đã che chắn hết những mỏm đá sắc nhọn và bụi gai cuồng loạn kia cho ta.

“Thập Lục, người không sao chứ?” Ta run giọng hỏi, nhìn hắn chăm chú.

“Đường chủ, tôi không sao!” Hắn khẽ nói, bị ta nhìn đến mức có phần mất tự nhiên. Lúc này ta mới nhận ra, mình vẫn giữ nguyên tư thế nằm bò trên người hắn, khoảng cách giữa hai người gần sát, hơi thở cùng hòa quyện trong màn đêm. Mắt Thập Lục dường như đang phát sáng rừng rực.

Ta vội bò dậy, dìu hắn đứng lên.

“Sói đầu đàn đã chết, những con sói còn lại sẽ như rắn mất đầu, cho dù tấn công cũng không còn quy củ, người của chúng ta chắc sẽ không gặp nguy hiểm nữa.” Dịch Thập Lục khẽ nói.

Ta gật đầu, kì thực hiện giờ ta không lo cho họ, mà lo cho hai người chúng ta. Bọn Ban Nhược Khanh trốn trong bóng tối, biết chúng ta rơi xuống vực, chắc chắn sẽ không buông tha. Bên tai vang lên tiếng nước chảy vào vách núi, ta nheo mắt nhìn kỹ thì phát hiện ra một sơn động. Sơn động này rất kín đáo, cửa vào tựa như một khe đá.

Ta dìu Thập Lục vào động, tìm ít củi khô nhóm lửa. Ánh lửa bập bùng soi chiếu, sơn động này bên ngoài hẹp, bên trong rộng, lạnh lẽo và ẩm ướt. Dìu Thập Lục đến ngồi trước đống lửa, mượn ánh lửa, ta nhìn rõ quần áo trên người Thập Lục bị đá nhọn cào rách te tua và toàn thân đầy máu, ta thấy sống mũi mình cay cay, trước mắt như nhòe đi.

Ta cởi áo hắn ra, nhổ hết gai và đá nhọn trên người hắn, đắp thuốc kim sang rồi dùng vải băng lại. Tuy có vài vết thương nhưng may mà chỉ bị ngoài da. Chẳng bao lâu sau, Thập Lục bèn nói: “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!”

Ta gật đầu, nếu đợi đến mai, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Ta đứng dậy, dập lửa trong động. Lúc này, trời đã tờ mờ sáng. Khi đang định cùng Thập Lục ra ngoài, ta liền nghe thấy từ xa vang đến tiếng bước chân.

Ta giật mình, bọn chúng đã tìm đến đây. Nếu là người của mình, nhất định họ sẽ gọi tên chúng ta.

“Bà bà, bà đợi trong này đừng manh động, để tôi dẫn bọn chúng ra xa, nếu không, bọn chúng sẽ phát hiện ra thạch động này mất.” Thập Lục khẽ nói.

“Phát hiện ra thì đã sao? Chúng ta đánh ra ngoài!”

“Không được, hiện giờ chúng ta không phải đối thủ của bọn chúng, để tôi đi dụ bọn chúng ra xa. Lát nữa bà bà đi ra sau.” Thập Lục nói xong, liền mặc cho ta ngăn cản, lặng lẽ xông khỏi thạch động.

Trong đêm tăm tối, ta thấy tiếng người theo Thập Lục đi xa dần.

Xuyên qua khe hở của đám dây leo che kín cửa động, ta nhìn ra ngoài. Bầu trời đã hiện màu trắng sáng, nhưng trong rừng sâu vẫn xanh ngắt một màu. Ta chậm rãi đi ra khỏi động, trong lòng lo lắng cho Dịch Thập Lục, liền tung mình nhảy lên một cành chạc ba trước mặt, nhìn ra phía xa, thế nhưng, rừng sâu núi xa, Dịch Thập Lục và đám người đuổi theo đã đi mất dạng.

Ta khẽ than một tiếng, liền nhảy xuống khỏi cành cây. Ta vừa động dậy, sau lưng liền có tiếng sột soạt, một bóng người từ khoảng rừng sau lưng đuổi theo.

Ta không biết vì sao ở đây vẫn có người, không biết có đông không, võ công thế nào, càng không tham đấu với bọn chúng, liền tung mình nhảy lên, chui vào trong rừng.

Ta vươn người bám vào cành cây, xuyên qua rừng, băng qua đỉnh núi hiểm trở, kể sau lưng vẫn bám sát không rời. Lúc này, trời đã sáng rõ, trước mặt bỗng hiện ra một thung lũng, có dòng nước chảy qua, bên trên bắc một cây cầu độc mộc.

Ta tung mình nhảy xuống, bên dòng suối, cởi bộ quần áo màu xám rách nát trên người ra, may mà bên trong vẫn mặc bộ quần áo thiếu nữ. Ta lại gỡ mặt nạ trên mặt và tay ra, khẽ ấn lên long đầu quả trượng, tiếng cơ quan khẽ vang lên, long đầu liền co vào trong, quả trượng liền trở thành một cây côn gỗ. Ta đặt côn gỗ bên cạnh, cất giấu hết quần áo vừa cởi ra. Giơ tay qua đầu, ta cho bộ tóc giả màu trắng vào trong tay áo.

Bên suối, soi mình cạnh dòng nước, ta đã chuyển sang một bộ dạng khác.

Áo vải vấy lưa, tóc đen buông dài không hơi sức đầu mà chải đầu nữa, ta cởi tất, ngâm đôi chân trần xuống nước, lại nhúng ướt mái tóc đen, làm bộ đang gội đầu bên suối.

Mọi thứ vừa mới xong xuôi, chỉ nghe thấy trong khoảng rừng sau lưng có tiếng tà áo lay động cành cây, ba người bay qua. Người dẫn đầu chính là Ban Nhược Khanh, hần tung mình nhảy đến bên suối, động tác nhanh như cắt tềo lên cây cầu độc mộc.

Khinh công của hần cao như vậy, nếu vừa rồi không phải vì bị rừng rậm ngăn cản, có lẽ, ta đã bị hần đuổi kịp từ lâu.

Đột nhiên, hần dừng chân trên cầu độc mộc, quay đầu nhìn về phía ta. Trong thung lũng sương sớm mịt mờ, hàn ý từ đôi mắt hần xuyên qua màn sương, rọi thẳng vào phế phủ.

“Này, tiểu cô nương, cô có thấy một lão bà bà chạy qua đây không?” Một người bên cạnh Ban Nhược Khanh hỏi.

Ta hất mái tóc ướt sũng lên, nước bắn tung tóe, quay đầu cười duyên dáng: “Các người là ai, đuổi theo lão bà bà nhà người ta làm gì, chẳng lẽ đã phải lòng lão bà bà?”

Hần ngẩn người nhìn ta, cao giọng hỏi lại: “Rốt cuộc người có trông thấy không?”

Ta cười khúc khích: “Thấy thì đã sao, không thấy thì đã sao, tại sao ta phải nói cho các người?” Ta vừa nói, vừa giơ tay vắt nước trên tóc.

Giữa thung lũng rộng rãi, càng tôn lên thanh âm trong trẻo của ta.

Đã rất lâu không được dùng giọng thật của mình để nói chuyện, giọng nói khi đóng giả làm lão bà bà khàn khàn khó nghe, cực kì khó chịu. Được dùng giọng thật của mình, cảm giác thật thoải mái.

“Này, tiểu cô nương kia, sao lại tinh nghịch thế, chúng ta chỉ hỏi người có trông thấy một lão bà bà hay không, sao người lại nhiều chuyện thế hả?” Một kẻ khác hình như không được tốt tính cho lắm, đã nổi cáu rồi.

Ta ngắt mấy đóa hoa trắng nhỏ từ bụi cỏ sau lưng, thả xuống suối, nhìn chúng trôi trên dòng nước, giống như một chuỗi trân châu. Thế rồi ta giơ chân đạp xuống nước, nước bắn tung tóe, hoa trắng xếp thành hàng lập tức bị nước cuốn đi. Thấy ta chơi đùa rất vui vẻ, Ban Nhược Khanh cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa.

Hắn giơ tay ngăn cản hai người bên cạnh, đứng trên cầu độc mộc, lặng lẽ nhìn ta hỏi: “Tiểu cô nương, xin hỏi cô có thấy một lão bà bà không, chúng ta tìm bà ấy có việc. Xin tiểu cô nương cho biết bà ấy đi đâu rồi?”

Ta cầm một hòn sỏi lên, neho mắt ngắm, cổ tay khẽ vung, hòn sỏi liền bay ra, trên mặt nước bỗng gợn lên những vòng sóng nối tiếp nhau. Ta cũng không nhìn hắn, mỉm cười nói: “Trông người như thể dã nhân, nhưng thái độ vẫn tốt, để ta nói cho người biết nhé. Đúng là ta đã trông thấy một lão bà bà, đi về phía đông thung lũng.”

“Đa tạ!” Ban Nhược Khanh hồ hững nói, men theo cây cầu độc mộc đưa hai người đuổi theo về phía đông. Ta thè lưỡi, xì, lại còn đa tạ!

10. Quyển 2 - Chương 5: Gặp Gỡ

Nếu hắn biết ta chính là lão thái bà đó, không biết sẽ cảm thấy thế nào, có điều, ta chẳng hứng thú gì với cảm nhận của gã rậm râu đó. Nhìn ba người bọn chúng đi qua cây cầu độc mộc, thi triển khinh công bay về phía đông thung lũng, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Ta đứng dậy, đi giày tất vào, men theo thung lũng tiến về phía tây. Trong lòng lo lắng cho Dịch Thập Lục, có điều đợi đến khi ta leo lên vách núi, cũng không thấy cậu ta. Dịch Thập Lục là ám vệ thân cận của ta, nhưng công phu của hắn không thực sự cao, năm xưa khi phụ hoàng phái hắn đến làm hộ vệ cho ta, ta còn không bằng lòng lắm. Ta còn oán trách phụ hoàng sai một người như thế đến, rốt cuộc là để hắn bảo vệ ta, hay để ta bảo vệ hắn? Có điều, hắn theo ta lâu như vậy, có một ưu điểm chính là vận khí tốt, lần nào trong gang tấc cũng thắng được đối thủ, chưa bao giờ bị thương, ngoại trừ tối qua.

Ta chỉ đành quay về An trấn, vào cửa hàng thay quần áo, tiếp tục đóng giả thành bà bà, chống quái tượng quay về khách điếm.

Lam Nhạn và hai hộ vệ của Tây Giang Nguyệt vẫn ở đó, bọn họ không hề hấn gì, chỉ bị thương nhẹ.

“Bà bà, bà không sao chứ?” Lam Nhạn thấy ta quay về, liền lo lắng hỏi.

Ta cười hiền từ, xoa đầu cô bé, chậm rãi nói: “Bà bà không sao, con phái người đi tìm Thập Lục đi, cậu ta bị thương rồi!” Nếu có ngày, Lam Nhạn biết ta chính là tiểu công chúa chơi với cô bé từ nhỏ, không biết sẽ phản ứng ra sao.

Lam Nhan gật đầu nói: “Dịch hộ vệ đã về, vừa rồi thấy bà bà chưa về, lại dẫn người đi tìm. Con sợ bà bà về khách điếm tìm chúng con, cho nên mới ở lại đây đợi, để con sai người truyền tin, bảo bọn họ quay về.”

Ta gật đầu, Lam Nhạn quay người đi ra.

Khi Thập Lục quay về, trên người vẫn mặc chiếc áo bị gai và đá cào rách đó, trên cánh tay và đùi vẫn còn băng vải mà ta quấn sơ sài. Đêm hôm đó, ta chưa kịp nhìn kỹ thương thế của Thập Lục, bây giờ xem lại, vết thương rất nặng.

“Thập Lục, người sao rồi?” Ta chau mày hỏi.

“Tôi không sao, đường chủ không sao là tốt rồi!” Dịch Thập Lục khẽ nói, thân hình bỗng loạn choạng.

Ta vội tiến lên đỡ hấn, sai người kiểm tra lại vết thương trên người hấn một lượt, lúc này mới hay, trước ngực có một chỗ bị mỗm đá đâm vào rất sâu, gần chạm đến tim phổi, suýt chút nữa nguy hiểm đến tính mạng, vậy mà đêm qua ta lại cứ tưởng chỉ là vết thương ngoài da.

“Bị thương nặng thế này, sao không nói sớm! Thực sự người không coi trọng tính mạng của mình sao? Rốt cuộc người là hộ vệ của ta, hay coi ta là mẹ người, sao lại khiến ta lo lắng vậy hả?” Ta bực bội nói, vừa quở trách Thập Lục, vừa sai người đắp thuốc kim sang cho hấn, băng bó lại vết thương.

Thập Lục cúi đầu, mặt hơi đỏ, giọng thanh nhã nói: “Về sau thuộc hạ sẽ không để bà phải lo lắng nữa.”

Ta lườm hấn một cái, chau mày nói: “Ban Nhược Khanh đã bỏ trốn, nhiệm vụ áp giải lần này coi như thất bại. Nơi này cách Túc Châu cũng không còn xa nữa, chi bằng chúng ta đi gặp chủ thuê, nói rõ sự tình thôi!” Tuy Tây Giang Nguyệt chúng ta toàn làm việc giúp người, nhưng không giúp được đến nơi, cũng nhất định phải đến nói cho rõ.

Nói thực, trong lòng ta cũng có phần bực bội, từ khi xuất hiện trên giang hồ đến nay, ta chưa từng thất bại như thế này bao giờ, đây xem như lần đầu tiên.

Gã Ban Nhược Khanh kia, ta nhớ mặt gã rồi.

Túc Châu.

Những năm gần đây, Nam Bắc Triều và Tây Lương quan hệ hữu hảo, Túc Châu thiên về phương bắc, có nhiều người Bắc Triều và Tây Lương làm ăn buôn bán ở đây, dần dần trở nên tạp cư.

Trong số những nữ nhân qua lại trên phố, thỉnh thoảng sẽ thấy vài ba người ăn vận kiểu Bắc Triều. Phục sức của Bắc Triều tuy có phần phức tạp, nhưng trông vừa hoa mỹ, lại rất đẹp mắt. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nên không kìm được ngắm lâu một chút. Đi bên cạnh, hai mắt Lam Nhận phát sáng, kinh ngạc than: “Bà bà, phục sức Bắc Triều đẹp quá! Con có thể mua một bộ mặc thử không?”

Ta chau mày, ho một tiếng nói: “Không được!”

“Chỉ mặc thử thôi mà! Cũng có tốn nhiều tiền lắm đâu?” Lam Nhận làm nũng nói.

Ta khàn giọng đáp: “Nhận tử, Tây Giang Nguyệt chúng ta đúng là không thiếu tiền, nhưng con đừng quên, con là người Nam Triều!”

“Ai quy định người Nam Triều thì không thể mặc quần áo Bắc Triều?” Lam Nhận vẫn không phục, chu môi nhõng nhẽo.

Ta chau mày, lạnh lùng nhìn một vòng các thị vệ xung quanh, thấy bọn họ ai nấy đều nhìn Lam Nhận ủng hộ, như thể ta là người không thấu tình đạt lý vậy. Lam Nhận mới đến Tây Giang Nguyệt chưa lâu, vậy mà các hộ vệ này đã cực kì ái mộ.

“Thôi được! Nếu Nhận tử muốn mặc như thế, thì đi mua một bộ đi!” Ta chậm rãi nói.

Lam Nhận được ta gật đầu, mừng rỡ nhảy lên. Trông thấy bên đường có một tiệm quần áo, liền lao vào trong. Chẳng mấy chốc cô bé bước ra, đã mặc phục sức Bắc Triều.

Lam Nhận vốn đã xinh đẹp, khi mặc phục sức Bắc Triều lại càng hoa mỹ. Cô bé mặc bộ quần áo này, thật là tuyệt mỹ. Trang sức tinh xảo trên đầu đính kèm chuỗi hạt ngọc, áo ngoài màu tím sáng, may sát người càng tôn lên vẻ yếu điệu của cô bé, bên dưới là váy xếp nếp màu hồng, eo thắt chiếc đai vàng thêu hoa màu đỏ.

“Đẹp không?” Lam Nhận dang hai tay, xoay một vòng giữa phố, ánh mắt như thể vô tình liếc về phía Dịch Thập Lục.

Thôi được rồi, tuy là nữ nhân, nhưng ta thừa nhận mình cũng cảm thấy choáng ngợp. Đúng là rất đẹp, đám hộ vệ nhìn đến ngơ ngẩn.

Trong lòng ta có phần không thoải mái, ta chợt hiểu, vừa rồi vì sao ta lại không cho Lam Nhận mua quần áo Bắc Triều. Bởi lẽ, kì thực ta cũng rất muốn mặc, nhưng lại không thể mặc được.

Ta ghen tị với Lam Nhạn quá!

Có điều, dù có muốn đến đâu ta cũng không thể mặc được, chỉ đành dè nén niềm thôi thúc trong lòng, nhìn Lam Nhạn gật gật đầu.

“Có đẹp không?” Lam Nhạn hỏi lần nữa, lại lén nhìn Dịch Thập Lục.

Trong lòng ta chợt động, xem ra Lam Nhạn có ý với Thập Lục.

“Đẹp quá, đẹp quá!” Đám hộ vệ của Tây Giang Nguyệt gật đầu lia lịa.

Dịch Thập Lục đứng lặng trên phố, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước, dường như hoàn toàn không hề để ý đến cảnh náo nhiệt bên này.

“Thập Lục, Nhạn tử mặc bộ quần áo này có đẹp không?” Ta nheo mắt hỏi.

Thập Lục quay đầu ngược mắt, lạnh nhạt nhìn lướt qua một lượt, nói: “Cũng... bình... thường... thôi!”

Hắn ngắt từng chữ một, thanh âm rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không phù hợp với khung cảnh náo nhiệt này. Dịch Thập Lục mặc áo đen, trông cũng thanh nhã điềm đạm đến cực điểm. Hắn yên lặng như thế, mang khí chất nho nhã của một quý công tử.

Ta có phần không biết phải nói sao, Lam Nhạn vốn đã xinh đẹp, mặc bộ quần áo này lại càng yểu điệu thướt tha, vậy mà hắn lại nói chỉ bình thường thôi. Hơn nữa, nói như thế trước mặt Lam Nhạn, thật chẳng biết ý tứ gì cả.

Ta nhắc long đầu quả trứng lên gõ xuống đất, cười nói: “Tiểu tử ngốc!”

Dịch Thập Lục ngược mắt nhìn ta, chậm rãi nói: “Vốn dĩ là thế mà!”

Cũng không biết hắn nói Lam Nhạn vốn không đẹp, hay là nói hắn ngốc nghếch, tóm lại, ta rất đau đầu. Không ngờ Thập Lục hay xấu hổ cũng có thể nói ra những lời như vậy. Tiểu tử này đúng là ngốc hết thuốc chữa.

Ta lại nhìn Lam Nhạn, khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp đã trắng bệch như tuyết, cô bé ủ rũ đứng đó, không nói một lời.

Đúng vào lúc tình hình trở nên khó xử, bỗng nhiên thấy có tiếng vó ngựa vang trên phố, một đoàn người ngựa phi nhanh về phía bên này.

Hôm nay trời không đẹp lắm, mặt trời ẩn trong mây đen, gió tây phần phật.

Người cưỡi con ngựa đi đầu trông cực kì nổi bật, thân mặc áo tím, đầu tóc không cài lại, để xỏa tùy ý, trông vô cùng ngang ngược.

Ta ở Nam Triều rất ít khi trông thấy có người ăn mặc kiêu ngạo tàn như vậy, không khỏi nhìn lâu một chút, điều kì lạ là, người này trông không hề già, bộ dạng chỉ chừng bốn mươi tuổi, nhưng đầu tóc đã bạc trắng hết. Ta gần như có phần nghi hoặc, mái tóc trắng trên đầu ông ta cũng giống tóc trên đầu ta, chỉ là giả mà thôi, nhưng xem ra không phải vậy.

Con ngựa lao nhanh qua bên cạnh chúng ta, mang theo cơn gió lạnh lùng.

“Bọn họ là ai vậy, khí thế mạnh quá!” Một hộ vệ đội đám người kia đi qua, khê hỏi.

Ta gõ quả trứng, khàn giọng nói: “Nơi này gần cả Bắc Triều và Tây Lương, có lẽ là người Bắc Triều hoặc Tây Lương. Chúng ta không nên gây chuyện, mau đi gặp chủ thuê thì hơn! Lam Nhạn, địa điểm hẹn giao người ở đâu?”

Lam Nhạn khê nói: “Ở Phong Vân lâu.”

Ta gật gật đầu, nói: “Mau đi thôi!”

11. Quyển 2 - Chương 6: Giao Dịch

Phong Vân lầu là tửu lầu lớn nhất Túc Châu, nên rất dễ hỏi đường, trước khi mặt trời ngã về tây, chúng ta đã đến Phong Vân lầu. Vốn dĩ không muốn gặp mặt chủ thuê, nhưng lần này việc không thành, ta e Lam Nhận làm không tốt, chỉ đành tự ra tay. Địa điểm gặp mặt là một gian nhả thất ở tầng hai Phong Vân lầu, chúng ta được tiểu nhị dẫn đường tiến vào nhả thất.

Trong nhả thất có vài người đang ngồi, khi thấy chúng ta bước vào, một nữ nhân trong số họ đứng lên, lạnh nhạt hỏi: “Có phải Cơ bà bà của Tây Giang Nguyệt không?”

Ta nheo mắt, kì thực mấy năm nay xông pha giang hồ, ta đã dùng họ Cơ. Ngày trước, phụ hoàng nói, nếu xông pha giang hồ, ta không được phép dùng họ Hoàng Phủ. Ta và ca ca thương lượng, liền quyết định dùng họ cũ của phụ hoàng và mẫu hậu. Khi đó ta chê họ Hoa của mẫu hậu quá dịu dàng, nhất thời sai lầm chọn họ Cơ, kết quả dĩ dụng thành bà bà, xông pha giang hồ được ít ngày, liền nhận ngay ngoại hiệu là Kê bà bà.

Lúc đầu nghe được ngoại hiệu này, ta cực kì tức giận, nhưng lâu dần cũng thành quen.

Ca ca chọn họ Hoa, khi hành tẩu giang hồ nhận được ngoại hiệu Trần Châu Hồ Ly. Theo lời nhân sĩ giang hồ, bởi lẽ huynh ấy quá xảo hoạt, lại cao quý, cho nên mới được như thế.

Ta vốn đã tiếp nhận cái tên Kê bà bà, nhưng sau khi nghe tên Trần Châu Hồ Ly của ca ca, lại tiếp tục mất bình tĩnh thêm một thời gian. Tại sao huynh ấy là hồ ly mà ta lại là gà? Thế chẳng phải đã bắt nạt ta trắng trợn hay sao?

Về sau, thấy có người gọi ta là Kê bà bà, ta liền giận dữ cho hấn một quả trứng. Dần dần, không ai dám gọi thẳng ngoại hiệu của ta như thế nữa, mà chỉ dám gọi là bà bà.

Không ngờ, đến Túc Châu, lại bị người ta gọi thẳng là Kê bà bà.

Ta nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Người chính là chủ thuê lần này muốn nhờ chúng ta giúp đỡ đó sao?”

Nữ nhân gật đầu, nói: “Xin hỏi Kê bà bà đã áp giải Ban Nhược Khanh đến chưa?”

Ta khẽ thở dài một tiếng: “Xin lỗi, hấn bỏ chạy mất rồi!”

Nữ nhân nghe thấy thế mặt hơi biến sắc, dường như hoàn toàn không thể ngờ rằng hấn đã chạy mất.

“Tây Giang Nguyệt các người làm việc, chẳng phải xưa nay đều không xảy ra sai sót gì sao? Nếu không chúng ta đã chẳng tìm đến các người, sao lại để cho hấn chạy thoát?” Cô ta bực bội nói.

Ta nheo mắt, thấy trong phòng có một chiếc ghế trống, cũng không đợi cô ta mời liền ngồi ngay xuống. Nhìn quanh một vòng, ta lặng lẽ quan sát những người trong phòng. Ngoại trừ người đang nói chuyện với ta là nữ nhân, còn lại tất cả đều là nam tử, áo quần giản dị, thần tình che giấu, khiến người khác rất khó đoán biết thân phận và cách nghĩ thực sự.

Chỉ nhìn qua một lượt, ta cũng biết đám người này không phải chủ nhân thực sự. Bởi lẽ, quần áo và khí thế ngấm ngấm của họ, đều phải là những người làm thị vệ và ám vệ lâu năm mới có được, giống như Dịch Thập Lục.

Ta cười nhạt với nữ nhân kia, “Tây Giang Nguyệt chúng ta xưa nay hành sự không thất thủ bao giờ, nhưng không có nghĩa là bất cứ chuyện gì cũng không chút sai sót. Sự tình lần này, quả thực chúng ta cũng có phần trách nhiệm, thế nhưng Ban Nhược Khanh vốn không phải một tay giang dương đại đạo tầm thường. Hấn là người như thế nào, các người hiểu rõ hơn bọn ta, vậy mà các người lại che giấu, không nói rõ với chúng ta từ đầu. Nếu không, chúng ta cũng không đến nỗi dễ dàng để thất thủ như thế.”

Nghe ta nói thế, thần tình nữ nhân kia lập tức hơi gượng gạo.

Trong lòng ta ngấm ngầm thở phào, quả nhiên, ta đoán không sai, gã Ban Nhược Khanh này hoàn toàn không chỉ là một tay giang dương đại đạo tầm thường.

“Khó khăn lắm người của chúng ta ở Nam Triều mới dò la được hành tung của hắc, đánh bại hắc. Chúng ta bị thương chỉ còn lại vài người, không có cách nào áp giải hắc quay về nên mới cầu xin sự giúp đỡ của các người. Vậy mà không ngờ các người lại thất thủ?” Nữ nhân nhướn mày nói.

“Chúng ta không phải thần thánh, phen này thất thủ, vô cùng cáo lỗi, thù lao lần này chúng ta sẽ không nhận đồng nào.” Ta chậm rãi nói, đoạn từ từ đứng dậy.

Đối phương đã không có chút thành ý nào, đến lúc này vẫn không chịu nói rõ thân phận của Ban Nhược Khanh, vậy thì ta cũng chẳng cần thiết phải nói chuyện tiếp. Hơn nữa, điều khiến ta khó chịu nhất là, trong gian nhĩ thất này có một bức bình phong, ánh mặt trời ngả về tây chiếu lên bình phong, thấp thoáng có thể trông thấy phía sau có một bóng người, thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang đâm xuyên qua bình phong. Có lẽ, đó mới là chủ nhân thực sự, có điều ta không hiểu, vì sao người đó phải tránh mặt?

“Cáo từ!” Ta nhếch môi cười, đứng dậy dẫn Thập Lục và Lam Nhạn toan bỏ đi.

“Bà bà, khoan đã!” Nữ nhân đuổi theo, “Chúng ta còn muốn cầu xin một chuyện!”

Ta mỉm cười, nhếch môi nói: “Các người vẫn tin tưởng vào thực lực của Tây Giang Nguyệt chúng ta sao?”

“Lần này, chuyện chúng ta thỉnh cầu rất đơn giản. Ta biết, Tây Giang Nguyệt các người nếu muốn tìm kiếm hành tung của một người, chắc chắn rất dễ dàng, ta muốn nhờ các người dò la giúp hành tung của Ban Nhược Khanh.”

Ta khẽ chau mày, đang định cự tuyệt.

Nữ nhân dường như nhìn thấu tâm tư của ta, vội nói: “Không cần các người phải ra tay bắt hắc nữa, chỉ cần kịp thời báo cho chúng ta biết hành tung của hắc là được!”

Kì thực, đây là một cuộc mua bán rất dễ dàng, hơn nữa, xem ra đám người này chưa bắt được Ban Nhược Khanh thì thế chưa bỏ cuộc. Đối với gã ác ma Ban Nhược Khanh, ta đương nhiên cũng mong hắc bị bắt giữ, bảo ta cung cấp thông tin cho đám người này thì còn gì bằng. Ta liền nheo mắt cười nói: “Được, vụ này chúng ta nhận.”

Nữ nhân nghe thấy thế, vội khom người cảm tạ, rồi cho chúng ta biết địa chỉ liên lạc.

Ta cười nhạt, ra lệnh cho Lam Nhạn ghi lại, rồi liền quay người ra khỏi căn phòng. Mãi cho đến khi đã đi xa khỏi cửa Phong Vân lầu, ta vẫn có cảm giác bị một ánh mắt bức bách rưng rục chiếu rọi đằng sau, khiến người ta gợn như nghệt thờ.

“Thập Lục, điều tra xem bọn người này có lai lịch thế nào?” Ta chau mày nói.

Thập Lục điềm tĩnh nhìn ta, gật đầu nói: “Không cần phải điều tra đâu, nhất định sẽ không điều tra được!”

Ta nhướn mày, ở Nam Triều này chưa có chuyện gì mà Tây Giang Nguyệt không thể điều tra ra. Thập Lục dường như biết được suy nghĩ đó của ta, ánh mắt thoáng hiện vẻ lo âu, lạnh nhạt nói: “Đừng quên đây là đâu, không phải chỉ có người Nam Triều chúng ta.”

Lam Nhạn đứng bên cạnh cười nói: “Bà bà, Thập Lục ca nói đúng lắm!”

Ta lườm cô bé một cái, “Thập Lục ca của cháu nói gì mà chẳng đúng!”

Lam Nhạn tức thì xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Ta nhìn Thập Lục thần sắc lạnh nhạt và Lam Nhạn xấu hổ đáng yêu, càng nhìn lại càng thấy xứng đôi vừa lứa. Điều đáng lo ngại nhất là, tên tiểu tử Thập Lục kia trông bộ dạng như chẳng hiểu chuyện gì, thực khiến người ta phải sốt ruột!

12. Quyển 2 - Chương 7: Chơi Đêm

Tối hôm đó, đoàn người nghỉ lại khách điểm ở Túc Châu. Đợi đến khi đêm khuya vắng vẻ, mọi người đều đã nghỉ, ta liền lặng lẽ bò dậy khỏi giường. Nói cho cùng, tuy ta đã dị dung thành bà già yếu ớt, nhưng bên trong vẫn chỉ là một tiểu a đầu trẻ ranh.

Bình sinh đây là lần đầu tiên ta đến nơi biên quan này, làm sao kìm nén được nỗi hiếu kỳ trong lòng? Huống hồ, ta vẫn còn tơ tưởng đến bộ váy Bắc Triều mà Lam Nhạn mặc lúc ban ngày, nhân đêm khuya vắng vẻ, đi kiếm một bộ về mặc thử xem sao.

Hơn nữa, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên ta ra ngoài như thế này.

Đám thị vệ đi theo ta, kể cả Thập Lục, luận về võ nghệ đều không bằng ta, muốn theo dõi ta không phải chuyện đơn giản.

Đương nhiên, ta cũng không dám đi cửa chính, mà nhảy luôn từ cửa sổ, men theo con ngõ nhỏ đằng sau khách điểm, đi thẳng ra ngoài, lên phố lớn trong thành Túc Châu. Đi được nửa đường, tìm đến cửa hàng ban sáng, may mà vẫn chưa đóng cửa, ta vào bên trong, nhìn váy áo treo đầy tường mà hoa cả mắt.

Ta chọn một bộ váy hoa mỹ nhất rồi trả ngân lượng.

Chủ tiệm cười híp mắt đón lấy tiền, gói ghém bộ váy đưa cho ta, nói: “Vị bà bà này thật là tinh tường, đây là bộ váy đẹp nhất của bản tiệm, cháu gái bà bà nhất định sẽ rất thích!”

Cháu gái của ta? Phụ thân của cháu gái chưa ra đời, ông nội của cháu cũng còn chưa biết là ai nữa kia!

Ta cười híp mắt nói: “Cháu gái nhà ta cực kì kén chọn quần áo, thân hình lão thân tương đối giống cháu gái, muốn thay cháu mặc thử xem sao! Nếu lão thân mặc lên thấy không đẹp hoặc không hợp, thì lão thân không mua bộ này nữa.”

Chủ tiệm cầm tiền trong tay mà cười khở, nói như vậy thì chỗ tiền này đến tám chín phần mười là phải trả lại rồi.

Ta đi thẳng ra đằng sau thử quần áo, trường bào màu đỏ thắm, váy xếp nếp màu hồng, thắt lưng rộng thêu vàng, từng thứ một khoác lên mình. Đến khi mặc xong, ta chậm rãi bước ra, cười nói: “Y phục vừa vặn lắm, chỉ là không biết có đẹp không?”

Chủ tiệm nhìn ta, nhếch môi, cười cực kì cổ quái, “Đẹp lắm, đẹp vô cùng.” Đương nhiên ta biết vì sao ông ta lại cười cổ quái đến thế, một lão bà bà tóc bạc phơ lại mặc y phục thiếu nữ lòn lẹt, chủ tiệm có cười được cũng chẳng dễ dàng gì. Ta cười nhạt, rồi chống quai trượng nhanh chóng đi ra.

Túc Châu tuy nằm ở phương bắc, nhưng vẫn là một tòa thành trì phồn hoa. Tuy vào ban đêm, nhưng trên phố vẫn cực kì náo nhiệt. Đi xuyên qua dòng người, tìm đến một con phố vắng vẻ, nhìn quanh bốn phía không có ai, ta liền gỡ bỏ lớp mặt nạ nhăn nhoe và mái tóc trắng ra, lại khẽ gõ long đầu quai trượng, biến quai trượng thành cây côn gỗ màu đen. Sau cùng sửa sang lại quần áo, thấy không có gì khác lạ, ta mới nghênh ngang rẽ từ trong ngõ ra, định đi chơi đêm ở thành Túc Châu, ngắm cho kĩ phong cảnh dị vực.

Diện mạo phố phường Túc Châu so với Nam Triều đã có chút khác biệt, dọc đường có rất nhiều sạp bán thịt nướng, khắp nơi sức nức mùi thịt, khiến ta thèm chảy nước miếng. Từ nhỏ ta đã mê mẩn các món ăn ngon, đó đều là nhờ công của vị phụ hoàng có tài nấu nướng cực cao của ta. Từ khi ta vẫn còn bú sữa, ngày ngày phụ hoàng đều nấu những món ăn ngon cho mẫu hậu, hương vị đó khiến ta và ca ca cai sữa từ rất sớm.

Lúc này, theo mùi hương đó, ta đi thẳng về phía một tiệm ăn ngoài trời. Chỉ thấy đầu bếp dựng một lò than bên hè phố, trên lò bắc một chiếc lưới sắt. Đầu bếp cầm từng miếng bắp bò và từng xâu thịt dê tươi, vừa xoay chuyển vừa rắc gia vị lên trên. Chẳng mấy chốc, bắp bò và thịt dê đã được nướng chín vàng. Hương vị đưa theo gió, mùi thơm hấp dẫn chưa từng thấy.

Đợi thịt nướng chín, đầu bếp liền bưng đến chiếc bàn đặt bên cạnh.

Nhìn món ăn, ta di chuyển về phía chiếc bàn, thấy người gọi món chính là nam tử tóc trắng áo tím bắt gặp lúc ban ngày. Khi nhìn gần, nam nhân này trông cực kì tuấn mỹ. Nhưng hiện giờ ta chẳng hơi đâu mà quan sát dung mạo đẹp đẽ của hắn, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn vào đồ ăn mà thôi.

Thấy nam nhân kia cầm một xâu thịt dê lên ăn một cách nho nhã, ta liếm môi, giơ ngón tay ra nói với đầu bếp: “Cho ta... hai mươi xâu thịt dê, hai mươi xâu bắp bò, hai mươi xâu thịt bò, hai mươi xâu... đây là thịt gì?”

“Thịt hươu!” Đầu bếp đang cúi đầu, nghe thấy giọng ta, liền ngước lên nhìn, ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Hắn nhìn ta một cái rồi khẽ đáp lời.

“Thêm hai mươi xâu thịt hươu.” Ta nói chắc chắn.

Lần này, ngay cả nam tử tóc trắng áo tím đang ngồi ăn kia cũng phải ngước mắt lên, lạnh lùng nhìn ta. Những thực khách đang dùng cơm khác cũng không khỏi ngo ta một lượt.

Ta vỗ tay, cười tươi đi đến trước một chiếc bàn còn trống, ngồi xuống chờ đợi. Ánh mắt ta nhìn chằm chằm vào món ăn trong tay đầu bếp, tay cầm đũa, ta sẵn sàng ăn bất cứ lúc nào.

Không biết do ánh mắt ta nhìn xâu thịt quá thèm thuồng, hay do bộ dạng thèm ăn như sói đói của ta, khiến đầu bếp cảm thấy áp lực quá lớn, trán bị khối hun mù mịt, mồ hôi vã ra như tắm.

Hắn nhanh nhẹn xoay các xâu thịt, chẳng bao lâu sau, liền bưng ra tổng cộng tám mươi xâu thịt dê, bắp bò, thịt bò, thịt hươu mà ta đã gọi.

Từng đợt hương thơm xông vào cánh mũi, ta vội cầm xâu thịt lên ăn.

Không ngờ xâu thịt nướng này có mùi vị rất khác biệt, hơn nữa, quả thực ta cũng đói rồi. Ta ăn một xâu, lại ăn xâu nữa, tựa như gió cuốn mây trôi...

Khi ta ăn đến xâu thứ sáu mươi, liền phát hiện có rất nhiều ánh mắt khác thường xung quanh đang đổ dồn về phía mình, biểu lộ đầy vẻ kinh ngạc và hứng thú.

“Tiểu cô nương trông gầy gò thế kia mà ăn khỏe thật!” Một nam tử ở bàn bên cạnh hào sảng cười nói.

Lúc này ta mới hiểu ra vì sao họ lại nhìn mình. Trong lòng ta cười thầm, ta nào phải nữ nhân yếu đuối, chúng ta cùng là người luyện võ cả, được chưa? Ăn khỏe uống khỏe!

Khi ăn đến xâu thịt cuối cùng, quả thực ta cảm thấy rất no. Hối hận vì lẽ ra nên ăn ít đi một chút, còn lại ta sẽ đem về cho bọn Thập Lục.

Vừa nghĩ thế, ta liền nói với đầu bếp: “Thêm tám mươi xâu nữa ra đây!”

Vừa dứt lời, mọi người liền trầm trồ kinh ngạc.

“Vẫn còn ăn nữa sao? Tiểu cô nương này ăn khỏe thật, không sợ béo quay ra không lấy được chồng ư?” Có người khẽ nói.

Ta chẳng thèm quan tâm người khác nhìn nhận thế nào, cười tít mắt quan sát đầu bếp nướng thịt.

Đầu bếp trầm giọng nói: “Cô nương đợi một lát!”

Khi hắn nhanh nhẹn bưng thịt nướng ra, ta lệnh cho hắn tìm túi gói lại.

“Tất thấy bảy mươi xu!” Đầu bếp nói.

Ta giơ tay sờ túi tiền, bỗng nhiên sững người. Vừa rồi mới ăn, không ngờ quên mất, để mua bộ quần áo mới trên người, ta đã tiêu sạch tiền rồi.

Bây giờ biết phải làm sao? Ta xưa nay tiêu không hết tiền, chưa từng gặp cảnh ngộ khó xử thế này bao giờ.

Ta cầm xâu thịt, liếc mắt xung quanh, nghĩ nếu bây giờ bỏ chạy, chắc có thể thoát được tên đầu bếp trước mặt. Thế nhưng... làm như vậy hình như không được hay cho lắm.

Ta chỉ đành cười cười nói: “Chuyện này... Ta không đem theo tiền, có thể đợi lát nữa trả không?”

“Không thể thế được!” Gã đầu bếp chau mày, khoanh tay đứng trước bàn nói. Không ngờ tên đầu bếp này lại cố chấp như vậy.

“Người yên tâm, ta không xù nợ đâu, ta sẽ đặt cây còn này ở đây.” Ta lại nói.

“Ồ đây ta có nhiều gậy đốt lò lắm rồi!” Gã đầu bếp xua tay lắm lắm.

Cây côn của ta không phải vật tầm thường, vậy mà lại bị tên đầu bếp nói là gậy đốt lò. Đang lúc căng thẳng, chỉ thấy một giọng nói trầm ấm vọng tới, “Để ta trả thay cô ấy!” Người đó vừa dứt lời, liền có một luồng ánh sáng bạc vụt tới, một đỉnh bạc đã được quăng ra.

Gã đầu bếp giơ tay đón lấy, quay lại phía sau thì lễ.

Ai mà lại tốt bụng thế nhỉ? Ta quay đầu nhìn, trông thấy nam tử tóc trắng áo tím kia lạnh lùng nhìn mình một cái, rồi lại cúi đầu dùng cơm. Không ngờ hẳn lại là người giải nguy cho ta!

Ta nhìn kỹ hẳn, trông dáng vẻ hẳn trạc tuổi bốn mươi, đường nét khuôn mặt khắc khổ nhưng trông quyến rũ vô cùng. Người này có vẻ cực kì thâm trầm, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng. Tuy giải vây cho ta, nhưng bộ dạng hẳn vẫn lạnh nhạt không hề thay đổi, trông chẳng giống người vừa ra tay tương cứu ta chút nào.

Thế nhưng, quả thực là hẳn đã giải vây cho ta.

Ta đi đến trước bàn hẳn, mỉm cười nói: “Đa tạ đại hiệp!”

Hắn ngẩng đầu hờ hững nói: “Không cần cảm tạ!” Nói đoạn, hẳn lạnh lùng liếc nhìn ta, từ khoảng cách gần như vậy, ta phát hiện ra mắt hẳn cũng màu tím, trong đêm đèn đuốc mơ hồ, lấp lánh như thủy tinh tím, cực kì đẹp đẽ. Nếu không phải ánh mắt toát ra quá sức lạnh lẽo sắc bén, ta nghĩ ta sẽ rất vui lòng ngắm nhìn đôi mắt ấy thêm một lúc nữa.

“Đại hiệp sống ở đâu? Ngày mai nhất định ta sẽ trả lại tiền!” Tuy người ta nói không cần cảm tạ, nhưng ta vẫn không thể nợ tiền được.

“Không cần đâu!” Nam tử áo tím ngẩng đầu lạnh lùng nói, “Nếu ngươi còn lằng nhằng nữa, ta sẽ rút tiền lại đấy!” Nói đoạn, hẳn liền buông đôi đũa trong tay, cầm khăn lên lau miệng rồi đứng dậy.

Trong lòng ta hơi run, nói thực lòng, ta chưa từng thấy nam nhân nào đáng sợ như hẳn, chỉ riêng khí phách uy hiếp người khác đã khiến ta cảm thấy bức bách đến nghẹt thở.

Hắn chẳng thèm nhìn ta, liền dẫn theo hai nam tử áo đen tiêu sái bỏ đi.

13. Quyển 2 - Chương 8: Nhầm Giường

Trên trời, trăng sáng như gương, hàn tinh thấp thoáng.

Khi về đến khách điểm, đêm đã rất khuya. Cả tòa lầu không chút động tĩnh, chắc hẳn mọi người đều đang say giấc.

Ta cũng không đi cửa chính, nhảy qua tường rào, qua ô cửa sổ vào thẳng bên trong. Trong phòng tối đen như mực, ra ngoài hơn nửa buổi tối, ta có phần mệt mỏi, liền để nguyên cả quần áo nằm lên giường.

Đến lúc mơ mơ màng màng sắp ngủ, bỗng nghe thấy cửa phòng bị đẩy ra, một bóng đen nhanh như chớp tiến vào.

Ta vô cùng kinh hãi, nửa đêm canh ba thế này, còn có kẻ trộm mò vào hay sao? Sau khi bóng đen đó bước vào, không thấy lục lọi gì mà cứ thế đi thẳng về phía giường.

Ta thầm cười lạnh lùng, chẳng lẽ là tên trộm hái hoa? Có điều, hái hoa cũng không hỏi thăm cho kỹ, sao lại đến tìm lão thái bà như ta? Trong tay đã nắm vững quả trượng, ta chuẩn bị đón đánh.

Ai ngờ bóng đen đó đi đến trước giường, liền kinh ngạc sửng người. Trong bóng tối vang lên một giọng nói trong trẻo, “Ai đấy?”

Giọng nói này nghe rất quen, chính là giọng của Thập Lục, ta thở phào một hơi, khàn giọng hỏi: “Thập Lục, có chuyện gì không?” Nửa đêm còn xông vào phòng ta, chẳng lẽ có chuyện gì gấp?

Thập Lục đứng cạnh giường, hồi lâu không nói năng gì.

Ta ngồi dậy, chợt nhớ ra khi quay về đã để nguyên y phục mà đi ngủ, vẫn chưa dī dung. May mà trong phòng tối đen, không ai trông rõ mặt ai.

“Không có chuyện gì thì ra ngoài đi!” Giọng nói của ta cố tình tỏ ra lạnh lùng, tuy ta là lão bà bà, nhưng Thập Lục nửa đêm còn xông vào phòng ta như thế, cũng thật quá đáng.

Thập Lục không nói gì nữa, quay người định bỏ đi.

“Thập Lục.” Ta cầm râu thịt đặt bên cạnh bàn ném cho Thập Lục, “Bà bà vừa ra ngoài một chuyến, đem ít đồ về cho người.”

Thập Lục quay người đón lấy, trong bóng tối thoáng trông thấy ánh mắt hẩn lấp lánh, quay người lui ra không nói một lời.

Xong chuyện ở Túc Châu, trong lòng ta rất thoải mái, liền ngủ đến tận khi trời sáng. Tỉnh dậy, rửa mặt chải đầu xong, lúc định dī dung, ta mới nhận ra chiếc tay nải mà ngày thường vẫn cất chiếc gương đồng tìm mãi không thấy.

Trong đầu ta trống rỗng, đột nhiên phát hiện ra, đây không phải là phòng mình. Những căn phòng trong khách điểm này được bài trí giống hệt nhau, đêm qua tối mịt ta mới về, cũng chẳng thắp đèn mà để nguyên y phục đi ngủ. Lúc này mới hay, hóa ra mình đã vào nhầm phòng.

Đây chắc hẳn là phòng của Thập Lục, vậy mà ta lại đuổi hẩn ra ngoài, đường hoàng ngủ trên giường của hẩn.

Vừa nghĩ như vậy, mặt ta liền đỏ lựng lên. Đêm hôm khuya khoắt, Thập Lục sao không ngủ trong phòng, chẳng lẽ cũng giống ta, hẩn chạy ra ngoài chơi sao?

Dī dung xong, ta chống quải trường bay ra ngoài cửa sổ. Ta không dám đi ra cửa, nếu để thuộc hạ ở Tây Giang Nguyệt phát hiện ra sáng sớm ta bước ra khỏi phòng Thập Lục, lại chẳng nghĩ ta là trâu già muốn gặm cỏ non sao? Không phải Thập Lục cũng nghĩ thế đấy chứ, nghĩ đến đây, mặt ta lại đỏ bừng. Khi đoàn người xuống nhà ăn sáng, gặp Thập Lục ta liền cảm thấy có chút ngại ngùng, nhưng Thập Lục vẫn giữ nguyên dáng vẻ điềm tĩnh như gió, cũng không biết đêm qua hẩn ngủ tạm ở đâu nữa.

Ở lại Túc Châu vài ngày, chúng ta nhận được tin gửi đến từ Tây Giang Nguyệt, nói Ban Nhược Khanh xuất hiện ở Vị Thành. Tại mất của Tây Giang Nguyệt trải khắp giang hồ, muốn điều tra hành tung của một người là chuyện rất dễ dàng.

Vào tháng chín, đại hội võ lâm sẽ được cử hành ở Vị Thành, Ban Nhược Khanh đến đó, chẳng lẽ cũng muốn tham gia?

Ta sai Lam Nhạn thông qua địa điểm liên lạc, báo cho đám người tìm kiếm Ban Nhược Khanh biết hành tung của hẩn, rồi lập tức cho các thuộc hạ khác quay về, một mình cùng Dịch Thập Lục và Lam Nhạn đến Vị Thành.

Đại hội võ lâm bốn năm tổ chức một lần khiến các thế lực cũ mới trong giang hồ sắp xếp lại từ đầu, để xem ai mới là kẻ có thực tài.

Từ khi lẩn lộn giang hồ đến nay, ta vẫn chưa có cơ hội tham gia, cuộc vui lần này không thể không đến xem thế nào? Ngoài ra, ta còn một tâm tư nhỏ khác nữa, chính là hi vọng có thể tận mắt trông thấy gã ác nhân Ban Nhược Khanh bị bắt.

Dọc đường hướng về phía đông, càng gần Vị Thành, không khí của đại hội võ lâm càng sôi sục.

Lam Nhạn vô cùng thích thú, chốc chốc lại hỏi ta: “Bà bà, đại hội võ lâm vui lắm phải không? Bà bà đã tham gia mấy lần rồi?”

Đương nhiên ta chưa từng tham gia lần nào, nhưng làm sao tiện nói ra, già thế này rồi mà chưa từng tham gia lần nào. Còn đang chần chừ, bỗng nghe sau lưng tiếng vó ngựa vang lên, quay đầu nhìn, chỉ thấy bốn nữ nhân vây quanh một cỗ xe ngựa phóng như bay tới.

Không phải ta hẹp hòi, chỉ trách đám người này quá sức phô trương. Thực ra không phải cỗ xe ngựa phô trương cỗ này cũng chẳng hoa lệ cho lắm, chỉ là bốn nữ nhân cưỡi ngựa theo xe kia trông quá sức phô trương.

Ai nấy quốc sắc thiên hương, đều là những mỹ nhân hiếm thấy.

Đám người này đi ngang bên cạnh, tựa như một làn gió thơm thoảng qua.

Dịp này, giang hồ hảo hán đến Vị Thành rất đông, trông thấy mấy mỹ nhân cưỡi ngựa bảo vệ một cỗ xe ngựa lướt qua, ai nấy đều ngẩn người. Bọn họ đều đoán già đoán non không biết người ngồi trong xe là ai, mà lại có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp theo hầu như thế, quả là có phúc!

Ánh mắt ta lướt qua khuôn mặt mấy nữ nhân kia, khóe môi không kìm được khẽ nhếch lên, xem ra lần này đại hội võ lâm muốn không náo nhiệt cũng khó.

Đại hội võ lâm lần này do nhà họ Ngu, một võ lâm thế gia ở Vị Thành tổ chức, một số nhân vật có máu mặt trong võ lâm đều trong nhà họ Ngu, ta tuy chưa thể coi như một nhân vật trên giang hồ, nhưng thân là người của “Tây Giang Nguyệt”, đi đến đâu cũng đều được người khác kính trọng.

Nhưng ta không muốn đến nhà họ Ngu góp vui, liền tìm một khách điểm để ở.

Trong thời gian đại hội võ lâm, những người ở trong khách điểm, cũng đều là anh hùng hào kiệt đến từ bốn phương. Đi đường suốt mấy ngày trời, ta rất mệt mỏi, ở trong phòng nghỉ ngơi một lượt, rồi dẫn Lam Nhạn và Thập Lục ra ngoài dùng cơm.

Lúc này, bên ngoài khách điểm đang nhộn nhạo, nhìn ra ngoài cửa sổ, liền trông thấy một cỗ xe ngựa dừng trước cửa khách điểm. Quanh chiếc xe, có bốn nữ nhân áo màu đang đứng vây quanh.

Xoa vầng trán có phần đau nhức, ta nghĩ bụng, đám người này sao không đến ở nhà họ Ngu?

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bàn bên có người hiếu kỳ hỏi.

Một người khác hạ giọng nói: “Có bốn nữ nhân xinh đẹp đến.”

Cầu thang vang lên rầm rập, hai nữ nhân dẫn đầu đi vào. Bọn họ có đôi mắt sáng, hàm răng trắng bóng, yếu điệu thướt tha, vừa bước vào đã khiến người ta có cảm giác trước mắt sáng bừng.

Cảm giác ấy còn chưa kịp tiêu tan, lại có thêm hai nữ nhân xinh đẹp nữa vây quanh một vị công tử trẻ tuổi bước vào.

Công tử trẻ tuổi kia đứng chấp tay trước cầu thang, khóe môi thoáng cười nhạt, đôi mắt hẹp dài nhìn một vòng quanh lầu, toàn thân mang thứ khí độ xoay chuyển thiên hạ và vẻ phong lưu nho nhã không tả xiết...

Khoảnh khắc ấy, tất cả nữ nhân trong lầu đều say đắm đến ngã gục, trong đó cũng bao gồm cả ta nữa.

Lam Nhạn khẽ nhướng mày, đôi mắt tròn tròn, gần như sắp đứng bật dậy khỏi ghế.

Ta tuyệt đối là người đầu tiên tỉnh lại trong số tất cả nữ nhân, gõ gõ mặt bàn, khẽ nói: “Nhạn tử...”

Lúc này Lam Nhạn mới sực tỉnh, hai má lập tức đỏ ửng, ấp úng nói: “Chàng... chàng...”

Ta “hừ” một tiếng nói: “Hắn thì làm sao, chẳng qua chỉ đẹp hơn bình thường một chút, có gì đáng kể đâu!”

Nghe được câu này của ta, hắn lập tức quay người không giận dữ cũng không bức bối, chỉ nhìn ta cười một cách mê hoặc, rồi đi đến trước bàn bọn ta.

“Vị bà bà này đẹp lão quá, không biết quý tính là gì?” Hắn khẽ cười, cây quạt giấy trong tay phe phẩy thành một đường cong nho nhã.

Tabiumôi, biết hắn sẽ không buông tha cho ta, liền ngẩng đầu cười nói: “Lão thân họ Cơ, không biết quý tính của công tử là gì?”

“Thì ra là Cơ bà bà, Cơ bà bà, tại hạ họ Hoa!” Hắn mỉm cười nói.

Ta biết ngay mà, hắn không gọi vài tiếng “Kê bà bà” thì đêm nay sẽ ngủ không yên mà.

14. Quyển 2 - Chương 9: Hung Hãn

“Thì ra là Hoa công tử, người quả nhiên rất trắng hoa!” Ta lạnh lùng hừ một tiếng, thản nhiên nói.

Hắn vui vẻ nhìn ta cười nho nhã, nụ cười lấp lánh ấy gần như làm lóa mắt tất cả nữ nhân trong lầu, đồng thời, nụ cười của hắn cũng khiến họ cảm hận lườm ta một cái.

Ta không muốn bị những ánh mắt đổ kị ấy giết chết, liền vội đầu ăn cơm.

Đuôi mắt liếc thấy nữ nhân đứng trước hắn lấy ra một chiếc khăn trắng tinh lau thật sạch bàn ghế bên cạnh, rồi hắn mới khoan thai ngồi xuống.

Lúc này mọi người trong lầu mới hiểu ra, bốn nữ nhân xinh đẹp hóa ra là thị nữ của vị công tử. Nữ nhân xinh đẹp thế kia không lấy về làm vợ, mà lại chỉ làm thị nữ, thật phí phạm của trời làm sao!

“Công tử, hay là chúng ta đến ở nhà họ Ngu đi, khách điểm đông người qua lại thế này làm sao ở được?” Một thị nữ khẽ nói.

“Người khác ở được, bản công tử lại không ở được sao?”

“Công tử...”

“Ta không đời nào đến nhà họ Ngu đâu.”

Ta cũng có phần lầy lăm lăm, vì sao hắn lại không chịu đến ở nhà họ Ngu? Không phải là trông thấy ta, nhất định đòi chen chúc cùng ta trong khách điểm này đây chứ? Không thể nào! Chẳng lẽ, trong nhà họ Ngu có kẻ nào đó mà hắn không muốn gặp? Chuyện này khiến ta rất tò mò.

Ta đến đây vốn là để xem tỷ thí gì đó, cũng không quá để tâm vào việc gì. Ai ngờ vừa đến Vị Thành, lại có người đưa tin của Nam Cung thúc thúc, lầu chủ Tây Giang Nguyệt hiện nay đến. Biết chúng ta đã đến Vị Thành, nên thúc thúc sẽ không phái người từ Tây Giang Nguyệt đến tham dự nữa, dặn ba chúng ta giành chút thành tích trong đại hội võ lâm.

“Tây Giang Nguyệt” đời nào cũng có người tài giỏi, nghe nói mấy kì đại hội võ lâm lần trước, lần nào Tây Giang Nguyệt cũng được nở mày nở mặt, lần này đến lượt bọn ta, đương nhiên cũng phải giành được chút kỳ tích.

Đại hội võ lâm bốn năm một lần cuối cùng cũng bắt đầu một cách oanh liệt.

Anh hùng hào kiệt đến tham dự đại hội vốn đã rất đông, thế nhưng, những người đến xem cũng không phải ít, phàm người có chút tu vi võ công đều tụ tập về đây.

Trong đó, đương nhiên cũng không thiếu gì những kẻ có mục đích khác. Ví như, một vài thiếu nữ hoài xuân, đến đây còn mang một tâm tư khác, chính là hi vọng có thể tìm thấy người bạn đời tương xứng.

Kì thực thứ tâm tư ấy, ta cũng không phải là không có.

Nếu trên đại hội võ lâm có chàng trai nào có thể đứng đầu, nhất định phải là kẻ xuất chúng.

Có điều, nghe đến ba chàng trai nổi tiếng nhất trong lòng các cô nương, ta liền cảm thấy chán nản.

Ba người đó lần lượt là: Hoa Vô Tuyết, Ban Nhược Khanh, Đường Thất Thất.

Không nói đến Hoa Vô Tuyết và Đường Thất Thất, chỉ riêng Ban Nhược Khanh ta quả thực không biết vì sao hắn lại nổi tiếng đến vậy? Một kẻ vô lại lạnh lùng tàn khốc như hắn mà cũng có cô nương thích, mắt nhìn người của mấy cô nương này thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Bởi lẽ đại hội võ lâm bốn năm mới tổ chức một lần, cho nên cuộc tỷ thí tương đối lớn. Chỉ riêng trường tỷ võ đã có bốn nơi, đắp thành bốn đài tỷ thí khác nhau. Bên ngoài các đài còn đắp thêm rất nhiều khán đài.

Ta ghi tên tham dự với hai thân phận khác nhau, một là Cơ bà bà, còn lại là Dung Sơ Nhi. Cơ bà bà đại diện cho Tây Giang Nguyệt, còn Dung Sơ Nhi, là đại diện cho chính ta, chỉ để chơi cho vui mà thôi.

Ngày thứ ba, là trận đầu tiên của ta, đối thủ không ngờ chính là Hoa Vô Tuyệt.

Hoa Vô Tuyệt, tên thật là Hoàng Phủ Doanh, ngoại hiệu Trần Châu Hồ Ly, là tên ca ca bất lương của ta.

Ta thực không ngờ hẳn lại đến tham gia thi đấu, càng không ngờ, trên giang hồ hẳn đã lẫn lộn đến mức ai thấy cũng yêu. Trận đầu tiên đã gặp phải hẳn, thực không phải chuyện xui xẻo bình thường. Trước đây ta tỷ thí cùng hẳn vô số lần, kết cục lần nào cũng thất bại.

May mà, hiện giờ thân phận của ta không phải Cơ bà bà, nếu không trận đầu tiên đã bị đánh lui, làm sao giúp Tây Giang Nguyệt nở mày nở mặt được?

Vận may có kém một chút, nhưng ý chí chiến đấu của ta vẫn rất cao.

Dẫu sao thì, đã hai năm nay không tỷ thí với Hồ Ly rồi, hôm nay nhất định phải đánh một trận tử tế mới được.

“Hoa thiếu, Hoa thiếu nhất định chiến thắng!” “Hoa thiếu, Hoa thiếu không có đối thủ!” Bọn ta còn chưa bắt đầu đánh, đã có tiếng hò hét vọng lên từ phía khán đài.

Tiếng hò reo cao vút mà đông đặc.

Vô cùng kinh ngạc, ta nghiêng đầu nhìn qua, chỉ trông thấy dưới khán đài, không biết từ đâu mọc ra một đám nữ nhân xinh đẹp nhìn về phía Hồ Ly hoan hô.

Ta toát mồ hôi!

Hồ Ly quả nhiên không hổ là người đứng đầu trong số các tình lang tuyệt vời nhất, nhìn vẻ nhiệt tình của đám nữ nhân này mà khiến người khác thất kinh. Vốn dĩ ta đã không phải đối thủ của Hồ Ly, chút ý chí chiến đấu dưới tiếng hò hào diên cuồng này gần như cũng tiêu tan hết sạch.

Cây côn trong tay ta chém về, đỡ được một kiếm đâm tới của Hồ Ly, đồng thời cũng không quên hạ giọng nói: “Bây giờ Sơ Nhi mới hiểu, vì sao khi đó đại ca lại chọn họ của mẫu thân để xông pha giang hồ. Huynh trắng hoa thật, chòng ghẹo ở đâu ra nhiều con gái nhà lành đến trợ uy cho huynh vậy?”

Đôi mắt đen láy của Hồ Ly lấp lánh, khóe môi nhếch lên, chậm rãi nói: “Không phải, là bọn họ đến chòng ghẹo đại ca đấy!”

“Vậy sao?” Ta cười tí mắt.

Ít lâu không gặp, không ngờ da mặt Hồ Ly lại bị gió sương giang hồ làm cho dày thêm.

Bọn ta đã đấu một phen, thắng bại chẳng có gì khó đoán.

Sau cùng, ta thua cuộc, Hồ Ly thắng.

Tiếng gào thét hoan hô của đám nữ nhân xinh đẹp kia suýt thì khiến ta điếc cả tai.

Tối đó về đến khách điểm cũng không được yên, bởi vì ta vô cùng xui xẻo phải ở cùng một tầng lầu với Hồ Ly.

Một mỗi cả ngày, buổi tối khi đang ngủ ngon, ta bỗng nghe “bình” một tiếng, sau đó là tiếng kêu kinh hãi.

Lại một tiếng “bình” và một tiếng kêu nữa thét lên.

Ta ngồi bật dậy khỏi giường, vừa khoác áo ngoài, cửa phòng cũng “bình” một tiếng bị kẻ khác đập tung. Một nữ nhân áo trắng nhanh như chớp vào phòng ta, ánh mắt lướt một vòng trên khuôn mặt ta, rồi quay người bỏ đi. Sau lưng cô ta là ông chủ và người hầu trong khách điểm, không ngừng gật đầu khom lưng nói những lời tốt đẹp.

Xem tình hình này giống như là đi đánh ghen.

Ta không hứng thú gì với những chuyện thế này, chỉ cảm thấy kì lạ. Nữ nhân vừa rồi cực kì xinh đẹp, xem dáng vẻ cũng vô cùng ôn nhu đoan trang, sao có thể gây ra những chuyện hung hãn đến vậy? Phải biết, trong khách điểm này nam nữ già trẻ đều đủ cả, vậy mà cô ta dám đạp cửa xông vào tất cả các phòng, không sợ bắt gặp những cảnh không nên nhìn hay sao?

Rốt cuộc là kẻ như thế nào mà lại có thể ép một cô nương dịu dàng ra nông nổi này?

Ta cực kì hứng thú với kẻ đó, tuy vẫn hơi buồn ngủ, nhưng trò vui đưa đến tận cửa thế này không thể không xem.

Lập tức, ta mặc quần áo rồi theo ra ngoài, dường như không chỉ mình ta nẩy lòng hiếu kì, sau lưng cô nương đó giờ đã có rất nhiều người đi theo xem trò vui.

Cô nương đó tìm kiếm từng phòng một, không ai ngăn được, cả khách điểm bị cô ta làm cho gà bay chó nhảy không yên.

15. Quyển 2 - Chương 10: Chờng Ghẹo

Sau cùng, cô ta đạp cửa phòng chữ “Thiên” số một, ta thấy mắt cô ta sáng lên, đôi mày lá liễu dựng đứng xông thẳng vào. Chưởng quỹ và tiểu nhị của khách điểm theo sau thở phào một hơi, lúc này mới để ý đến chuyện lau mồ hôi trên trán.

Xem ra, cô ta đã tìm được người cần tìm, nếu vẫn không tìm ra, chưởng quỹ chỉ e cửa tất cả các phòng trong khách điểm đều bị đạp nát mất.

Ta không nhịn được chen lên trên, ánh mắt nhìn qua cánh cửa phòng bị đạp nát, trông thấy góc áo vụt qua cửa sổ.

Trên chiếc bàn nhỏ trong phòng bày một bàn cờ và một ly trà còn đang bốc hơi nghi ngút. Hai bên bàn có hai nữ nhân đang ngồi, phía sau cũng là hai nữ nhân xinh đẹp. Mới nhìn vào giống như hai tiểu thư đang đánh cờ, hai bên có hai a hoàn đứng hầu.

Ta nhướn mày, bốn nữ nhân này rõ ràng là bốn nữ nhân đi theo Hồ Ly.

Thực ra, ta sớm đã có dự cảm, nữ nhân kia đến là để tìm Hồ Ly, quả nhiên đã đoán không sai.

Có điều, Hồ Ly phải bỏ chạy như thế, khiến ta cực kì kinh ngạc.

Cô nương kia không nói không rằng xông vào, dẹp bốn nữ nhân ngăn đường sang một bên, tung mình ra ngoài cửa sổ đuổi theo.

Một đoàn người đi theo xem trò vui, vốn cứ tưởng sẽ được xem một màn kịch “ác phụ đánh ghen”, thấy sự tình kết thúc như vậy, cực kì tiếc nuối, vừa ngáp vừa trách móc mấy câu rồi tự động giải tán.

Nhưng hai mắt ta đã phát sáng, hứng thú vô cùng.

Ta rất muốn trông thấy bộ dạng bị người khác đuổi ôm đầu chạy như chuột của Hồ Ly, đây là chuyện cả ngàn vạn năm khó gặp, nếu không trông thấy, đêm nay nhất định ta sẽ không tài nào ngủ được.

Hồ Ly hấp tấp bỏ trốn, không biết rốt cuộc mang bộ dạng thế nào?

Ta chống quải trượng quay người, định xuống lầu lẹ lẹ đuổi theo xem trò vui.

Búng lúc đó, cánh cửa phòng chữ “Thiên” số hai bên cạnh phòng Hồ Ly đột nhiên mở toang, một nam tử chậm rãi đi ra ngoài, bị ta va trúng vào lòng.

Hơi thở của nam nhân xa lạ xộc đến, ta hoang mang lùi lại ba bước, giữ vững thân hình, lạnh lùng đưa mắt nhìn qua.

Nam tử đó đứng trước cửa, cách ta năm bước, mặc bộ áo đen, tướng mạo tuấn tú.

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân mà ta gặp nhiều nhất, ngoại trừ phụ hoàng chính là Hồ Ly, hai người đó đều đẹp đến mức kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu, ngày ngày ở chung với họ, đã khiến cho cảm quan thẩm mỹ của ta trở nên méo mó.

Trong mắt ta, những nam nhân không bằng phụ hoàng và Hồ Ly, đều bị liệt vào hạng tướng mạo tầm thường.

Bao năm qua, ta đã gặp quá nhiều nam nhân tướng mạo tầm tầm, đây là lần đầu tiên thấy một người được cho là tuần tú. Không phải chàng đẹp hơn phụ hoàng và Hồ Ly, mà bởi lẽ trông chàng rất đặc biệt.

Nam tử áo đen bị va phải, hơi nghiêng đầu nhìn ta, đôi mắt đen lấp lánh thứ ánh sáng còn thâm trầm hơn cả mực tàu. Vào khoảnh khắc thấy ta, đôi mắt dài khẽ nheo, trong mắt toát ra những ý vị không rõ.

Chàng nhìn ta, một thân áo đen như màn đêm, khoác trên người chàng tăng thêm vài phần thần bí và vẻ tôn quý không tả xiết.

“Cái này, lão thân không cần thận va phải công tử, xin cáo lỗi.” Ta vội khàn giọng nói.

Nam tử áo đen tiếp tục nhìn ta, trên khuôn mặt tuần mỹ ngấm ngấm lộ vẻ sắc bén.

Lòng ta có chút rờn rợn, chẳng qua chỉ va vào một cái, sao trông bộ dạng cứ như thể ta nợ mấy trăm lạng bạc vậy?

Giữa lúc ta đang chửi thầm trong bụng, chàng bỗng nở nụ cười. Nụ cười đó, tựa như gió mát trăng trong, xua tan hết vẻ sắc bén trên người chàng.

Sau lưng chàng là gian phòng với đèn đuốc sáng trưng, trần nhà treo mấy chiếc đèn lưu ly, ánh sáng lung linh phản chiếu lên thân hình. Chàng khẽ nhếch khóe môi, đôi mắt hơi cong, khóe mắt long lanh, khuôn mặt ấy khiến ánh đèn lấp lánh sau lưng trở nên lu mờ.

“Bà bà không cần phải tạ tội, là ta không nên đột ngột đi ra. Bà bà tuổi đã cao, đi đường phải cẩn thận mới được. Bà bà muốn đi đâu, hay là để ta đưa bà bà qua đó!” Nam tử áo đen khẽ mấp máy đôi môi mỏng tuyệt đẹp, trầm giọng nói, thanh âm cực kì dịu dàng.

Ta không ngờ chàng chẳng những không tức giận, mà còn khách khí như vậy, vội xua tay nói: “Không cần... không cần đâu, lão thân không sao.”

“Bà bà khách khí quá!” Chàng vừa nói, vừa thông thả đi đến bên cạnh ta, giơ tay đỡ lấy cánh tay ta, “Bà bà cẩn thận!”

Ta định vùng vẫy theo bản năng, nhưng cảm thấy cự tuyệt người ta như thế dường như quá vô lý, chỉ đành để mặc cho chàng dìu, men theo hành lang trong khách điểm chậm rãi bước đi.

“Bà bà muốn đi đâu?” Đôi mắt nam tử cong cong, đồng tử đen láy đường như tràn ngập ý cười.

Ta vốn muốn đuổi theo Hồ Ly và vị cô nương kia, để xem một trường náo nhiệt. Hiện giờ đã để lỡ, chỉ e đuổi theo không kịp nữa, thực là đáng tiếc.

“Hay là bà bà muốn ra ngoài đi dạo? Cảnh đêm ở Vị Thành rất đẹp, chắc là lần đầu bà bà đến đây, vẫn chưa từng được thưởng thức. Chi bằng ta đi dạo cùng bà bà nhé!” Thanh âm trầm thấp dịu dàng truyền tới.

Chàng dìu ta xuống cầu thang, được chàng dìu, ta hoàn toàn không cần chống gậy. Đi chưa được mấy bước, bỗng cảm thấy khoeo chân tê cứng, hai chân mềm nhũn, toàn thân lẫn dọc xuống cầu thang.

16. Quyển 2 - Chương 11: Trâu Già

Khoảnh khắc ngã ra đất, ta liền ý thức được sự tình bất lợi. Vốn định tung mình nhảy lên giữ vững thân hình, ai ngờ hai chân bỗng không thể dùng sức. Ta chỉ đành ôm đầu, an phận lẫn xuống.

Tuy trời tối, nhưng vì phen náo nhiệt vừa rồi, đại sảnh dưới nhà vẫn còn rất nhiều người, ta lăn xuống như thế, loáng thoáng nghe thấy có người kêu toáng lên, kể đó một phen yên lặng.

Sau cùng, ta ngừng lăn, nằm bò trên mặt đất bất động.

Vừa rồi bị va đập khắp nơi, trên người có phần đau đớn. Nhưng những điều đó không có gì nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất là mất mặt.

Ta cảm nhận được rất rõ xung quanh có người xúm lại, vừa rồi những kẻ muốn xem màn kịch “ác phụ đánh ghen” không thành, phen này đều dồn hết hứng thú lên ta rồi.

Bộ dạng ta lúc này, chắc hẳn thảm hại vô cùng.

Không ít người trong lầu, chắc hẳn đều biết ta là Cơ bà bà của Tây Giang Nguyệt, phen này coi như ta đã làm mất hết thể diện của Tây Giang Nguyệt rồi. May mà đêm nay Thập Lục và Lam Nhạn đều không ở đây, nếu không sau này ta làm sao ngẩng đầu lên được trước mặt hai người họ?

“Ôi chao, ai thế này, sao lại ngã từ cầu thang xuống thế?”

“Già cả thế rồi, có phải định chòng ghẹo vị công tử kia, bị cự tuyệt rồi ngã cầu thang không? Hay là cố tình ngã xuống để thử xem vị công tử kia có thương xót mụ hay không?”

Mất mặt quá đi mất!

Ta chưa từng hay biết, nhân sĩ giang hồ chẳng những võ công cao cường, mà trí tưởng tượng cũng vô cùng phong phú.

Ta nằm bò dưới đất nghĩ thầm, đám người này sao lại lảm chuyện thế không biết? Một lão bà như ta ngã từ trên cầu thang xuống, tốt xấu gì thì cũng phải thương hại một chút chứ, vậy mà bọn họ lại còn đặt điều bài xích.

Ta đang do dự xem nên giả vờ ngất hay là nhảy lên hô lớn một tiếng, đuổi hết đám người lảm chuyện kia đi.

“Bà bà, bà không sao chứ?” Nam tử áo đen nhanh chân đuổi theo đến bên cạnh ta, cúi xuống hỏi, mái tóc đen đẹp như gấm đoan rủ xuống, đôi môi mỏng khê mấp máy: “Ta không giữ được bà bà, là ta sơ ý rồi!”

“Nhìn xem, nhìn xem, vị công tử kia quả nhiên thương hại mụ rồi!” Tiếng xì xào vang lên.

Nắm chặt tay, ta cảm hận nghiêng răng.

Ta nhảy bật dậy từ dưới đất, thế nhưng, chân trái bỗng cảm thấy đau, đứng không vững, vừa khéo ngã vào lòng nam tử áo đen, tư thế như thể sà vào lòng chàng.

Nam tử áo đen đỡ lấy ta, khẽ nói: “Cẩn thận.”

Thật là trời đánh, ta bị trọ chân rồi. Ôi chao, quả nhiên là thế... Những tiếng kêu kinh ngạc nối nhau vang lên. Khuôn mặt già nua của ta đỏ lên rồi.

Ta nghiêng đầu, nghiêng răng hẳn học quất: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy trâu già gặm cỏ non bao giờ à?”

Vừa rồi ta lăn từ trên cầu thang xuống một phen, quần áo có phần xộc xệch, mái tóc trắng trên đầu cũng rối bời, kêu gào như thế có vẻ hung thần ác sát.

Đám người nhanh chóng tản ra. Nhất là những nam tử trẻ tuổi, bọn họ luôn lách lại càng nhanh, chắc chắn là đã bị câu “trâu già gặm cỏ non” của ta làm cho chết khiếp. Nhìn đám người kia hốt hoảng bỏ trốn, trong lòng ta mới vui vẻ hơn một chút.

Nhận ra mình vẫn nằm trong lòng nam tử áo đen kia, ta luống cuống đẩy chàng ra, cười gượng nói: “Không sao, chẳng may vấp một cái, công tử đừng để ý những lời ta vừa nói, ta chỉ muốn dọa bọn họ mà thôi.” Ta thấy nhất định phải giải thích câu “trâu già gặm cỏ non”.

“Ta biết.” Chàng nhếch môi cười, trong vẻ nho nhã ẩn chứa chút tà mỹ.

“Ta nhớ là mình vẫn còn có việc, phải về phòng đây.” Ta bị nụ cười của chàng làm cho hoảng hốt.

Ta bước cà nhấc định leo lên cầu thang, bộ dạng thế này, chắc chắn là không đuổi kịp Hồ Ly, không xem được trò hay nữa rồi. Vạt áo bông bị nắm lấy, ta quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như màn đêm của nam tử áo đen.

Chàng giữ nụ cười trên môi, khẽ nói: “Bà bà tuổi tác cao như vậy rồi, sao vẫn còn để ý đến những lời nói lung tung? Bà bà bị trượt chân rồi, để ta nắm giúp cho.”

“Chuyện này, thôi không cần đâu!” Ta vội nói.

“Vừa rồi ta không dìu bà bà cẩn thận, mới khiến bà bà bị ngã, nếu bà bà không để ta nắm chân, có nghĩa là không tha lỗi cho ta rồi.” Nam tử áo đen khẽ nói, ánh mắt đầy vẻ hối lỗi.

Ta thở dài một tiếng, “Ta không trách cậu.”

Nam tử áo đen cười rất dịu dàng, “Vậy là bà bà đồng ý rồi phải không? Chàng vừa nói vừa dìu ta đến chỗ chiếc ghế trong đại sảnh, giơ ngón tay thon dài giúp ta xoa bóp chân.

Chàng hết sức chăm chú, nắm rất cẩn thận, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, hàng mi vừa dài vừa dày khẽ rung như cánh quạt, khóe môi hơi cong lên như thể đang mỉm cười.

“Không biết phải xưng hô với công tử thế nào?” Ta khẽ hỏi.

“Bà bà cứ gọi ta là Lục đi!” Chàng hơi nhếch khóe môi, nhưng trong đôi mắt đen lầy tựa như không còn vẻ vui cười nữa

“Ồ...” Ta cười đáp.

Bỗng nhiên cổ chân đau nhói, chỉ thoáng nghe thấy “rắc” một tiếng. Chân ta bị trật khớp rồi!

17. Quyển 2 - Chương 12: Trật Khớp

Chân ta bị trật khớp rồi!

Đau quá! Ta không nhịn được chau mày hít một hơi.

Lần đầu tiên ta biết được rằng, nắm chân cũng có thể gây trật khớp!

Nếu là Hồ Ly, ta nhất định sẽ cho rằng huynh ấy cố ý. Nhưng người trước mặt này đây, ta không quen chàng, đương nhiên càng không thể trách chàng. Chàng chẳng có lý do gì mà lại ra tay hiểm độc như thế với một lão bà bà như ta cả.

“Sao thế?” Nam tử tên “Lục” ngược mắt lên hỏi, trong đôi mắt đen đầy vẻ ngạc nhiên. Bàn tay chàng vẫn không dừng lại, tiếp tục nắm chân cho ta.

Đau chết đi được, ta không nhịn được kêu ầm lên: “Đừng nắm nữa! Chân ta trật khớp rồi.”

“Hà?” Chàng thất kinh, hoang mang nâng chân ta lên, khẽ sờ qua lần tất vải, nói đầy vẻ hối lỗi: “Bà bà, thực xin lỗi, ta không biết nắm chân cho lắm. Thế này đi, để ta nói lại cho bà bà.”

Chàng vừa nói vừa kéo gót chân ta, dùng sức nhấc lên trên. Một cơn đau dữ dội ập đến. Nói không thành công. Trong khoảnh khắc đó, trán ta đã toát mồ hôi hột.

“Không cần đâu, cảm ơn cậu.” Ta vội nói, cứ thế này sẽ giày vò ta đến chết mất thôi.

“Bà bà đừng vội, để ta thử lại xem.” Chàng nói đầy vẻ thành khẩn, trong đôi mắt chứa đựng vẻ áy náy dễ thấy.

Chàng kéo chân ta, lại dùng sức. Vẫn không nói được.

“Không cần đâu, thực sự không cần đâu.” Cứ để lâu không nói lại được thế này, ta thực sự e rằng chân mình sẽ tàn phế mất.

“Vậy thế này đi, ta đưa bà bà ra ngoài xem gần đây có y quán nào không, để lang trung nổi giúp bà.” Nam tử áo đen cứ thế cắp lấy ta đứng lên, bước ra ngoài khách điểm.

Đúng thế, không công, cũng không ôm, mà xách ta lên rồi cắp nách.

Ta bị chàng cắp như thế, khóc lóc khổ sở nói: “Công tử, thực sự không cần đâu, tự ta biết nổi mà.” Ta nghĩ, đối với bất kì một người luyện võ giang hồ nào, trật khớp rồi nổi lại cũng là một chuyện hết sức dễ dàng.

Nhưng chàng như thể hoàn toàn không nghe thấy, cắp ta đi thẳng ra ngoài khách điểm.

Khách điểm chúng ta ở nằm trên một con phố cực kì náo nhiệt, ngoại trừ khách điểm còn có tiệm thuốc, y quán, thậm chí cả lầu xanh. Nhưng nam tử áo đen không tìm y quán dọc con phố, mà lại vận khinh công, bay trên những nóc nhà trên phố.

Đến lúc này, nếu ta vẫn không cảm thấy quái lạ, vậy thì lẩn lộn giang hồ mấy năm nay coi như uổng phí. Ta đang định tập kích hắn từ sau lưng, bỗng nhiên phát hiện ra mình không dùng được chút sức lực nào, dường như đã bị trúng độc. Chắc là khi nắn chân cho ta, hắn đã hạ độc.

Điều này đối với ta mà nói, đúng là một sự sỉ nhục chưa từng có.

Một trong những sư phụ của ta, chính là Đường Ngọc thúc thúc, từ nhỏ ta thường theo thúc thúc tu tập độc thuật.

Bởi lẽ ta luôn cảm thấy dùng độc là thủ đoạn không được quang minh chính đại, cho nên nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ta chưa từng dùng độc bao giờ.

Không ngờ hôm nay, đồ đệ của độc vương như ta, lại bị kẻ khác dùng độc khống chế.

Ta vận nội lực lên cảm nhận một lát, chỉ thấy nội lực cũng đã bị khống chế, theo phản ứng của độc tính, chẳng mấy chốc ta đã phân tích ra đây là thứ độc gì.

Kể ra cũng không phải loại độc trí mạng, hơn nữa cách giải cũng chẳng làm khó được ta, có điều muốn giải khai cần có chút thời gian. Nhân lúc tay còn cử động được, ta lặng lẽ giơ tay, khẽ ấn vào chiếc vòng đeo trên cổ tay. Lập tức, chiếc vòng xuất hiện một lỗ hổng, một viên thuốc nhỏ bằng hạt gạo lặn ra, ta cúi đầu nuốt vào.

Đây là thứ thuốc có thể giải bách độc mà Đường Ngọc sư phụ đã cho ta. Dám hạ độc bà cô đây hử, sau này sẽ cho người ném đủ.

Đêm đã khuya, vàng trăng sáng trên trời toát lên vẻ lạnh lẽo.

Khinh công của nam tử áo đen cũng không tệ, cứ thế bay trên nóc nhà, gió đêm cuốn bay làn tóc đen như dòng suối của hắn, lướt qua trên cổ ta gây cảm giác nhồn nhột.

Ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hắn nghiêng nghiêng, nghĩ bụng, nam tử tuấn mỹ thế này, chắc không phải kẻ xấu. Có điều, vì sao lại hạ độc với một bà lão như ta chứ?

Chẳng lẽ hắn là kẻ thù của Tây Giang Nguyệt, biết ta là Cơ bà bà của Tây Giang Nguyệt, cho nên mới đối xử với ta như vậy. Nghe cũng có vẻ có lý.

Cứ thế bị cắp đi suốt dọc đường, chẳng mấy chốc đã đến chỗ hoang vu vắng vẻ, hắn không hề khách khí vứt ta xuống đất. Mông bị đập đau đớn, quan trọng nhất là cổ chân ta vẫn còn trẹo khớp, bị ngã như thế, đau đến mức há mồm.

Trong lòng ta đã hỏi thăm tổ tông của gã trước mặt cả ngàn vạn lần, nhưng vẫn ngẩng đầu lên cười hỏi: “Lục, cậu định làm gì vậy? Chẳng lẽ Lục cũng phải lòng lão thân, cho nên mới đưa lão đến chỗ... thú vị thế này?”

Ta vừa chớp mắt tình tứ, vừa gọi tên hắn.

Lúc này ta chỉ có thể vờ hồ đồ, hi vọng kéo dài thêm chút thời gian, thuốc giải ít nhất phải qua một lúc nữa mới có thể phát huy công dụng.

18. Quyển 2 - Chương 13: Đùa Giỡn

Bộ dạng ta lúc này nhất định rất thảm hại, nhưng vẫn tỏ ra háo sắc bỉ ổi. Nam tử áo đen không thêm lại gần ta nữa, lập tức tránh rất xa.

“Lục...” Ta kéo dài giọng, trong lòng cảm hận nhưng ngoài mặt vẫn gọi hắn bằng giọng dịu dàng. Vừa dứt lời, trên cổ liền có cảm giác lạnh thấu xương, ta vội im miệng.

“Người thử gọi tên ta thêm một lần nữa xem!” Nam tử áo đen lạnh lùng nói, vẻ căm ghét trong lời nói sâu sắc là thế, rõ ràng chỉ hận không thể băm vằm ta ra, dường như nếu ta còn gọi hắn thêm một lần nữa, sẽ làm ô uế cả cái tên của hắn không bằng.

Ta vội thu vẻ háo sắc lại, nói với giọng thê thảm: “Ta không gọi nữa là được chứ gì! Công tử, đại hiệp, lão thân không quen cậu, nếu lão thân vô tình đắc tội với cậu, vậy thì cậu lấy cái mạng rẻ tiền này của ta cũng chẳng ích gì, chi bằng để lão thân làm trâu làm ngựa cho cậu. Công tử chắc là biết Tây Giang Nguyệt chứ, Tây Giang Nguyệt chúng ta chuyện gì cũng có thể làm được, nếu công tử có chuyện gì khó giải quyết, ta đều có thể giúp đỡ. Xin công tử hãy tha cho lão thân đi!” Ta gơ tay dụi mắt, nước mắt lập tức tuôn rơi như chuỗi hạt trân châu. Kể cũng không phải ta giả vờ, trong kẽ móng tay vốn giấu sẵn thuốc kích lệ. Hình như ta dùng hơi nhiều, nước mắt cứ rơi mãi không thôi, đến bản thân ta cũng không khỏi cảm động.

Nam tử áo đen từ từ thu bảo kiếm trong tay về, hắn đứng trong bóng tối, mặt không cảm xúc nhìn ta. Toàn thân hắn toát lên sức hút tà ác hung hiểm, tựa như một con sói trên thảo nguyên. Kể đó, đôi mắt hẹp dài của hắn khe neo, thần sắc cực kỳ hứng thú.

Hắn chậm rãi thu bảo kiếm về, “Không ngờ bà bà lại thú vị như vậy, nếu thế thì ta giết bà lại thành ra vô vị mất. Một người như bà bà, nên đến những nơi thú vị mới phải!” Sói ác Lục đột nhiên cười tà mỵ, dường như đã nghĩ ra ý đồ xấu xa gì đó.

Ta có thể khẳng định chắc chắn, hắn đưa ta đến đây vốn là định giết ta, nhưng giờ lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Ta lại bị hắn xách lên, lần này hắn cũng không đi đường cái, suốt dọc đường trời đất tối tăm. Đến một căn nhà hắn cũng không vào theo cửa chính, mà nhảy vào từ cửa sổ.

Xông thẳng vào như thế đã làm kinh động một đôi nam nữ trong nhà, họ còn chưa kịp cất tiếng kêu kinh hãi, đã bị sói ác Lục điểm vào huyệt đạo.

Ta nhìn qua cánh tay hắn, mới thấy hai vị nam nữ kia không mặc quần áo, bọn họ đều đang há hốc mồm kinh ngạc nhìn chúng ta. Nữ nhân kia trông rất xinh đẹp, làn da trắng mịn màng, ánh mắt như làn nước, nhưng sói ác Lục không hề thương hoa tiếc ngọc chút nào, thẳng tay dùng dây thừng trói cô ta lại, lấy chân đạp xuống gầm giường.

Nam nhân kia đã bị điểm huyệt, không thể cầu xin, nhưng trong mắt đầy vẻ sợ hãi và oán trách. Nếu có thể động đậy, chắc là gã đã quỳ xuống lạy ông từ lâu rồi. Nhưng nam tử áo đen lại không động đến gã.

Ta nhìn một vòng quanh phòng, đột nhiên hiểu ra đây là chỗ nào.

Trong này bài trí hoa lệ tình tứ, trong phòng còn xông hương, vừa ngửi đã biết ngay là hương kích tình. Đây chắc chắn là kỹ viện. Thằng cha này định làm gì? Chẳng lẽ định dẫn ta theo hắn đi chơi kĩ nữ sao? Có dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết không phải như vậy.

Ta đang suy nghĩ lung tung, sói ác Lục chợt quay người nói với hắn tử kia: “Chơi với lão thái bà này đi, ta sẽ cho người một trăm lạng bạc!”

Hắn tử đầy vẻ kinh hãi và miễn cưỡng, sói ác Lục giải khai huyệt đạo cho hắn, hắn lập tức phủ phục xuống đất khấu đầu thật mạnh: “Đại hiệp tha cho tôi!”

“Một trăm lạng vàng!” Sói ác Lục cũng không nhiều lời với hắn, tăng giá lên luôn, đổi bạc thành vàng, trong lòng ta lại hỏi thăm tổ tông nhà sói ác Lục thêm một lượt, nghĩ bụng, không ngờ ta lại đáng tiền đến thế.

Trong mắt hán tử hiện ra hình đỉnh vàng, nhưng sau khi nhìn ta một lượt, cuối cùng đành nói với vẻ tiếc nuối: “Đại hiệp cho tôi chết đi!”

Ta: “...”

Sói ác Lục không ngờ, đến thế rồi mà hán tử kia vẫn không chịu, hất hết kiên nhẫn, kè bảo kiếm trong tay lên cổ gã, lạnh lùng nói: “Được, vậy thì ta sẽ làm theo nguyện vọng của ngươi, cho ngươi đi Tây Thiên!”

Hán tử lập tức hoang mang, vội cầu xin, “Đừng, đừng, đại hiệp tha mạng, tha cho tiểu nhân đi!”

“Hoặc là chết, hoặc là theo lời ta! Chọn một trong hai!” Sói ác Lục khẽ nheo đôi mắt ưng hẹp dài, khuôn mặt lạnh lùng bá đạo. Toàn thân hán tử toát ra sát khí, khiến người khác cảm thấy hoàn toàn không phải đang nói đùa.

Hán tử sững người hồi lâu, toàn thân run rẩy, cuối cùng sắc mặt thản nhiên coi thường cái chết, nói: “Ta chọn chết!”

Ta: “...”

Thật là sỉ nhục quá đi mất, còn sỉ nhục hơn cả bị kẻ khác làm chuyện đó.

Ta không nhịn nổi nữa, lạnh lùng “hừ” một tiếng nói: “Ngươi cũng không nhìn xem bộ dạng mình thế nào, mặt thì vừa phệ vừa rỗ, mắt thì lác, đi bưng nước tiểu cho lão nương ta cũng không đáng.”

Sói ác Lục:”...” Hắnlặglẽ nhìn ta, có phần không biết phải nói gì.

Ta trào nước mắt, sao lại bị tên khốn nạn kia làm cho không phân định rõ tình hình thế này, lập tức khàn giọng hét lên: “Ngươi thả ta ra!”

Sói ác Lục ném ta lên giường, vạch một đường cách không, một đạo kiếm khí vụt qua, chiếc áo trên người ta vốn đã rách lập tức biến thành một tấm giẻ rách.

Sói ác Lục quay người nói với hán tử: “Bản công tử không giết ngươi, cũng không ép ngươi phải chơi mụ ta, chỉ cần ngươi lột quần áo của mụ, chui vào chung chăn với mụ, lại làm ra vẻ bị mụ cưỡng bức. Lát nữa có người đến, nhất định ngươi phải nói là lão bà bà này đã chơi ngươi, như thế ta sẽ cho ngươi một trăm lạng vàng.”

Hán tử lập tức gật đầu lia lịa đáp: “Hiểu rồi, hiểu rồi!”

Sói ác Lục dặn dò xong, nói với ta: “Nếu ngươi không cam tâm thì cứ hét thoải mái, để người ta xem xem ngươi ức hiếp nam tử nhà lành thế nào.”

Ta nằm mềm nhũn trên giường, quần áo xộc xệch, đương nhiên không dám hét lên.

Sói ác Lục cười tà mỵ, vỗ tay một cái, vụt bay ra ngoài.

19. Quyển 2 - Chương 14: Tiếp Chiêu

Ta nằm bò trên giường, cẩn thận suy nghĩ lại một lượt những chuyện vừa xảy ra.

Có thể khẳng định, nam tử tên Lục kia không có thù với ta thì cũng có thù với Tây Giang Nguyệt. Có điều không biết rốt cuộc chuyện thù hận đến nỗi nào mà khiến hán hạ độc thủ với một lão bà bà như ta. Đáp ta ngã từ trên cầu thang xuống, lại làm chân ta bị trật khớp, lại còn dùng độc với ta, giờ lại định hủy hoại thanh danh của ta, à không phải, nói đúng ra là, hủy hoại thanh danh của Tây Giang Nguyệt.

Chẳng cần phải nghĩ cũng biết, nếu Cơ bà bà của Tây Giang Nguyệt cưỡng bức một nam tử trong lầu xanh, đó sẽ là một đòn trí mạng đối với Tây Giang Nguyệt.

“Này, lão thái bà, đặc tội nhé! Thực ra bà cũng không thiệt thòi gì đâu, bà nói xem có phải vậy không?” Hán tử này giờ nằm co ro trên giường từ từ bò về phía ta.

“Người dừng lại đây, nhanh chóng mặc quần áo trốn ra ngoài cửa sổ đi, muốn lấy tiền lão thân cũng có thể cho người, gấp đôi hẳn có được không?” Ta lạnh lùng nói.

Hán tử do dự một lát, cười ha hả nói: “Lão bà bà dừng đùa nữa, bà có nhiều tiền thế sao? So sánh giữa bà và vị công tử kia, dù là kẻ ngốc cũng biết ai giàu có hơn.”

Ta mà lại không có tiền ư?

Chưa kể đến phụ hoàng của ta, chỉ riêng Tây Giang Nguyệt cũng giàu ngang một nước. Thế nhưng, những chuyện đó làm sao nhắc đến được, còn chưa đủ mất mặt hay sao?

Ta ngược mắt nhìn qua, cười âm hiểm: “Thằng mặt rỗ kia, tiền phải có số mới kiếm được, cũng phải có số mới tiêu được. Người nói xem có phải vậy không?”

“Chuyện này... kể cũng đúng. Nhưng mà, giữa bà với người ta, chắc chắn người ta lợi hại hơn rồi. Bà nói xem phải vậy không?” Hán tử khép nép nói.

Ta nheo mắt, cười ha hả lạnh lùng, “Người nói xem ta và hẳn ai nhiều tuổi hơn?”

“Đương nhiên là bà rồi, chuyện này còn phải hỏi sao?” Hán tử nói với vẻ không hiểu.

“Hình như người không phải người trong giang hồ nhỉ, người có biết có rất nhiều loại thần công càng luyện lâu càng lợi hại không, công phu thẳng ranh con vừa rồi so với lão thân còn kém xa, là do hẳn dùng độc kế xấu xa, nên lão thân mới mắc lừa. Nếu không, ta chắc chắn đã nện cho một trận đến mẹ đẻ là ai hẳn cũng không nhận ra nổi nữa rồi.”

“Thế thì... thế thì vẫn là hẳn lợi hại! Người ta biết dùng độc kế!”

Ta chán hẳn, phí cả nước bọt từ nãy đến giờ, chỉ đành ngồi trên giường từ từ vận nội lực. Ông trời phù hộ, thuốc giải đã bắt đầu phát huy tác dụng, xem ra không đến thời gian một nén hương, ta có thể cử động được.

Hán tử kia bò đến một góc giường, mặc lại chiếc áo xám mà hẳn cởi ra vứt trên giường, nói: “Lão thái bà, vừa rồi vị đại hiệp kia nói là ta bị bà cưỡng bức, cho nên, chỗ quần áo rách rưới trên người bà không cần nữa, ta mới nên mặc quần áo rách.” Vừa nói, hẳn vừa đưa tay xé quần áo của mình thành từng mảnh, để khuôn ngực lấp ló lộ ra.

Ta: “...”

Ta thực sự nghi ngờ, có phải đến nằm mơ hẳn cũng mong bị nữ nhân cưỡng hiếp hay không?

Chuẩn bị xong xuôi, hán tử lại bò về phía ta, định cởi quần áo rách trên người ta ra.

Ta đột nhiên ngẩng đầu, gơ chân trái đập một phát trước khi cánh tay sầm sỡ kia kịp chạm đến trước mặt, đá hẳn bay khỏi giường.

Hán tử mặc quần áo rách lẫn lông lóc một vòng dưới đất mới bò dậy được, nhìn ta đầy vẻ kinh ngạc, “Bà... bà có thể cử động sao?”

Ta cười gian ác, nắm quyền, cố tình bẻ tay kêu răng rắc, sau đó từ từ gơ tay ra, kéo gót chân bên phải bị trật khớp của mình, dùng lực hướng lên trên, “rắc” một tiếng đã nổi xong xương.

Ta từ từ xuống giường, hán tử kia mặt trắng bệch, trợn mắt nhìn ta như gặp phải quỷ, khuôn mặt rỗ càng trở nên chẳng chịt.

“Đã bảo là ta rất mạnh rồi mà!” Ta “hừ” một tiếng, gơ ngón tay nhanh như chớp điểm vào á huyệt của hẳn rồi vút hẳn lên giường. Sau đó, lại lôi nữ nhân bị nam tử áo đen đá xuống gầm giường lên, dùng chân bông phủ lên hai người họ rồi phẩy tay nói: “Hai người các người tiếp tục khoái hoạt đi!”

Hán tử và nữ nhân kia nhìn ta ai oán. Ta chớp mắt tỏ vẻ cảm thông, vừa trải qua những chuyện như thế mà lại bắt họ tiếp tục vui vẻ ngay, quả thực có phần làm khó họ.

“Được rồi, vậy thì các người nằm chung trong chăn là được!” Ta nheo mắt, nếu sói ác Lục đã định khiến ta mất mặt, thì chắc chắn sẽ gọi người đến.

Không để ý đến hai người kia nữa, ta chậm rãi nhảy ra ngoài cửa sổ. Chân phải bị trật khớp một lúc lâu, bây giờ vẫn hơi đau.

Ta biết sói ác Lục nhất định vẫn chưa bỏ đi, nhớ lại vừa rồi hấn sai hấn tử kia làm nhục ta, ta liền hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Đêm nay, dù thế nào cũng phải báo thù này, nếu không ta còn thể diện nào mà lẫn lộn ở Tây Giang Nguyệt nữa?

Qua cửa sổ, ta thấy một gian nhà trống, liền đẩy cửa nhảy vào trong. Đây là khuê phòng của gái lầu xanh, chắc cô gái đó đang mãi nghệ dưới nhà.

Ta mở tủ quần áo trong phòng cô ta, chỉ thấy các loại quần áo rực rỡ sắc màu đều đủ cả. Ta khẽ than một tiếng, không ngờ quần áo của cô gái lầu xanh này lại sang trọng đến thế.

Gỡ lớp dị dung trên mặt, ta chải đầu rửa mặt rồi búi một búi tóc ngược, chọn chiếc trâm phượng chạm ngọc, trên trán đính một đóa hoa dát vàng, lại chọn một đôi hoa tai bảo thạch đeo vào. Trong tủ có quá nhiều quần áo, sau cùng ta chọn bộ váy đẹp nhất màu hoa đào.

Soi mình trong gương, ta khẽ lắc đầu, đôi hoa tai bằng bảo thạch màu đỏ theo động tác của ta mà đung đưa phát sáng.

Ta cực kì hài lòng với dáng vẻ mình trong gương. Có điều, bộ váy này hình như hơi hở hang, để lộ cả xương đòn, nhìn mà xấu hổ chết đi được.

Ta chau mày, có điều cho dù là như vậy, trông ta cũng chẳng giống gái lầu xanh cho lắm, nhưng nếu giống gái lầu xanh quá, sói ác Lục chắc cũng chẳng thèm để ý đến ta.

Vừa nghĩ vậy, ta liền cười gian ác. Sói ác Lục, chờ tiếp chiêu đi, không lấy lại được cục diện đêm nay thì ta không phải họ Cơ.

20. Quyển 2 - Chương 15: Sững Sờ

Khi lướt qua hành lang sơn đỏ, ta thấy có vị khách nói: “Sao đêm nay lại có nhiều người trong giang hồ đến Hồng Tụ lầu của các ngươi vậy?” Đến lúc này ta mới hay, lầu xanh này tên là Hồng Tụ lầu, vừa đến Vị Thành ta đã nghe đồn, Hồng Tụ lầu này được coi là lớn nhất trong số các thanh lâu kĩ viện ở đây. Còn về mối nghi hoặc của người đó, vì sao bỗng nhiên lại xuất hiện nhiều nhân vật giang hồ như vậy, kì thực ta có thể giải đáp cho hắn, không nghi ngờ gì nữa, bọn họ đều do sói ác Lục tìm đến để xem trò cười của Kê bà bà ta.

Ung dung bước xuống lầu, đồng thời đưa mắt nhìn quanh, ta quét một lượt khắp quang cảnh dưới lầu.

Trên đài cao trong đại sảnh dưới lầu có nữ nhân đang múa hát, eo mềm uốn cong, trong sảnh bày mấy chục bộ bàn ghế bằng gỗ hoa lê, người ngồi chật cứng.

Khi ánh mắt lướt đến giữa sảnh, toàn thân ta đột nhiên sững sờ.

Vị công tử áo quần sang trọng, dáng vẻ tuấn mỹ đến mức khiến trời phẫn nộ người oán thán, làm lóa mắt kẻ khác đang ngồi ở vị trí trung tâm nhất kia, chẳng phải chính là Hồ Ly sao? Mọi người trong sảnh đều tập trung chú ý vào cô gái đang biểu diễn trên đài cao, chỉ riêng đôi mắt sắc bén của Hồ Ly là không như vậy, chỉ liếc một cái đã trông thấy ta.

Thoạt tiên huynh ấy ngẩn ra một lát, hiển nhiên không ngờ ta lại ở đây, càng không ngờ ta lại ăn mặc thế này, huynh ấy nhìn ta cười thâm, nhưng nụ cười khiến người ta say đắm kia còn chưa kịp lộ ra đột nhiên đã đóng băng lại. Đôi mắt đen láy kinh ngạc tròn tròn, ánh mắt từ từ nhìn đến chỗ xương đòn thấp thoáng ẩn hiện của ta. Sau đó, đôi mắt đẹp để dần nheo lại một cách nguy hiểm.

Ta không kìm được khẽ rung mình một cái. Lúc này ta chẳng những muốn tìm cái lỗ nẻ chui xuống, mà còn muốn mắt Hồ Ly mù đi cho xong. Tốt nhất là không trông thấy ta, tốt nhất là không nhìn thấy ta!

Ta nghiêng đầu không để ý đến huynh ấy nữa, chỉ vừa nhìn xuống chân mình vừa suy nghĩ một cách lờ mờ đối người.

Hồ Ly tuyệt đối không phải loại người “Chỉ cho phép quan huyện phóng hỏa mà không cho phép bách tính thấp đèn”, bản thân huynh ấy làm bất cứ chuyện gì cũng chưa từng cảm thấy mình quá đáng, nhưng đối với ta lại cực kì nghiêm khắc.

Nếu ăn mặc thế này mà để Hồ Ly phát hiện, về sau nhất định huynh ấy sẽ không tha cho ta. Ta quả thực khóc không ra nước mắt. Có điều, nếu đã bị phát hiện rồi, ta chỉ đành mặt dày đi tiếp mà thôi.

Nhưng đúng vào lúc ta cúi xuống, dường như lại cảm thấy có ánh mắt sắc bén khác đang dõi theo mình. Ta chau mày ngẩng đầu lên, lần này toàn thân ta đều sưng sờ.

Ở một chỗ khuất bên góc tây bắc, bên cạnh chiếc bàn gỗ hoa lê cạnh cửa sổ, người ngồi đó chẳng phải Dịch Thập Lục thì là ai?

Đêm nay Thập Lục mặc một thân cẩm bào màu xanh lam, trên chiếc bàn trước mặt bày một ly trà còn bốc khói, tà áo xanh thanh nhã, mặc trên người cậu ta, càng tăng thêm vài phần tôn quý, tựa như cao sơn lưu thủy. Ánh mắt Thập Lục từ từ lướt qua người ta, rồi lại chăm chú nhìn vào ly trà trước mặt. Hơi trà nghi ngút, trông không rõ vẻ mặt.

Đột nhiên trông thấy Thập Lục, phen này ta chẳng những muốn tìm lỗi nể chui xuống, mà còn mong trời giáng một luồng sét, đánh chết ta đi cho rồi. Có điều, ta nhanh chóng phản ứng lại, Thập Lục không biết ta là Cơ bà bà.

Nghĩ như thế, trong lòng ta bình tĩnh lại vài phần, tiếp tục uyển chuyển xuống lầu, lại lên nhìn Thập Lục một lượt. Thấy ánh mắt cậu ta vẫn chuyên chú nhìn vào ly trà trước mặt, trong lòng ta lại thêm yên tâm, Thập Lục quả nhiên hoàn toàn không biết ta là Cơ bà bà.

Nhưng dáng vẻ điềm tĩnh của cậu ta lại khiến ta thấy có phần thất vọng.

Nếu không phải do bộ dạng ta rất khó coi, thì khi thấy một thiếu nữ đang tuổi xuân thì như ta thế này, vì sao hẳn chẳng hề rung động chút nào, chỉ chăm chú nhìn ly trà làm gì, lẽ nào ly trà đó còn đẹp hơn ta?

Có điều, cảm giác thất vọng trong lòng ta nhanh chóng tan biến, mà chuyển hết thành nộ khí xung thiên. Bởi lẽ ta đã trông thấy sói ác Lục. Hắn ngồi ngay ở bàn bên cạnh Thập Lục.

21. Quyển 2 - Chương 16: Giả Vờ

Hắn ngồi bên cạnh bàn, tóc buộc dây màu bạc, eo thắt đai ngọc, ngọc bội long lanh rủ xuống bên eo càng lộ rõ thân hình gầy gò. Phục sức toàn thân không hề khoa trương, bắt mắt mà cực kì giản dị. Có điều con người hắn, ta “hừ” một tiếng, đúng là tốt mã dễ cùi, nhìn ngứa cả mắt. Nhất là ánh sáng toát ra từ đôi mắt kia, long lanh đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

Ta vốn đã nén nhịn đủ, định chòng ghẹo hắn một phen, khốn nỗi Hồ Ly ở bên kia đăm đăm nhìn vào, khiến ta có phần mất tự nhiên. Nói thực, ta còn hơi sợ Hồ Ly, trước mặt huynh ấy ta làm sao dám đi quyến rũ đàn ông?

Ta vừa uốn éo bước đi, vừa bực bội trong lòng, nghĩ bụng, Hồ Ly ơi là Hồ Ly, một thái tử như huynh không chịu ở trong cung theo các Thái Phó học tập kế sách trị quốc, lại chạy đến đây tham gia đại hội võ lâm gì chứ? Chơi bởi bao năm nay vẫn còn chưa đủ hay sao, lại còn đến tận lầu xanh nữa, lần sau về cung, bắt luận thế nào ta cũng phải mách tội huynh với phụ hoàng.

Đang nghĩ như thế, ta phát hiện ra không biết từ bao giờ, trong sảnh đã vô cùng yên ắng. Ánh mắt ta nhìn một vòng, nhanh chóng quét một lượt trong sảnh, kẻ chậm chạp là ta bỗng nhận ra, ta hình như trở thành tiêu điểm thu hút mọi ánh nhìn. Ánh mắt một số nam nhân nhìn ta dường như bốc hỏa.

Mấy năm nay, ta vẫn luôn hóa trang thành lão bà bà, gần như không có ai nhìn thẳng vào ta như thế, bỗng nhiên đón nhận những ánh mắt nhiệt tình, trong chốc lát, ta có phần ngạc nhiên vì được sủng ái, không biết nên bước tiếp chân nào.

“Vị cô nương kia, cô mới đến phải không, tên là gì vậy?”

“Mama, Hồng Tụ lâu của các người có vị... thiên tiên này từ bao giờ vậy?”

“Cô nương, đêm nay đi theo bản công tử nhé!”

“Cô nương...”

“Cô nương...”

...

Đột nhiên bị bao vây, trong phút chốc ta có phần nghệt thở!

Tình cảnh thế này quả thực ta chưa gặp phải bao giờ. Trong một khoảnh khắc, ta đã muốn vùng quải trượng lên đánh ngã tất cả bọn họ, nhưng nắm tay phải lại, mới nhớ ra mình đã giấu quải trượng đi.

Ta nhẩn nhẩn, cố tình tỏ vẻ e thẹn cúi đầu, dùng giọng kiêu mị nói: “Nô gia tên... Phù Cừ(1), là... người mới đến!”

(1) Phù Cừ có nghĩa là hoa sen.

Ta vừa nói, vừa nhìn Thập Lục qua khe hở giữa đám đông.

Thập Lục ngồi đó, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía ta, đuôi mắt nhướng lên, khóe môi khẽ nhếch, bình tĩnh nở một nụ cười. Có điều, Thập Lục xưa nay lạnh lùng, nụ cười đó thoáng qua hờ hững, nhưng lại rung động lòng người một cách khó tả.

Hồ Ly chau mày, bỗng nhiên cũng cười, đôi mắt đen lấp lánh, mang theo vẻ đẹp mê hoặc khiến người khác không thể kháng cự. Nụ cười đó khiến những nữ nhân bên cạnh huynh ấy lập tức mê mẩn, nhưng ta lại bất hạnh nhận ra “ý tốt” trong nụ cười của huynh ấy. Ta không kìm được run lên, biết lần này Hồ Ly sẽ không buông tha cho mình. Thế nhưng, lần này bất luận thế nào ta cũng sẽ không lùi bước.

Đáng hận là, cái kẻ mà ta định tính sổ kia chỉ lạnh lùng liếc qua một cái, thần sắc không chút rung động.

Ta nheo mắt, trông thấy bàn của sói ác Lục và của Thập Lục ở cạnh nhau, bèn rẽ đám người ra, tiến về phía Thập Lục. Ta không tiện ra tay trực tiếp với sói ác Lục, chỉ đành bắt đầu từ phía Thập Lục, nhằm thu hút sự chú ý của hắn.

“Vị công tử này, để nô gia rót rượu cho chàng nhé!” Ta giơ tay bưng bình rượu lên, định rót vào chiếc chén trước mặt Thập Lục.

Thập Lục chậm rãi liếc nhìn ta, thần sắc có vẻ không vui, lúc này ta mới nhận ra, trong sảnh có vô số các cô gái ăn mặc sắc sảo, chỉ riêng chỗ này của Thập Lục là chẳng có ai.

“Không cần!” Thập Lục lạnh nhạt nói, thanh âm có phần lạnh lẽo.

Ta ngẩn người, xưa nay đã quen với việc Thập Lục răm rắp nghe theo lời mình, lúc này lại thấy có phần không quen.

Ta vội mỉm môi cười, “Công tử, hãy để nô gia hầu hạ chàng đi!”

Ta nâng bình rượu lên định rót vào chén, không ngờ Thập Lục hoàn toàn không nể mặt, lại giơ tay ngăn lại, bình rượu trong tay ta chạm vào tay cậu ta, ta cố tình làm văng kinh sợ lùi ra sau vài bước, liền ngã ra đất. Bình vỡ, rượu bắn đầy mặt đất, vừa hay bắn lên vạt áo của sói ác Lục.

“Ôi, Phù Cừ cô nương, cô không sao chứ?”

“Tiểu tử này chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!”

Tiếng nói âm ỉ vang lên, có người chạy lại đỡ ta.

Ta không đứng dậy, cơ hội tốt để tiếp cận sói ác Lục thế này, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua, ta rút từ trong tay áo ra một chiếc khăn tay, rồi lau rượu trên vạt áo cho sói ác Lục.

“Vị công tử này, thật xin lỗi, để nô gia lau áo cho chàng.” Ta khẽ nói.

“Thôi, cô đứng dậy đi!” Một bàn tay đưa về phía ta, giọng nói của sói ác Lục từ trên đỉnh đầu vọng tới, “Phiền Phù Cừ cô nương rót cho tại hạ một chén!”

Ta không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy, bảo ta rót rượu cho hắn ư, ha ha ha...

Trong lòng còn đang tính toán xem nên cho hắn thứ thuốc gì, Thất Bộ Đảo, hay Đoạn Trường Hồng, hay là...

Ta mừng rỡ quá đổi, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ đáng thương, khiến ta phải giả vờ đến mức khó chịu.

22. Quyển 2 - Chương 17: A Cấm

Ta đắn đo suy nghĩ một hồi, cảm thấy không thể dùng Đoạn Trường Hồng hay Thất Bộ Đảo được. Làm cho hắn chết ngay như thế thật quá dễ cho hắn, ta phải đòi lại món nợ ô nhục vừa rồi phải chịu mới được.

Nghĩ như thế, ta liền thêm một chút bột Ngưng Cơ vào rượu, thứ bột này không màu không mùi, sau nửa canh giờ uống vào toàn thân sẽ cứng đờ không thể động đậy, đến khi đó chẳng phải sẽ mặc cho ta tùy ý sắp đặt hay sao?

Ta ân cần rót rượu cho hắn, mỉm cười đưa đến trước mặt hắn, dịu giọng nói: “Xin mời công tử!”

Ánh mắt ta liếc qua bàn Hồ Ly, trông thấy Hồ Ly kinh hãi há hốc miệng, qua một hồi lâu mới từ từ ngậm lại được. Sau đó, khoe môi huynh ấy nở một nụ cười.

Đại khái Hồ Ly đã đoán ra, ta ân cần hầu hạ sói ác Lục như thế, là diêm báo vận đen của hắn. Hồ Ly từ nhỏ không ít lần được ta rót rượu ân cần như thế, lần nào cũng bị hạ độc rất thảm.

“Phương danh của cô nương là gì?” Sói ác Lục bưng chén lên hỏi.

Ta e lệ liếc nhìn hắn, rụt rè nói: “Nô gia tên là Phù Cừ, tên ấy do ma ma ở đây đặt.”

“Quả nhiên tên sao người vậy, vì sao cô nương lại lưu lạc đến chốn phong trần này?” Sói ác Lục tiếp tục hỏi, dường như cực kỳ hứng thú với ta.

Hiện giờ ta làm gì có tâm tư tán dóc với hắn, chỉ mong hắn mau uống ly rượu kia.

Làm thế nào mà đến đây ư? Nếu ta nói là bị hắn bắt cóc tới đây, không biết về mặt sói ác Lục sẽ thế nào nhỉ?

Ta cúi đầu, tự cấu mạnh vào cánh tay mình, đau đến ứa nước mắt, rồi mới rầu rĩ nói: “Thực ra, nô gia vốn là con gái nhà lành, có điều phụ thân ham đánh bạc, nợ Trương tài chủ hai mươi lạng bạc, lại còn lãi mẹ đẻ lãi con, về sau thành ra hai trăm lạng, phụ thân không trả nổi, liền đem nô gia gặt nợ. Nô gia vốn dĩ làm a hoàn trong nhà ông ta, con trai Trương tài chủ là một tên ác bá, định lăng nhục nô gia, nô gia thề chết không theo, hắn liền bán nô gia vào đây.”

Sói ác Lục chăm chú lắng nghe, ta thấy hắn vẫn chưa có ý định uống rượu, liền nói tiếp: “Nô gia vốn không biết đây là chốn nào, sau khi đến đây, ma ma đối với nô gia cũng rất tốt, ai ngờ có lần khi nô gia đang mời khách uống rượu, vị khách đó lại chê nô gia phục thị không chu đáo...”

“Thế nào?” Sói ác Lục ngược mắt hỏi, trong mắt ánh lên cảm xúc, dường như là thương xót.

Ta phủ phục trước mặt hắn, khẽ nói: “Ma ma liền sai người đánh nô gia một trận.”

Sói ác Lục chau mày, nhìn ly rượu trong tay, ngửa đầu uống cạn đến một giọt cũng không chừa.

Trong lòng ta lập tức vui như hoa nở, lại rót thêm một chén cho hần.

“Cô nương có từng nghĩ đến việc rời khỏi đây không?” Sói ác Lục hỏi.

Trong lòng ta liền mừng rỡ, phải chăng hần muốn chuộc ta ra khỏi đây? Xem ra hần cũng biết thương hoa tiếc ngọc ra phết. Có điều, nếu hần tìm tú bà chuộc người, đến khi đó thể nào ta chẳng bị lôi đi.

Ta vội nói: “Đương nhiên là muốn, có điều, nô gia không muốn lại nợ tiền bất kì ai nữa, nô gia chỉ muốn tự mình tích cóp đủ tiền chuộc thân mà thôi.”

“Phù Cừ cô nương, không biết có thể hầu rượu bản công tử không?” Giọng nói thản nhiên của Hồ Ly từ xa vọng lại. Đại khái là Hồ Ly trông thấy sói ác Lục đã uống ly rượu kia của ta, biết quỹ kế của ta đã thành công, nên giờ muốn gọi ta qua đó.

Ta mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi sói ác Lục, nói: “Công tử, một vị khách quen của nô gia vừa gọi, để nô gia qua đó xem xem, nô gia không dám đắc tội với người này.”

Sói ác Lục gật gật đầu nói: “Được rồi, cô đi đi.”

Ta xoay mình chậm rãi đi đến bên bàn Hồ Ly, mỉm cười nói: “Công tử, không biết có gì dặn dò?”

Hồ Ly cười xấu giọng tay ra, véo má ta nói: “Cô em, sao trông thấy bản công tử mà không qua chào hỏi?”

Ta giận đến mức chỉ muốn gạt phăng cánh tay sàm sỡ đó ra, nghĩ bụng: bản công chúa hiện giờ đã là đại cô nương rồi, sao vẫn còn véo má người ta như vậy?

Có điều, với thân phận hiện giờ, ta không thể thất lễ với khách. Ta hằm hằm nhẫn nhịn, ngoài mặt cười nói: “Nô gia mắt kém, vừa rồi không nhìn rõ công tử, xin cáo lỗi với công tử.” Nói đoạn, ta liền rót rượu đưa đến trước mặt Hồ Ly.

Hồ Ly nào dám uống rượu ta rót, chỉ mỉm cười bưng chén, cúi xuống nói nhỏ bên tai ta: “Nha đầu thối, muội đang giữ trò gì vậy hả, trông hần có vẻ không dễ dây vào đâu.”

Ta cười híp mắt nói thầm với huynh ấy: “Muộn rồi, đã dây vào rồi.”

Hai người chúng ta nói năng thân mật như thế, nữ nhân ngồi bên cạnh Hồ Ly cuối cùng cũng vỗ bàn đứng dậy, lạnh lùng cười nói: “Chàng là con Hồ Ly xấu xa, đến đâu cũng gieo rắc nợ phong lưu!”

Kì thực, vừa rồi ta đã để ý đến nữ nhân này. Nàng ta chính là cô nương vừa rồi đập cửa trong khách điếm, tuy đáng vẻ còn kém ta một chút, nhưng cũng có thể coi là một mỹ nhân hiếm thấy. Vừa rồi nàng ta to gan tìm kiếm Hồ ly như vậy, nhất định hai người họ có vấn đề.

Hiện giờ nhìn điệu bộ vỗ bàn của nàng ta, ta cảm thấy mình và nàng ta rất hợp nhau, vừa định giải thích, liền thấy Hồ Ly hạ giọng khê nói: “A Cẩm, không phải như nàng nghĩ đâu, nàng bớt giận, để ta rót rượu cho nàng.”

Lần này đến lượt ta phải tròn mắt. Từ nhỏ, trước mặt ta Hồ Ly luôn uy phong hiên hách, ngạo khí ngập tràn, ra vẻ lạnh lùng, nói thực lòng, ta chưa từng trông thấy bộ dạng bợ đỡ như thế bao giờ.

Ta khâm phục cô gái tên “A Cẩm” này sát đất, lập tức sinh lòng đùa giỡn, cũng là do mấy năm nay ta đóng giả lão bà bà buồn chán quá rồi.

Ta quyết định trêu chọc Hồ Ly và A Cẩm.

Giơ tay đỡ cánh tay Hồ Ly, nước mắt ta lưng tròng, “Vô Tuyệt ca ca, chúng ta không phải thế nào cơ? Chẳng phải chàng vẫn thường đến đây tìm thiếp hay sao? Chàng còn nói muốn chuộc thiếp ra, cho thiếp ở căn nhà đẹp nhất, ăn đồ ngon nhất, tìm thật nhiều a hoàn đến hầu hạ thiếp ư?”

Cơ mặt Hồ Ly khê giật, dùng ánh mắt cầu xin ta: Muội muội, tha cho ca ca đi!

Ta nháy mắt nói: Không chịu đấy, ai bảo huynh véo má muội.

Hồ Ly: Ta quen tay thì véo thôi mà.

Về mặt của hai chúng ta, trong mắt A Cẩm liền trở thành liếc mắt đưa tình.

Cơn ghen của A Cẩm sắp bùng nổ, liền nghe thấy có người kêu lên: “Các vị anh hùng, nghe nói Cơ bà bà ở Tây Giang Nguyệt thường xuyên cưỡng đoạt mỹ nam, lấy âm bổ dương. Gần ấy tuổi đầu mà vẫn còn không biết xấu hổ như vậy, mọi người chúng ta cùng đi xem thể nào?”

23. Quyển 2 - Chương 18: Diệu Nhân

Trong lòng ta kinh ngạc, xem ra sói ác Lục đã xuất chiêu, những người trong này quả nhiên phần lớn là do hấn tìm đến để xem trò cười của ta.

A Cẩm dường như biết giữa Tây Giang Nguyệt và Hồ Ly có mối liên quan, nghe câu nói ấy, liền không nghĩ đến việc làm loạn nữa.

Hồ Ly chau mày khê hỏi ta: “Kể nào lại sinh sự thị phi thế?”

Đúng là oan uổng, ta hoàn toàn không biết mình đã đắc tội với sói ác Lục chỗ nào mà hấn lại đối xử với ta như vậy, còn muốn ta mất mặt đến thế.

Hồ Ly liếc nhìn sói ác Lục, dường như đã đoán ra hấn giở trò. Huynh ấy ôm eo A Cẩm, mỉm cười nói: “A Cẩm, chúng ta đi xem kịch nhé?”

Dường như A Cẩm càng tức giận hơn, hất tay Hồ Ly ra nói: “Chàng vẫn còn cười được à, đó là...” A Cẩm nói đến đây, không thèm quan tâm đến Hồ Ly nữa, quay người đi lên lầu trước.

Nhưng ta thì sững người, ái chà, xem ra, giữa A Cẩm và Hồ Ly gian tình không phải ít, dường như còn biết cả quan hệ giữa Kê bà bà và Hồ Ly, chỉ là không biết ta chính là Kê bà bà mà thôi.

Hồ Ly thấy thế, cũng chẳng kịp lo cho ta, co giò đuổi theo.

Ta nhìn Hồ Ly khinh bỉ, quay đầu lướt quanh đại sảnh.

Đại sảnh vốn huyên náo đông người, lúc này chỉ còn lại vài người, trong đó có sói ác Lục và Thập Lục.

Ta hiểu Thập Lục, cậu ta vốn chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì. Nhưng chuyện liên quan đến Kê bà bà mà cậu ta cũng không hề lo lắng, thực khiến ta cảm thấy bất bình.

Càng đáng giận hơn là, gã đầu sói ác Lục kia cũng cứ điềm nhiên ngồi đó uống rượu. Được thôi, lát nữa xem hấn còn có thể nhả đứng lên không, xem thời gian, chỉ một lát nữa bột Ngưng Cơ sẽ có tác dụng. Có điều, để hấn cứng đờ ra giữa đại sảnh, bao con mắt đổ dồn vào, ta cũng không tiện hạ thủ.

Nghĩ đến đây, ta liền chậm rãi đi đến bên cạnh hấn nói: “Công tử, sao chàng không đi xem trò vui?”

Sói ác Lục nho nhã bưng ly rượu, ngược mắt nhìn ta, nhếch môi cười nói: “Sao Phù Cừ cô nương cũng không đi xem trò vui?”

Ta chau mày nói: “Ở chỗ chúng tôi đây, những chuyện thế này đã thấy nhiều rồi, có gì đáng xem đâu. Hơn nữa, nô gia cũng không muốn đi xem những chuyện như thế. Công tử thật kì lạ, nghe nói Kê bà bà là nhân vật cực kì nổi tiếng trên giang hồ, vì sao chàng không đi xem thử?”

“Một mục già đi chơi kỹ nam, có gì hay ho đâu.” Hấn lạnh lùng “xì” một tiếng.

Ta nhướng mày, nói: “Nếu công tử không có hứng, chỉ bằng tìm một nơi yên tĩnh, để Phù Cừ hát cho chàng nghe.”

Sói ác Lục từ từ đặt ly rượu trong tay xuống, nói: “Cũng được.” Kế đó, hấn gọi thị nữ trong Hồng Tự lầu ra đặt một gian nhà thất, rồi đưa ta đi.

Chúng ta vừa vào phòng ngồi xuống, liền thấy có người gõ cửa, sói ác Lục lạnh nhạt đáp một tiếng, một tay chơi bước vào, chắc là thuộc hạ của sói ác Lục. Hấn đi đến bên cạnh sói ác Lục rỉ tai nói vài câu, sắc mặt

sói ác Lục tức thì thay đổi, lạnh lùng “hừ” một tiếng nói: “Mụ ta quả là giảo hoạt, sao có thể chạy thoát được? Thôi, ngươi lui ra đi!” Tên thuộc hạ kia nhanh chóng lui ra ngoài.

Trong lòng ta cười thầm, chẳng cần phải đoán, ta cũng biết nhất định hắc vừa nói trong phòng kia hoàn toàn không có Kê bà ba...

“Công tử, xảy ra chuyện gì vậy?” Ta cố tỏ vẻ hiếu kì hỏi.

Sói ác Lục xua tay nói: “Không việc gì.”

“Xem ra công tử dường như không có hứng nghe nhạc nữa rồi, vậy nô gia xin cáo lui.” Ta mỉm cười nói. Kể ra, thuốc cũng sắp phát tác rồi.

Quả nhiên, sói ác Lục dường như cũng cảm thấy khác lạ, khẽ nhắc cánh tay lên, nhưng chỉ e ta nhận ra điểm khác thường, khàn giọng nói: “Cũng được, cô nương lui xuống đi.”

Ta nhanh chóng ra khỏi phòng. Trên hành lang, vừa hay trông thấy Hồ Ly dẫn A Cẩm đi tới.

A Cẩm trông thấy ta, lần này không còn vẻ thù địch nữa, mỉm cười tiến lên kéo tay ta, nói: “Muội muội, vừa rồi đã để muội chê cười rồi.”

Xem ra, Hồ Ly không giấu được nữa mà đã phải tiết lộ thân phận của ta.

A Cẩm nhìn ta rồi lại nhìn Hồ Ly, cười nói: “Bây giờ nhìn lại mới thấy, hai người thực ra rất giống nhau.”

Ta bĩu môi nói: “Muội đẹp hơn huynh ấy nhiều.”

Hồ Ly nheo mắt nhìn bộ váy hở hang trên người ta, lạnh lùng nói: “Nhìn bộ dạng của muội xem, mau rời khỏi đây đi.”

“Không được, muội vẫn còn chuyện phải làm, phải trừng trị một tên rồi mới đi được, có điều chưa nghĩ ra phải trừng trị hắc thế nào.” Ta chau mày nói.

“Ồ?” A Cẩm nhướn mày nói, “Rốt cuộc là có chuyện gì, để ta góp ý cho muội, trừng trị người khác là nghề của ta.”

Ta chớp mắt, kéo A Cẩm vào phòng bên cạnh. Lúc này, các cô nương trong Hồng Tụ lầu đều đang xem trò hay bên dưới, chẳng ai ở trong phòng. Ta kể lại đầu đuôi sự việc một lượt, A Cẩm cười nói: “Chuyện này đơn giản lắm. Nếu hắc đã kiên cường như vậy, thì chúng ta hãy...”

Ta càng nghe càng thấy thú vị.

Không biết Hồ Ly kiếm đâu ra một người tuyệt vời thế này, thực là có duyên với ta quá đi mất, vui chết đi được! Lúc này nhìn lại tỷ ấy, quả là đẹp như thiên tiên, càng ngắm càng ưa.

Ta lại liếc nhìn Hồ Ly, trong lòng thầm nói: Ca à, muội tử xin ngầm chia buồn với những ngày tháng sau này bị trừng trị của huynh.

24. Quyển 2 - Chương 19: Nước Thơm

Hồ Ly rất hứng thú với những lời thì thầm của hai người bọn ta, huynh ấy dường như cũng rất không ưa bộ dạng kiên cường của sói ác Lục, cũng không ngăn cản, chỉ dặn bọn ta cẩn thận một chút.

Ta bỏ ra không ít bạc, lặn lội thuê một người bên ngoài lấy cho ít nước rửa chân, lại sai bọn họ cho thêm ít hương liệu vào nước, làm cho sói ác Lục một thùng “nước tắm thơm”. Hương liệu cho vào có cả phân trâu, phân gà, nước đái ngựa... Để che mùi, còn rắc cánh hoa lên trên.

Sau cùng, ta bịt mũi bưng “nước thơm” lên nóc căn phòng của sói ác Lục. Gỡ một mảnh ngói ra, ta cúi xuống nhìn vào trong phòng, thấy hắc đang ngồi trên giường đã tọa vận nội lực, dường như muốn ép bột Ngưng Cơ trong cơ thể ra.

Trong phòng ánh đèn lu mờ, nhưng chỗ sói ác Lục ngồi không biết vì sao lại khiến người khác cảm thấy rất sáng. Có lẽ là bởi hắc vô cùng lóa mắt. Tuy hắc không thể động dậy, nhưng bên song cửa sổ khép hờ có gió thổi vào, khiến tà áo sang trọng trên người hắc tung bay, cảm giác có đến mấy phần xuất trần phiêu dật.

Ta khẽ thở dài một tiếng, tiếc cho bộ quần áo sang trọng hắc đang mặc trên người.

Bịt mũi lại, ta từ từ nghiêng thùng, dội thẳng lên đỉnh đầu sói ác Lục.

Sói ác Lục hoàn toàn không thể động dậy, cho nên bị ta dội trúng hoàn toàn.

Ta không nỡ rời khỏi đó ngay, vớt thùng qua một bên, nằm bò trên nóc nhà, ngắm nhìn bộ dạng thảm hại của hắc.

Ái chà, hai chữ thô thảm cũng chưa tả xiết. Trên đỉnh đầu một bãi phân trâu, khoe môi dính tí phân gà, trên tà áo đen lại còn rắc đầy những cánh hoa, bộ dạng như thế, diễm lệ vô cùng, đương nhiên cũng thô vô cùng.

Ta gắng sức bịt miệng nhin cười, mới không bật ra thành tiếng.

Sói ác Lục hiển nhiên ngăn người, dường như hoàn toàn không ngờ từ trên trời sẽ dội xuống “nước thơm”, cho dù hắc có trấn tĩnh đến đâu, thì cũng phải ngăn ra mất một chốc mới phản ứng lại được, gắng sức ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà.

Ta trốn trong chỗ tối, hướng hồ, khoảng trống nhỏ bé từ một mảnh ngói bị gỡ ra, hắc đương nhiên không thấy ta được. Thế nhưng, ta vẫn có thể cảm nhận thấy ánh mắt sắc bén của hắc, dường như đã xuyên qua mái nhà, rọi lên người ta.

Ta giật mình, không ngờ hắc đã có thể ngẩng đầu lên, xem ra, chẳng bao lâu nữa, bột Ngưng Cơ trên người hắc sẽ được giải.

Ta vốn định nhìn thêm một lúc nữa, nhưng chỉ e khi cử động được hắc lại tìm ta tính sổ, thế là ta quyết định bỏ đi.

Trước khi đi, ta huyết sáo mừng trước nỗi đau của kẻ khác, không quên mỉm cười giả giọng bà lão khăn khăn nói: “Nước thơm từ trên trời giáng xuống, hương hoa thơm ngát, mong chàng hưởng dụng cho nhiều, thứ này cực kỳ mê hồn đấy. Công tử, lão thân cáo từ, cậu cứ từ từ hưởng thụ nhé!”

Sau đó ta phúi tay, chậm rãi tung mình rời khỏi nóc nhà. Ta đoán đêm ung sói ác Lục sẽ phải tắm đến tróc cả da, vừa nghĩ đến bộ dạng thảm hại ban nãy của hắc, ta liền vui đến mức không kiềm chế được.

Hồ Ly và A Cẩm ở bên ngoài Hồng Tự lâu đợi ta, trông thấy ta đi ra, Hồ Ly chau mày nói: “Đi thôi, muội cũng đã trút giận xong rồi, không được trêu chọc người ta thêm nữa.”

“Hắc suýt thì lấy mạng muội, còn suýt nữa hại muội mất hết tiếng tăm, đối phó với hắc như vậy là dễ dàng cho hắc lắm rồi.” Ta chau mày nói.

“Muội muội nói phải lắm, đối với loại người này không thể nhẹ tay được.” A Cẩm chớp mắt cười nói.

Hồ Ly nhìn A Cẩm, lại nhìn ta, lắc đầu bó tay, nói với ta: “Muội có biết thân phận của hắc không?”

Ta lắc đầu nói: “Đêm nay muội mới chạm trán hắc, còn chưa kịp điều tra.”

Sau khi về đến khách điểm, Hồ Ly liền sai người đi dò la tung tích của sói ác Lục.

25. Quyển 2 - Chương 20: Nụ Hôn

Khi ta về đến phòng mình, đêm đã rất khuya. Nghĩ lại chuyện tối nay gặp nhiều trắc trở như vậy, ta thấy nó tựa như một giấc mộng.

Ta cũng mệt quá rồi, vốn định rửa ráy rồi nghỉ ngơi. Ai ngờ vừa thắp đèn lên, quay người lại, liền trông thấy một mỹ nam tử đang ngồi nghiêng đầu trước tấm bình phong, lặng lẽ nhìn ta.

Là Dịch Thập Lục.

Ánh nến lung linh phản chiếu trên tấm bình phong, lại phản xạ vào đôi mắt sâu thẳm của Thập Lục. Ánh mắt Thập Lục lúc này sáng như sao trời, lặng lẽ nhìn về phía ta. Trong lòng ta run rẩy, kinh ngạc lùi về phía sau hai bước, chẳng lẽ ta lại vào nhầm phòng?

Thập Lục dường như nhìn rõ tâm tư của ta, cười nói: “Đây là phòng của bà bà.”

Ta nhìn trái nhìn phải, không sai, quả nhiên là phòng ta, nếu đã biết là phòng ta, vậy hán nửa đêm khuya khoắt vào đây làm gì?

Ta sờ lại những nếp nhăn trên mặt, định thần, lạnh lùng “hừ” đáp: “Nửa đêm rồi, Thập Lục còn vào phòng lão thân làm gì?”

“Vì sao muộn thế này rồi mới về?” Thập Lục hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của ta, nói thẳng. Kì thực, mấy năm nay, tuy ta là chủ, Thập Lục là tớ, nhưng mọi chuyện của ta về cơ bản đều do Thập Lục lo liệu. Ngày thường cậu ta cũng cực kì quan tâm chăm sóc ta, ta mất tích cả nửa đêm, cậu ta hỏi như vậy, thực ra cũng rất bình thường.

Thế nhưng, ta tận mắt trông thấy cậu ta ở trong Hồng Tụ lâu, nghe thấy câu nói ấy, trong lòng ta liền cảm thấy bất bình. Tên tiểu tử này, nửa đêm đi chơi lầu xanh, thực không nhận ra, ngày thường trông có vẻ là một nam nhi đứng đắn, vậy mà cũng đến những nơi như vậy. Chẳng lẽ cậu ta cũng có người hẹn hò ở những nơi như thế?

Ta lạnh lùng liếc nhìn Thập Lục, đặt long đầu quả trượng tựa vào cạnh giường, chậm rãi ngồi xuống nói: “Ta đi đâu, lẽ nào Thập Lục lại không biết? Lẽ nào Thập Lục không nghe thấy bên ngoài đồn đại, nói Cơ bà bà của Tây Giang Nguyệt đến Hồng Tụ lâu tìm nam nhân?”

Ta nhớ rất rõ, vừa rồi ở trong Hồng Tụ lâu, khi những lời đồn đại kia được truyền ra, Thập Lục không hề lo lắng. Uống cho cậu ta còn là thị vệ của ta kia đấy, không ngờ lại chẳng hề quan tâm đến ta như vậy.

Thập Lục nhìn ta, ánh mắt thâm u.

“Bà bà cũng nói đó chỉ là lời đồn đại đấy thôi. Hơn nữa, cho dù bà bà muốn tìm nam nhân, cũng chẳng cần phải đến những nơi như thế, bởi vì...” Thập Lục bỗng ngừng lời.

Sững người, ta có phần hồ đồ rồi.

Thập Lục như thế là có ý gì? Ý là kì thực cậu ta tin rằng ta sẽ đi tìm nam nhân, nhưng không cần phải đến những nơi như thế sao?

Ta còn đang mơ hồ, Thập Lục liền đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt ta, cúi đầu nhìn ta. Cậu ta từ từ giơ tay, vuốt lên mái đầu bạc của ta, khẽ nói: “Bởi vì, bà bà có ta.”

Ngữ khí của cậu ta tình tứ vô cùng, để người ngoài nghe thấy, chắc chắn sẽ cho rằng Cơ bà bà ta là một con trâu già thích gặm cỏ non, từ lâu đã hạ thủ với Thập Lục.

Ta thực sự e rằng cậu ta sẽ gỡ bộ tóc giả của ta ra mất, liền gạt tay cậu ta ra, lạnh lùng nói: “Đêm khuya rồi, Thập Lục đi nghỉ đi.”

Thập Lục hôm nay có vẻ kì lạ. Bỗng nhiên hần cười, một người xưa nay lạnh lùng như cậu ta, nụ cười trong khoảnh khắc này trông càng rạng rỡ, khiến lòng ta rung động. Ta định gỡ quả trượng như một thói quen, nhưng khi tay vừa cầm đến quả trượng, Thập Lục bỗng giơ tay tóm lấy vai ta, đè cả người ta về phía trước.

Cử chỉ đó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, ta không kịp đề phòng, bị Thập Lục ôm gọn vào lòng.

Thập Lục cúi đầu, đôi môi ghé sát bên tai ta, dịu dàng nói: “Nếu bà bà có thể đến Hồng Tụ lầu tìm nam nhân, sao lại không tìm Thập Lục?”

Ta ngẩn ra rồi. Ta thực sự ngẩn ra rồi. Một Thập Lục xưa nay lạnh lùng, ít nói, nghe lời ta răm rắp.

Cậu ta... cậu ta... đang chòng ghẹo ta! Không đúng, ta là một lão bà bà cơ mà!

“Vớ vẩn, người...” Ta chưa nói hết, môi đã bị chặn lại.

Đoàng... Đầu óc lập tức trở nên mơ hồ.

Thập Lục, dám hôn ta, hôn một lão bà bà như ta?

Khoảnh khắc đó, trong đầu ta nảy ra một ý niệm: Thập Lục là kẻ ngốc, không, cậu ta điên rồi!

26. Quyển 2 - Chương 21: Nửa Không?

Kì thực ta cũng đỡ dần ra rồi, quên cả việc hiện giờ mình đang đóng giả một bà lão bảy tám mươi tuổi, tròn mắt, nhìn Thập Lục không chớp.

Khoảng cách quá gần, đôi mắt Thập Lục sáng lóa, bên trong tựa như có hai ngọn lửa đang cháy sáng. Nhìn thấy bộ dạng của ta, đôi mắt hắn hơi cong lên mỉm cười.

Thập Lục buông đôi môi ta ra, dịu dàng nói: “Ngoan nào, nhắm mắt lại.” Giọng nói của hắn thì thâm vang lên, dịu dàng thâm nhập, cực kì ngọt ngào.

Ta không động đậy, sao tự nhiên lại bảo ta nhắm mắt chứ? Thập Lục lại cười, đôi mắt cong cong, giờ tay nâng khuôn mặt ta lên, thêm một lần nữa khóa môi ta.

Cảm giác mềm dịu ấm nóng trên môi, khiến ta như thể bị điện giật, cảm giác tê dại đó từ trên môi lan toả khắp toàn thân. Đầu ta ong ong, tựa như có vô số những người tí hon đang không ngừng nhảy múa trong đó.

Ừm, cảm giác này, sao mà... sao mà tuyệt vời thế?

Ta ngơ ngẩn mặc cho hắn tùy thích, mãi không có phản ứng gì, bỗng thoáng cảm thấy chiếc lưỡi của Thập Lục dường như đang định tách hàm răng mình ra.

Khoảnh khắc ấy, ta tỉnh lại, giờ tay ấn mạnh vào trước ngực Thập Lục, đẩy phắt hắn ra.

“Cậu... cậu... cậu định làm gì...” Ta giờ tay chỉ vào Thập Lục, nói năng lộn xộn.

Vừa nói, ta vừa giờ tay áo lau mạnh lên môi. Trời ơi, sao cậu ta lại có thể hôn ta, sao có thể thế được?

Thập Lục đưa mắt nhìn ta, trong mắt đầy vẻ si mê, dường như vẫn còn chìm đắm trong chuyện tốt đẹp nào đó chưa dứt ra được, khiến cho gương mặt tuấn mỹ càng trở nên quyến rũ, lộ rõ vẻ chưa thỏa mãn vì chưa hôn đủ.

Thế nhưng, trông thấy ta lau miệng thật mạnh, đôi mắt đen của chàng dần trở nên sáng trong.

“Bà bà không thích ư?” Chàng dịu dàng khẽ hỏi, giọng nói nho nhã mang theo vẻ tịch liêu khó tả.

“Ta...” Kì thực thứ cảm giác này không hề đáng ghét, nhưng sao ta có thể nói với kẻ vừa vô lễ với mình được?

“Vậy là bà bà thích tên kia rồi.” Thập Lục dùng ánh mắt phức tạp nói.

Tên nào?

Ta không biết Thập Lục đang nói đến ai, nhưng hắn chuyển chủ đề, suýt thì ta quên mất hắn vừa vô lễ với mình.

Ta cầm quả trứng trên giường gỗ xuống đất, làm bộ người lớn, nghiêm nghị nói: “Thập Lục, bà bà là người như thế nào, chẳng lẽ cậu còn không biết? Ta đến Hồng Tụ lâu là có chuyện quan trọng, không phải như lời đồn đại bên ngoài. Cậu nghe được những lời đó, việc đầu tiên nên làm là phải dẹp bỏ giúp bà bà ta. Chuyện này có liên quan đến danh dự của Tây Giang Nguyệt chúng ta, chứ không phải là chạy đến chỗ ta gỡ trò xằng bậy. Nể tình cậu theo ta đã lâu, chuyện đêm nay, bà bà không so đo với cậu nữa. Cậu... lui xuống đi!”

Ta lúi ra một loạt đạo lý to tát, Thập Lục vẫn đứng nguyên tại chỗ, nụ cười trong mắt càng lúc càng lộ rõ.

Ta chẳng hiểu tại sao hẳn lại cười.

Thập Lục ngày trước ngần ngợ như khúc gỗ sao lại trở nên hay cười thế? Chẳng lẽ ta nói từ nãy đến giờ, cậu ta hoàn toàn không hiểu gì sao?

Ta gõ gõ quả trứng, đang định tiếp tục trường thiên đại luận giáo huấn. Thập Lục bỗng giơ tay lên.

Đợi đến khi ta nhìn rõ thứ trong tay cậu ta, cái miệng đang há hốc liên không tài nào ngậm lại được nữa, ta giơ tay sờ lên mái tóc đen đang buông xõa của mình, khuôn mặt già nua cũng dần dần nóng bừng lên.

Trong tay Thập Lục cầm bộ tóc bạc giả của ta.

Vừa rồi khi vào khách điểm, nghĩ đến việc khi đi ngủ vẫn phải tháo ra, cho nên không dán tóc cẩn thận. Vừa rồi khi Thập Lục chạm tay lên tóc ta, ta đã sợ không cẩn thận bị cậu ta gỡ ra mất.

Hiện giờ, quả nhiên đã bị cậu ta gỡ ra rồi.

Ta đóng giả lâu như vậy, chưa từng bị ai bóc mẽ bao giờ, không ngờ đêm nay lại bị Thập Lục lật tẩy. Xem ra ta đứng đó giáo huấn bao lâu, cậu ta chỉ như đang xem ta làm trò cười.

“Cậu... cậu...” Ta nhất thời không nói nổi một chữ, đúng là vừa cảm phần vừa xấu hổ quá đi thôi!

Thập Lục chậm rãi bước đến trước mặt ta, giơ tay vuốt mái tóc đen như dòng thác của ta, dịu dàng nói: “Nàng muốn nói gì? Lại lần nữa, nhé?”

Nữa cái con khỉ!

“Ra ngoài, ra ngoài!” Ta vừa kêu lên, vừa đẩy Thập Lục ra, rồi đóng sầm cửa lại.

Sau đó, ta nhớ ra, Thập Lục hình như rất ít khi gọi ta là bà bà, nhất là những khi chỉ có riêng hai người chúng ta. Có phải, cậu ta đã biết ta không phải lão bà bà từ lâu rồi không? Không ngờ ta chẳng hề phát hiện ra chút gì. Xem ra cậu ta đúng là khéo giả vờ.

Thập Lục à Thập Lục, ta phải dạy dỗ cậu tử tế một phen mới được. Đêm hôm đó, trần trọc lăn qua lăn lại, ta chẳng thể nào ngủ ngon.

27. Quyển 2 - Chương 22: Nổi Danh

Hôm sau, ta có cảm giác không dám ra khỏi cửa, vì không biết phải đối diện với Thập Lục thế nào, liệu trước mặt Thập Lục ta còn đóng giả bà bà được không? Không biết tối qua cậu ta đối với ta như thế là có ý gì?

Ta hận đến mức ngứa ngáy cả chân răng.

Ta lè mề hồi lâu mới dụi dung xong, chống long đầu quả trứng ra ngoài, vừa mở cửa đã trông thấy Thập Lục đứng đợi bên ngoài. Hôm nay cậu ta mặc một thân cẩm bào màu hồng sẫm thêu hoa văn vàng tím, trông rất ung dung sang trọng. Trên đầu cũng thắt một chiếc đai gấm cùng màu, chân đi đôi giày thêu bằng da hươu, nhân nhả đứng tựa bên cạnh cửa. Khuôn mặt tuấn mỹ, phong độ tuyệt vời, khiến các cô nương đi qua đua nhau liếc nhìn.

Ta vừa trông thấy vậy trong lòng đã giận, đến mức tạm thời quên mất chuyện đêm qua.

“Thập Lục, cậu là hộ vệ của ta, chức trách của cậu là bảo vệ ta, không phải là chiêu ong dụ bướm, quay về thay bộ áo xám của cậu đi.” Ta lạnh lùng nói.

Thập Lục ngược mắt nhìn ta, đáy mắt thoáng vẻ cười.

“Bà bà, bà là ong hay là bướm?”

Ta: “...” Ta là hoa, là hoa tươi.

Ngày trước cậu ta không gọi ta là bà bà, giờ bỗng nhiên lại gọi như thế, chẳng phải là cố tình khiến ta khó chịu hay sao?

“Bảo cậu thay thì thay đi, sao lại lảm lời thế?”

“Ta mặc bộ này có đẹp không?”

“Cậu có thay không thì bảo?”

“Rất cuộc đẹp hay không đẹp? Nàng nói đẹp thì ta sẽ thay.”

“Được rồi, đẹp lắm.”

“Nếu đã đẹp, thì ta còn thay làm gì nữa? Lẽ nào...” Thập Lục bỗng tiến lên, thì thầm bên tai ta, “Bà bà sợ người khác thích ta?”

Ta: “...”

Ta lại chóng mặt rồi, hiện giờ chỉ cần thấy Thập Lục là ta chóng mặt. Ta không chịu tỏ ra yếu đuối, ngắc đầu nói: “Vậy thì tốt quá, nếu có người thích cậu, Tây Giang Nguyệt sẽ lập tức chuẩn bị của hồi môn cho cậu.”

“Của hồi môn ư?” Thập Lục nheo mắt lại một cách nguy hiểm.

“Đúng thế, dù sao cậu cũng là người của Tây Giang Nguyệt, là người của Kê bà bà ta.” Ta lạnh lùng đáp.

Về mặt Thập Lục vốn dĩ nguy hiểm, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng, thần tình lập tức trở nên dịu dàng.

“Bà bà, Thập Lục!” Lam Nhạn đi từ trong phòng ra, thấy ta và Thập Lục ở đây, liền nhanh chân tiến lại. Khi thấy Thập Lục, ánh mắt Lam Nhạn liền lộ vẻ kinh ngạc.

“Hôm nay là trận chiến cuối cùng, chúng ta mau xuất phát thôi.” Ta lạnh lùng hạ lệnh, quay người nhanh chân đi ra ngoài.

Khi xuống đến chân cầu thang, ta lại chạm mặt sói ác Lục. Hắn nheo đôi mắt hẹp dài nguy hiểm chăm chú nhìn ta, vẻ lạnh lùng trong mắt tựa như tảng băng dày, tuôn chảy hàn ý bức bách, ánh mắt sắc bén như một lưỡi phi đao, vù vù bay đến cắm lên người ta.

Ta nhớ lại bộ dạng hắn tối qua, thực muốn ngửa mặt lên trời mà cười, khóe môi giật giật, cuối cùng cũng gắng sức nén nhịn được.

“Kê bà bà, chắc là bà cũng vào đến trận chiến cuối cùng phải không, hôm nay chúng ta gặp nhau trên đài nhé.” Hắn lạnh lùng nói, hôm qua sau khi đội “nước thơm” lên người hắn, ta đã dùng giọng của Kê bà bà, đương nhiên không sợ hắn báo thù. Kể ra, là hắn có lỗi với ta trước.

“Nước thơm tối hôm qua chắc công tử dùng rất tốt, nhìn da dễ trắng trẻo hơn rồi, còn cả mùi thơm vương vấn khắp người, đúng là mê hồn.” Thực ra trên người sói ác Lục hoàn toàn không có mùi hôi thối, chắc hẳn đêm qua hắn đã chà rạch cả da thịt. Nhưng nghe thấy ta nói thế, hắn vẫn bất giác kéo cổ áo lên ngửi.

Ta vừa chứng kiến động tác đó của hắn, không thể nào nhịn được nữa, vừa gõ quả trượng xuống đất cồm cộp, vừa cười ha hả thành tiếng, gần như cười ra nước mắt.

Sau cùng trông thấy mặt sói ác Lục trở nên quá sa sầm, ta mới cười đến rung cả người mà đi xuống.

Lam Nhận thấy ta cười liên không hiểu, chạy theo hỏi ta đang cười chuyện gì. Nhưng Thập Lục thì không thấy khó hiểu, lạnh lùng nhắc nhở ta: “Lát nữa đối phó với hắn nhớ cẩn thận.”

Sự thực đã chứng minh, Thập Lục nói đúng.

Về sau khi ta đối đầu với sói ác Lục, quả thực đã cẩn thận vô cùng. Nhưng hắn đánh như thể bất chấp tính mạng, chiêu thức hiểm độc tuyệt tình. Hơn nữa, nội công của hắn rất hùng hậu, ta không sánh bằng.

Tuyệt chiêu của ta là dùng độc, nhưng trong cuộc thi đấu thể này không được phép dùng. Thoáng không cẩn thận một chút, ta đã bị một quyền của hắn đánh trúng ngực, khí lực hùng hậu ập đến, đánh ta ngã trên đài.

Ta cố gắng bò dậy, vừa động dậy thì ngực liền đau rát lên, sói ác Lục vạn ác lại còn dùng một chân đạp lên lưng ta.

“Yêu bà thôi tha, đứng dậy đánh tiếp.”

Ta nghĩ đây là lần bị thương nặng nhất của mình, trước đây mỗi khi đến thời khắc then chốt, Thập Lục đều nhảy ra bảo vệ ta. Tuy võ công của cậu ta chẳng ra sao, nhưng mỗi lần đều có thể giúp ta hóa nguy thành an.

Ta biết, nếu ta nhận thua, sẽ có thể xuống khỏi đài. Ta hoàn toàn không phải là đối thủ của sói ác Lục, nếu còn đánh nữa, chỉ có bị đánh cho thê thảm mà thôi. Nhưng danh tiếng của Tây Giang Nguyệt chẳng phải sẽ bị ta hủy hoại hay sao?

“Nhận thua đi, để ta xử hắn!” Giọng nói của Thập Lục từ phía trước vang lên, ta ngẩng đầu nhìn, không biết từ bao giờ cậu ta đã nhảy tới.

Nhìn tà áo cẩm bào của Thập Lục tung bay như cây ngọc đón gió, ta nói thầm: “Thập Lục, đừng tưởng thay bộ quần áo mới thì cậu không phải là Thập Lục nữa. Người mà ta đánh không lại thì cậu càng không đánh nổi.”

Sự thực chứng minh, ta đã sai.

Trận chiến đó, đã khiến Dịch Thập Lục vang danh thiên hạ.

28. Quyển 2 - Chương 23: Nghị Thân

Vừa giao thủ với sói ác Lục nên ta biết rõ điểm lợi hại của hắn. Ta vốn hoàn toàn không dám nhìn Thập Lục và sói ác Lục giao đấu, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng reo hò mới dám ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn đã vô cùng kinh ngạc.

Đây là Thập Lục sao? Thập Lục như thế này, ta chưa từng thấy bao giờ.

Tà áo màu và đai gấm đỏ sẫm trên mái tóc cùng tung bay trong gió, khiến Thập Lục trông cực kì phiêu dật. Cậu ta cầm một thanh kiếm, tư thế vô cùng nho nhã. Thế nhưng, cậu ta xuất chiêu không hề chậm trễ chút nào, mỗi chiêu mỗi thức đều rất hiểm độc. Còn ánh mắt cậu ta, tựa như làn sóng dịu dàng mùa thu chợt đông lại thành hàn băng, lấp lánh những tia nhìn sắc bén.

Một Thập Lục lạnh lùng tiêu sái nhường này, khiến ta phải ngỡ ngàng.

Ta ngồi dưới đài ôm ngực, nhìn cậu ta và sói ác Lục giao đấu, trái tim phập phồng lo âu.

“Nha đầu, nói cho mọi người biết một chuyện.” Giọng nói của Hồ Ly bỗng vang lên bên tai ta.

Ta kinh ngạc quay đầu lại, cực kì ngạc nhiên khi thấy Hồ Ly có thể lặng lẽ đến bên cạnh mình như thế, bởi lẽ bên cạnh huynh ấy xưa nay đều có mỹ nữ vây quanh, đi đến đâu cũng không dứt tiếng chí chớ.

Ta quay đầu nhìn, phát hiện ra trong phạm vi một trăm mét xung quanh Hồ Ly, ngoại trừ ta và A Cẩm, không còn một “động vật giống cái” nào khác.

Ta kinh ngạc tròn tròn mắt. Tình cảnh này, còn khiến ta ngạc nhiên hơn cả chuyện Thập Lục bỗng nhiên trở nên lợi hại.

A Cẩm ngồi bên cạnh, đưa mắt lạnh nhạt liếc nhìn những cô gái đang rục rịch ngấm nhìn Hồ Ly ở bên ngoài cự ly một trăm mét, ánh mắt như đang mỉm cười, thu hồn nhiếp phách.

“Ca ca à, thế này là thế nào?”

Hồ Ly nheo mắt cười nói: “Ồ, muội có biết A Cẩm là ai không?”

“Là ai?” Ta nghi hoặc mở to mắt, không phải là nữ nhân giang hồ sao?

“Là nữ bồ đầu Hiên Viên Cẩm của bộ Hình ở Đông Yên quốc.” Hồ Ly dương dương tự đắc nói.

Hóa ra là như vậy! Đại danh của vị cô nương này ta cũng từng nghe qua, chẳng trách, kĩ thuật trừng trị người khác siêu đẳng, xem ra, đám nữ nhân quần lấy Hồ Ly kia cũng bị trừng trị hết rồi.

“Vừa rồi huynh định nói cho muội biết chuyện gì?” Ta hỏi.

Hồ Ly chỉ vào sói ác Lục đang đầu hăng say với Thập Lục trên đài, mỉm cười nói: “Ta đã sai người điều tra thân phận của hắc hắc... chính là đệ đệ Tiêu Lục của Bắc Triều hoàng đế Tiêu Dân, tên ở Nam Triều là Ban Nhược Khanh. Hắc hắc còn có một thân phận khác, có khả năng là... phu quân tương lai của muội.”

“Cái gì?” Ta đứng bật dậy kêu thét lên.

Tiếng hét của ta rất cao, những người nghe thấy đều bịt tai lại, vội vã bỏ chạy, chẳng mấy chốc dưới khán đài ầm ỉ, ở cự ly một trăm mét xung quanh Hồ Ly và ta, chẳng những không còn “động vật giống cái”, mà đến cả “giống đực” cũng không có nốt. Hiên Viên Cẩm cũng phải chạy ra chỗ bên ngoài một trăm mét.

Ta kéo vạt áo Hồ Ly, khẽ hỏi: “Thế là thế nào, huynh mau nói đi, nếu không muội sẽ hạ độc đấy.”

Điều khiến ta kinh ngạc ngoại trừ việc sói ác Lục chính là Ban Nhược Khanh ra, chấn động nhất chính là câu nói cuối cùng, hắc hắc là phu quân tương lai của ta.

Ta và hắc hắc chẳng liên quan gì đến nhau, nếu bảo có, thì đó cũng là thù sâu như biển, hắc hắc sao có thể nâng cấp trở thành phu quân tương lai của ta được, đây chẳng phải là chuyện nực cười nhất trong thiên hạ hay sao?

Hồ Ly nheo mắt cười, vừa vỗ vào bàn tay ta đang nắm chặt lấy huynh ấy, vừa khẽ nói: “Đừng tóm lấy ta, chú ý đến ảnh hưởng đây, có phải muội muốn chứng thực tội danh Kê bà bà thích nam tử trẻ tuổi không? Hôm qua lời đồn đại trong Hồng Tự lâu vừa được rửa sạch, đừng làm Tây Giang Nguyệt mất mặt nữa.”

Ta khóc không ra nước mắt, đã đến lúc nào rồi, danh dự Tây Giang Nguyệt có là cái quái gì, hạnh phúc cả đời của bà cô đây mới là chuyện lớn.

Ta lắc tay, khẽ nói: “Muội phóng độc thật đấy!”

Hồ Ly làm mặt khổ sở, hắng giọng tỏ vẻ thần bí, “Thực ra chính Bắc Đế đã phái người đến chỗ phụ hoàng mẫu hậu cầu thân cho em trai ông ta, nói là muốn gả muội đến Bắc Triều, về sau ông ta định truyền vị cho Tiêu Lục, sau này muội sẽ là hoàng hậu. Có điều, muội đừng sốt ruột, ta cảm thấy muội vẫn còn hi vọng, nghe nói Tiêu Lục cũng không đồng ý, cho nên hắc hắc mới bỏ trốn. Vì thế hiện giờ Bắc Đế đang đi khắp nơi để bắt đệ đệ của ông ta, nếu không bắt được, ta nghĩ muội vẫn còn hi vọng.”

Ta lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Nói như vậy thì, người bí mật muốn ta áp giải Ban Nhược Khanh chính là do Tiêu Dân phái đến, sau đó ông ta lại bảo ta phát hiện được hành tung của Ban Nhược Khanh thì lập tức báo cáo. May mà ta còn chưa báo tin này, đúng là vạn hạnh, hi vọng lão Bắc Đế kia mãi mãi không bao giờ tìm được Tiêu Lục.

“Bắc Đế đến rồi!” Ta đang ngấm ngầm cầu xin thần linh phù hộ, Hồ Ly bỗng điềm tĩnh nói, giọng điệu không kìm nén được ý vị muốn xem kịch hay.

Thực ra, Hồ Ly xem kịch hay là có nguyên nhân, bởi lẽ trước đây cũng có công chúa các nước đến cầu thân với huynh ấy, lần nào ta cũng xem kịch hay, không ngờ phong thủy luân lưu thay đổi, lần này lại đến lượt ta.

Ta kinh hãi từ từ quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của Hồ Ly, chỉ thấy một người mặc áo tím tóc trắng đứng cách đó không xa.

29. Quyển 2 - Chương 24: Về Kinh

Ta đã từng gặp người này.

Đêm hôm đó đi chơi ở Túc Châu, ta ăn thịt dê nướng không có tiền trả, còn nhờ ông ta trả giúp. Ta còn mong khi nào gặp lại sẽ trả tiền cho ông ta, vậy mà hóa ra, ông ta lại... lại chính là Bắc Đế.

Vậy thì, người bí mật sai ta tìm kiếm Ban Nhược Khanh - bây giờ nên gọi là Tiêu Lục cũng là ông ta rồi, chẳng trách khi đó ta cảm thấy khí thế của người ẩn phía sau lại lớn đến vậy.

Ánh mắt của Bắc Đế Tiêu Dận chăm chú nhìn lên đài cao, nơi Thập Lục và Tiêu Lục đang giao đấu kịch liệt.

Hai bóng người tung bay trên dưới, tựa như hai con giao long, binh khí lấp lánh hàn quang, những chỗ chạm vào nhau tóe lửa. Động tác của hai người đều rất nhanh, nhanh đến mức chỉ có thể trông thấy tà áo họ tung bay, kiếm quang lấp lánh.

Ta nghĩ đây có lẽ là trận đấu duy nhất trong mấy năm nay ta được chứng kiến mà có thể gọi là cuộc quyết đấu giữa các cao thủ.

Những người ngồi dưới đều xem đến hoa cả mắt, tuy trận đấu cũng cực kì hấp dẫn và ta rất muốn xem tiếp, nhưng ta lại không dám xem nữa, bởi lẽ ta phải đánh bài chuẩn.

Bắc Đế phí tâm phí sức tìm kiếm Tiêu Lục như thế, xem ra đã hạ quyết tâm muốn đưa hấn đến Vũ Đô tìm phụ hoàng mẫu hậu của ta cầu thân rồi. Ta còn không chuẩn cho nhanh thì đúng là đồ ngốc. Có điều ta vừa nhắc chân lên, Hồ Ly đã như đi guốc trong bụng, hiểu rõ cách nghĩ của ta, liền tiến đến ngăn ta lại, phe phẩy quạt khẽ nói: “Bỏ đi không phải kẻ sách hay đâu, muội phải quay về, thuyết phục phụ hoàng mẫu hậu từ hôn, bỏ đi thì có gì ghê gớm đâu. Huống hồ, phụ hoàng và mẫu hậu cũng chưa chắc đã đồng ý.”

Ta chau mày nghĩ ngợi, nói cũng đúng, ta biết phụ hoàng mẫu hậu rất thương ta, chưa chắc đã nỡ đưa ta đến Bắc Triều, nỗi lo trong lòng liền xuôi xuống. Huống hồ, nếu dùng đến thần công dễ dàng người khác từ nhỏ đến lớn của ta, bọn họ sẽ không nỡ đâu. Lại thêm, sói ác Lục cũng từ chối đi cầu thân, ta phải ăn miếng trả miếng, từ chối hấn trước mặt mọi người mới phải, nếu không thì còn đâu thể diện của một công chúa như ta nữa?

Nghĩ như thế, ta liền nói với Hồ Ly: “Cuộc tỷ thí kết thúc chúng ta sẽ về kinh.”

Hồ Ly gật đầu cười, khẽ nói: “Muội tử, ca sẽ dùng lời nói ủng hộ muội.”

Cuộc đấu nhanh chóng kết thúc.

Tuy Thập Lục rất lợi hại, nhưng sói ác Lục cũng không phải vừa, hai người đánh mấy trăm chiêu vẫn không phân thắng bại, đến sau cùng Thập Lục thắng trong gang tấc. Sau trận quyết đấu hôm nay, Dịch Thập Lục đã không còn là Dịch Thập Lục không ai biết đến nữa.

Ta thấy Thập Lục xuống khỏi đài, liền chống quạt tượng chạy đến, ôm lấy cậu ta, nước mắt giàn giụa nói: “Thập Lục, giỏi lắm, giành được thể diện cho Tây Giang Nguyệt chúng ta rồi!”

Thập Lục không tỏ vẻ gì, nói: “Đã bảo ta sẽ trút giận thay nàng mà.”

Tiêu Lục dường như không phục cho lắm, đi đến trước mặt Thập Lục, lạnh lùng nói: “Họ Dịch kia, người ăn gian.”

Thập Lục nhướn mày nói: “Cái gì?”

Tiêu Lục lạnh lùng nhướn mày, nhếch môi cười gian ác nói: “Dịch Thập Lục, ta nhớ mặt ngươi rồi!” Nói đoạn, hất quay người hiên ngang bỏ đi.

Ta khẽ hỏi Thập Lục: “Thế là thế nào?”

Thập Lục liếc nhìn ta, nheo mắt cười nói: “Không có gì, ta dùng một ít thuốc của nàng.”

Ta im lặng.

Thuốc của ta lúc nào cũng giấu trong người, Thập Lục ăn trộm lúc nào, sao ta lại không biết? Chẳng lẽ là tối qua? Vừa nghĩ đến tối qua, khuôn mặt già nua của ta lại đỏ bừng lên.

Ta hắng giọng nói: “Chúng ta không cần quay về Tây Giang Nguyệt nữa, lập tức về kinh.”

Vì ta bị thương nên Thập Lục nhất định bắt ta phải ngồi trong xe ngựa, do đó chuyển đi này không được nhanh lắm.

Hồ Ly và Hiên Viên Cẩm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội xem kịch hay thế này, liền dẫn mấy thị nữ xinh đẹp của họ ngồi xe ngựa sang trọng đi sát phía sau xe ngựa của chúng ta.

Còn về Bắc Đế và sói ác Lục, bọn họ đều cười ngựa đi nhanh, vượt lên trước chúng ta từ lâu. Ta sốt ruột vô cùng, chỉ e khi về thì đã muộn. Qua mấy ngày, thương thế trên người đỡ một chút, ta liền định cười ngựa.

Thập Lục nghi hoặc hỏi: “Bà bà vội về kinh như thế để làm gì?”

Ta buột miệng đáp: “Xem mặt.”

Mặt Thập Lục lập tức sa sầm.

Lam Nhạn há hốc mồm, hồi lâu không ngậm lại được, nói: “Bà bà mà cũng đi xem mặt ư? Với ai?” Nếu Lam Nhạn biết thân phận thực sự của ta, chắc hẳn miệng sẽ còn há to hơn nữa.

Ta ho một tiếng nói: “Chắc là một nam nhân rất tuấn mỹ, rất có tài, rất lợi hại.” Nói đoạn, liếc nhìn Thập Lục, trông thấy khuôn mặt cậu ta càng trở nên sầm sì hơn.

30. Quyển 2 - Chương 25: Đau Lòng

Ta đi qua cây cầu đá chín khúc mười tám đoạn, tiến vào trong đình.

Trên trời một vầng trăng tròn, dưới nước một vầng trăng tròn. Trên mái ngói trong đình treo tám chiếc đèn, dưới nước cũng có tám chiếc đèn, phản chiếu trong ngoài đình sáng trưng.

Trong hoàng cung này, Đào Nguyên cư rõ ràng là một chốn thế ngoại đào nguyên. Còn phụ hoàng và mẫu hậu lúc này chẳng giống hoàng thượng và hoàng hậu chút nào, mà giống như những ẩn sĩ nơi thế ngoại.

Mẫu hậu đứng bên đình, một thân váy lụa thêu hoa màu đỏ theo gió múa lượn, bà đứng bên dòng nước, dường như đang thả câu. A Cẩm đứng bên cạnh mẫu hậu.

Phụ hoàng một thân thường phục màu trắng, mái tóc đen để xõa, tuần tú tiêu sái, đang đánh cờ với Hồ Ly.

Quả là một bức tranh thư nhàn tuyệt đẹp.

Ta hậm hực giậm chân, chạy bình bịch đến.

Mẫu hậu chăm chú nhìn xuống mặt hồ, nghe thấy tiếng bước chân của ta, không hề ngẩng đầu lên, cười nói: “Suyt... Sơ nhi, đừng làm cá của ta sợ bỏ chạy mất.”

Ta tức đến mức bốc khói trên đầu.

Đang yên đang lành sao phải bày trận chờ ta xông vào, thế đã đành, ta liệu chết xông vào rừng đào, các người tốt xấu gì thì cũng lo lắng một chút đi chứ, tỏ thái độ một chút cũng có gì là quá lắm đâu? Thế mà còn ở đây tự tại, người thì câu cá người thì đánh cờ. Ừ thì thế cũng đành, ta khó khăn lắm mới cứu tử nhất sinh thoát ra được, các người ít nhiều cũng tán thưởng vài câu, nói ta võ công tiến bộ gì đó đi chứ? Ai ngờ, đến một câu cũng không nói.

Huống hồ, lâu lắm ta chưa về, cũng phải tỏ vẻ nhớ nhung ta một chút chứ?

Trái tim bé nhỏ của ta bị thương nghiêm trọng rồi. Ta đứng trong đình không động đậy.

Mẫu hậu chăm chú nhìn xuống mặt hồ, nhìn nghiêng, bà búi một búi tóc lệch, trên tóc cắm cây trâm vàng rủ xuống, những đường nét trên cổ thon gọn tuyệt đẹp.

Ta xuyết xoa kêu lên: “Đau quá, con bị thương rồi!”

Ta vừa dứt lời, trong đình bỗng trở nên yên tĩnh. Bỗng nhiên, mẫu hậu vung cần trúc trong tay, vui mừng kêu lên: “Cá to quá!”

Kế đó bà nhấc tay, một con cá chép dài chừng hai thước bay về phía ta, ta không kịp đề phòng, giơ tay ôm lấy.

Ta sững người, ôm con cá một cách ngốc nghếch.

Con cá chép to chừng và ta bốn mắt nhìn nhau, dường như đều có chút ngẩn ngơ. Ta khóc không ra nước mắt.

Mẫu hậu lại thả cần xuống nước, bắt đầu chuyên tâm câu cá.

Hiên Viên Cẩm chạy qua hỏi ta một cách quan tâm: “Sơ nhi bị thương ở đâu?” Ta cực kì cảm động, đang định nói chuyện với Viên Cẩm.

Hồ Ly đi một quân cờ đen, ngẩng đầu cười nói: “Nghe tiếng các thị vệ trong rừng kêu thảm thiết, đủ biết là ai bị thương rồi. Sơ nhi, lần này muội dùng thứ độc gì?”

Ta chợt nhếch môi cười, buông con cá trong tay ra, con cá chép to rất chắc khỏe, nhảy tung tăng lên bàn đá, quẫy tung bàn cờ của phụ hoàng và Hồ Ly. Kế đó con cá chép nhảy vào lòng Hồ Ly, quẫy nước bắn đầy lên mặt Hồ Ly, Hồ Ly nhảy dựng khỏi ghế, chẳng may lật tung cả chiếc ghế đầu.

“Soạt” một tiếng, phụ hoàng xòe quạt chắn dòng nước, mới may mắn thoát nạn.

A Cẩm vừa nhảy vừa tránh con cá chép đang tung tăng dưới đất.

Trong đình được một phen náo nhiệt.

Ta ôm bụng cười ha hả, những phiền não vừa rồi lập tức mất hút.

Mẫu hậu giẫm lên con cá đang tung tăng dưới đất, quay đầu nhìn ta mỉm cười nói: “Sơ nhi vui như vậy, xem ra đã biết lần này quay về là để chọn chồng cho con rồi hả?”

Ta toát mồ hôi lạnh! Không biết rốt cuộc mẫu hậu nghĩ như thế nào.

Ta lập tức chu môi nói: “Mẫu hậu sai rồi! Sơ nhi vui mừng vì sắp được ăn món cá ngon.” Trong những tình huống thông thường, chỉ cần mẫu hậu đích thân câu cá, sau đó chắc chắn phụ hoàng sẽ xuống bếp nấu canh cá.

Phụ hoàng nghe thấy thế, ngược mắt nhìn ta cười nói: “Xem ra Sơ nhi ở bên ngoài phải chịu khổ không ít, đến cả món cá do mẫu hậu con làm cũng trở thành món ngon rồi!” Ta sững người, chẳng lẽ lát nữa mẫu hậu sẽ xuống bếp sao? Vậy thì đáng sợ quá.

Mẫu hậu quay đầu tươi cười nói: “Sơ nhi nói như thế, mẫu hậu rất vui. Sơ nhi muốn ăn cá hấp, cá kho, hay là...”

Hồ Ly còn lo lắng hơn ta, vội nói: “Mẫu hậu, người câu cá cả ngày nhất định đã mệt, để phụ hoàng làm đi. Nếu không thì để ngự trù nấu cũng được.”

Mẫu hậu nheo mắt cười nói: “Đã lâu như vậy các con mới về, bây giờ Doanh nhi lại đưa A Cẩm đến, mẫu hậu nhất định phải đích thân xuống bếp mới được.” Vừa dứt lời, bà lại câu thêm một con cá lớn.

Tối hôm đó, cả nhà ta ngồi bên chiếc bàn đá trong đình, ăn một bữa canh và cá nướng “ngon lành”.

Trong bữa cơm, mẫu hậu nói: “Sơ nhi đã trở về, qua vài ngày nữa, Bắc Đế sẽ dẫn đệ đệ của huynh ấy đến cầu thân. Nghe nói, Tiêu Lục là một nam nhi tốt, tài mạo đều xuất chúng, Sơ nhi đi gặp thử xem sao.”

Ta còn chưa kịp nói, phụ hoàng đã nheo mắt, cười nói: “Nói cũng phải, có điều nam nhi tốt đâu phải chỉ có mình Tiêu Lục, phụ hoàng cũng đã tìm cho con vài người, đến lúc đó Sơ nhi gặp cả xem.”

Mẫu hậu sững người, hiển nhiên không ngờ phụ hoàng cũng tìm người cho ta.

“Chàng định để cho Sơ nhi gặp ai?” Mẫu hậu vừa gỡ xương cá vừa hỏi.

“Nàng yên tâm, đều là những nam nhi tốt không kém gì Tiêu Lục. Bắc Triều có gì hay ho đâu, cứ đến mùa đông là rét căm căm, ta không nỡ để Sơ nhi của chúng ta đến đó chịu khổ.” Phụ hoàng uống một ngụm canh cá, từ tốn nói.

Mặt mẫu hậu sa sầm, lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Ồ... thì ra chàng cũng biết Bắc Triều mùa đông rét căm căm kia à!”

Phụ hoàng lập tức toát mồ hôi hột. Ta cũng biết, năm xưa phụ hoàng đã từng để mẫu hậu đến Bắc Triều hòa thân.

31. Quyển 2 - Chương 26: Đấu Sách

Mẫu hậu lườm phụ hoàng một cái rồi nói: “Mùa đông ở Bắc Triều quả là rất lạnh, điều đó không sai. Nhưng đốt mấy lò lửa là có thể chống lạnh rồi. Còn nếu muốn ra ngoài, có thể mặc áo lông hồ ly. Áo lông hồ ly đỏ hoặc trắng vừa đẹp vừa ấm, thứ quần áo như thế Nam Triều chúng ta không cần mặc đến. Bắc Triều vào mùa hạ sắc cỏ bạt ngàn, đến mùa đông tuyết trắng phủ dày, những cảnh đẹp đó đều khiến lòng người rung động. Sơ nhi, con nhất định phải đi mở rộng tầm mắt, đến khi đó còn có thể cười ngửa đi sẵn, so với cảm giác đi sẵn trong vườn của chúng ta hoàn toàn khác biệt.”

Mẫu hậu nghiêm nhiên như một người Bắc Triều, thao thao bất tuyệt nói mãi không thôi.

Ta thấy sắc mặt phụ hoàng ngày một sa sầm.

Hồ Ly dường như cũng bị những lời nói của mẫu hậu làm cho rung động, hứng chí nói: “Bắc Triều thú vị như thế, sau này nhất định con phải đi xem thử.”

Ta cũng phụ họa theo: “Con cũng muốn đi.”

Kì thực lần này đến Túc Châu, ta đã cảm nhận được cảm giác mệnh mông bát ngát đó rồi.

“Thực ra, nói về cảnh đẹp các nước, mỗi nơi đều có nét đặc sắc riêng. Nam Triều chúng ta và Đông Yên cũng có những nét đẹp riêng của mình. Phong cảnh Bắc Triều đúng là mệnh mông bát ngát, nhưng con người hoang sơ hào sảng, chỉ e Sơ nhi không quen. Sơ nhi, con có muốn ăn cá nướng của phụ hoàng không?”

“Con tán thành lời của phụ hoàng.” Ta lập tức vớt miếng xương cá mẫu hậu nấu xuống, cười títt mắt đỡ tay phụ hoàng ân cần nói.

Phụ hoàng xoa đầu ta, “Được rồi, để phụ hoàng làm cho con.”

Hồ Ly cũng lập tức hòa theo: “Phụ hoàng, con từng đến Đông Yên, phong cảnh ở đó quả là phồn hoa gấm vóc. Phụ hoàng, con muốn ăn canh cá.”

Phụ hoàng nói: “Được rồi, ta làm ngay đây.”

Thấy ta và Hồ Ly trở mặt trong phút chốc, mẫu hậu cũng không giận, hoặc giả vì đã quen như thế từ lâu. Mẫu hậu cũng cười chạy đến, nói: “Thiếp muốn ăn cá sốt chua ngọt.”

Phụ hoàng hơi nhếch khóe môi, cố tình làm vẻ suy tư, nói: “Cá sốt chua ngọt à, không biết Bắc Triều có món này không?”

Tối hôm đó ta ăn uống cực kì vui vẻ. Mấy hôm sau, ngày trọng đại của ta đã đến. Đó chính là ngày chọn chồng.

Tuy đã lâu ta không ở trong kinh thành, nhưng danh tiếng hiển đức của ta thì vẫn lan truyền rộng rãi ra bên ngoài. Ta nghĩ có lẽ là do mẫu hậu ngầm sai người truyền tin, nếu không ta vốn dĩ không ở trong cung, lấy đâu ra nhiều mỹ danh như thế. Ví dụ như: hoa nhường nguyệt thẹn, am tường sách vở, dịu dàng hiền thực, tài hoa xuất chúng...

Có lẽ do mẫu hậu lan truyền danh tiếng của ta quá mức, cho nên ngày chọn chồng hôm nay, người đến ứng tuyển đông như kiến. Ta có phần ngạc nhiên, làm Cơ bà bà nhiều năm, bị người ta chê già chê xấu bao năm, giờ bỗng nhiên được yêu thích thế này, trái tim nhỏ bé của ta quả thực có phần không chịu đựng nổi.

Sau cùng phụ hoàng và mẫu hậu ra mặt, lựa chọn một vòng, chỉ còn lại chừng mười người cho ta chọn.

Trong số mười người này có con trai của trọng thần trong triều, cũng có hoàng tử của các nước khác. Trong đó có Tiêu Lục, điều đó đương nhiên khỏi phải nói. Nghe nói, một người nữa là Đẩu Sách, hoàng thái tử Đông Yên.

Thực ra ta có quen biết Đẩu Sách. Hồi ta khoảng năm sáu tuổi gì đó, hắn từng theo phụ hoàng đến Vũ Đô, từng bị ta bắt nạt.

Thực ra ta chỉ đem thuốc độc mới điều chế ra thí nghiệm hắn có một lần, bởi lẽ thí nghiệm lên ca ca quen rồi, nên ta cứ tưởng người khác cũng không để bụng giống như Hồ Ly ca ca.

Kết quả, lần đó ta khiến hắn rất thê thảm, ốm mãi mới khỏi. Ta cảm thấy cực kì áy náy, cũng không dám đi gặp hắn, chỉ e hắn gặp ta rồi báo thù, cho nên ngày nào cũng sai tiểu cung nữ của ta ngấm ngấm tặng hoa cho hắn.

Bao năm nay, ta đã quên bộ dạng của hắn từ lâu, ấn tượng duy nhất còn lưu lại trong trí óc là khi hắn bị độc phát, khuôn mặt vừa đen vừa sưng.

Hắn cũng đến cầu thân ư? Ta chống má suy nghĩ, chẳng lẽ không sợ ta hạ độc chết sao?

32. Quyển 2 - Chương 27: Yến Hội

Thực ra, ta chẳng coi chuyện chọn chồng vào đâu, ta biết phụ hoàng và mẫu hậu cực kì yêu thương ta. Hôn sự của ta, bọn họ sẽ không ép buộc, cho nên, cứ coi như đây chỉ là một yến hội bình thường mà thôi.

Tối hôm đó, tiểu cung nữ Viên Viên và Tư Tư trang điểm cẩn thận cho ta một lượt, đẹp gấp trăm lần khi ta tự trang điểm trong lầu xanh, chải kiểu tóc thịnh hành nhất khi đó và mặc bộ váy sang trọng nhất. Viên Viên và Tư Tư đều nói nhất định ta sẽ khiến tất cả mọi người phải choáng ngợp.

Ta hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện có choáng ngợp hay không, đi về phía đại điện trong sự bao bọc của các tiểu cung nữ.

Trong điện đèn nến treo cao, tiếng nhạc nổi lên, khắp nơi áo váy thơm ngào ngạt, cực kì náo nhiệt.

Khi thái giám cất giọng the thé báo công chúa đến, ta thấy tất cả mọi người trong đại điện đều nhìn về phía mình, trong đó không thiếu những vương tôn công tử, nhưng không có Tiêu Lục, bởi lẽ hắn vẫn chưa đến. Ta đoán có lẽ hắn không muốn đến, dù sao thì hắn cũng không hề muốn cưới ta.

Phụ hoàng và mẫu hậu cùng một số đại thần vẫn chưa đến, ta nghĩ là để tiện cho đám người trẻ tuổi chúng ta nói chuyện tìm hiểu lẫn nhau. Điều khiến ta lấy làm lạ là, nghe nói Đầu Sách cũng chưa đến, thực ra ta khá có hứng thú với hắn, nhiều năm không gặp, không biết bộ dạng hắn trông như thế nào.

Một đám vương tôn công tử thấy ta đến, lần lượt tranh nhau tìm ta nói chuyện và chúc rượu.

Đang lúc náo nhiệt, Tiêu Lục bước vào, hắn không hề đến trước mặt ta như những người khác, thậm chí chẳng nhìn ta lấy một lần, đã lặng lẽ ngồi vào chiếu, bưng ly rượu xem ca múa.

Ta mỉm cười, uống một ngụm rượu, cho những người vây quanh lui xuống, cầm ly rượu đi về phía Tiêu Lục. “Vị công tử này trông quen quá!” Ta ngồi nghiêng trên chiếc ghế bên cạnh hắn, tay cầm ly rượu, chậm rãi nói.

Tiêu Lục nghe thấy thế nghiêng đầu nhìn, khi trông thấy ta, đôi mắt dài bỗng nhiên nheo lại, trong mắt vụt lên vẻ không tin vào mắt mình.

Ta mỉm cười, xem ra, hắn vẫn chưa quên ta.

Tiêu Lục nhìn ta, kinh ngạc hỏi: “Cô là... Phù Cừ?”

Ta cúi mắt nhìn rượu trong chén, mỉm cười nói: “Phù Cừ là ai?”

Tiêu Lục nheo mắt, trong mắt lóe lên vẻ không hiểu, lại nhìn ta một lượt, yên lặng rồi hỏi: “Thì ra hôm đó cô nương lấy tại hạ ra làm trò đùa.”

Ta cúi đầu mân mê tay áo, chậm rãi nói: “Công tử cũng từng đùa giỡn ta đấy chứ, một cước của chàng khiến ngực ta đến giờ vẫn đau.”

Lời nói này khiến Tiêu Lục có phần không hiểu, có điều, hắn nhanh chóng tròn mắt, kinh ngạc nhìn ta, thần sắc trên mặt thay đổi. Lần đầu tiên ta trông thấy nhiều vẻ mặt phong phú phức tạp như thế trên khuôn mặt lạnh lùng hiểm độc của hắn, trong lòng cực kì thích thú, kể đó từ tốn nói: “Nước thơm từ trên trời giáng xuống, hương hoa thơm ngát, mời chàng hưởng dụng, thứ này...”

Ta còn chưa nói hết, Tiêu Lục đã run tay, rượu trong chén đổ cả ra bàn. Phen này, hắn đã hoàn toàn hiểu ra ta chính là Kê bà bà, Kê bà bà chính là ta.

Sở dĩ ta nói cho Tiêu Lục biết chuyện này, là vì muốn dọa cho hắn bỏ đi. Thử nghĩ xem, ai lại bằng lòng lấy một nữ nhân cả ngày đóng giả làm bà lão kia chứ, huống hồ, giữa ta và hắn còn có bao thù oán như vậy.

“Cô... cô...” Hắn chỉ tay vào ta nói không nên lời.

Ta thở dài một tiếng, “Tiêu công tử, có những chuyện tốt nhất đừng nên nói ra, nếu không, chuyện nước thơm kia...” Ta chậm rãi nói hết, rồi không thèm quan tâm đến sự kinh ngạc của hắn nữa, cầm ly rượu rời khỏi đại điện.

Chà, không khí trong điện không thoải mái chút nào, bên ngoài đại điện có một cây đại thụ, ta cầm ly rượu trèo lên cây hít thở không khí trong lành.

Cái cây này đã rất già, cành lá chia ra, khiến cho đầu cạnh dài một trượng, rộng một trượng, vừa hay có thể nằm lên.

Khi còn nhỏ ta thường cùng ca ca trôn lên cái cây này. Vốn định lên ngọn cây nằm ngắm sao một lát, nhưng ta không ngờ chỗ này đã bị người khác nhanh chân chiếm mất rồi.

Người đó là Thập Lục.

33. Quyển 2 - Chương 28: Động Lòng

Định Thập Lục đang nằm gối đầu lên cánh tay, trên cành bên cạnh còn treo một hồ lô rượu.

Ta vô cùng kinh ngạc.

Cái cây này kín như vậy, ngoại trừ Hồ Ly và ta, không một ai biết, Thập Lục sao lại ở đây? Hơn nữa, chàng sao có thể vào cung được?

Ta chợt nhận ra, có lẽ Thập Lục chẳng những từ lâu đã biết ta là thiếu nữ, mà còn biết thân phận công chúa của ta. Dầu sao thì, phụ hoàng đã phái chàng đến bảo vệ ta. Nhưng ta vẫn mỉm cười hỏi: “Thập Lục, cậu làm thế nào mà vào cung được, sao lại leo lên cái cây này?”

Thập Lục nhìn ta, ánh mắt long lanh, dường như khó lòng đón nhận bộ dạng của ta. Ta hiểu ý nghĩ đó của chàng, từ một bà bà vừa già vừa xấu biến thành một cô nương trẻ tuổi, dù có là ai cũng cần một khoảng thời gian thích ứng.

Hồi lâu sau chàng mới chậm rãi nói: “Là thánh thượng cho phép ta vào cung, là Hồ Ly bảo ta trốn lên cái cây này.”

Ta cười, biết ngay là như vậy mà. Có điều, phụ hoàng và Hồ Ly đều quan tâm đến Thập Lục như thế, vậy thì... Thập Lục là ai? Tuyet đối không chỉ đơn giản là một thị vệ.

Thập Lục vỗ vỗ vào bên cạnh nói: “Lại đây nằm một lát đi, đêm nay sao sáng lắm.”

Ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, quả nhiên có mấy vì sao lấp lánh, ta trèo qua, cũng gồng đầu lên cánh tay nằm xuống. Lật cành lá trước mắt, bỗng ta phát hiện ra, nhìn từ góc này vừa hay có thể xuyên qua cửa sổ xem xét tình hình trong điện.

Cái gã Thập Lục này, trốn ở đây để xem trộm ta chọn chồng.

“Nàng thấy Tiêu Lục thế nào?” Thập Lục bỗng hỏi rất nghiêm túc.

“Hắn ư?” Ta vốn định nói Tiêu Lục không tốt thế này thế nọ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thập Lục, con mắt liền xoay chuyển, giả bộ trầm tư, sau đó bẻ đầu ngón tay nói, “Hắn ấy à, cũng không tệ, đáng về ưa nhìn, võ công cũng rất cao, tuy hắn bại trong tay cậu, nhưng là do cậu ăn gian.”

Thực ra, những lời ta nói là thật lòng, Tiêu Lục quả thật rất anh tuấn, võ nghệ cũng rất cao.

Thập Lục yên lặng, nâng hồ lô rượu bên cạnh lên uống mấy ngụm. Hồi lâu, chàng đặt hồ lô rượu xuống, ta bỗng thấy trước mắt tối sầm, thân hình trầm xuống, bị Thập Lục đè lên.

Dưới màn đêm, ánh mắt chàng còn sáng hơn ánh sao, sâu thẳm hơn màn đêm, cứ thế lặng lẽ nhìn ta.

Thời gian trong khoảnh khắc như ngừng lại, tựa như muốn khắc ghi giây phút này đến vĩnh hằng.

“A Sơ, chọn ta được không?”

Ta sững người.

Phụ hoàng và mẫu hậu đều quen gọi ta là Sơ nhi, không hề gọi là A Sơ. Nhưng cách xưng hô này với ta không hề xa lạ. Từ trước đây rất lâu, hình như từng có người gọi ta như thế.

“Cậu...” Ta sững sờ hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Cậu là...? Cậu là Đẩu Sách.”

“Cuối cùng nàng cũng nhận ra ta rồi hả?” Chàng khẽ nói.

Thì ra chàng chính là Đẩu Sách. Bao năm nay, người ở bên cạnh bảo vệ ta, là chàng.

Chàng đã biết ta là ai từ lâu. Nhưng ta lại không hề biết về chàng, không biết chàng võ công cao cường, không biết chàng là ai.

Trong lòng ta hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh mỉm cười, từ từ đẩy chàng ra, nói: “Hóa ra là huynh à? Để cho đường đường thái tử bảo vệ ta mấy năm nay, đúng là ngại quá. Chén rượu này coi như ta mời huynh.”

Thập Lục thấy thái độ khác lạ này, liền giơ tay giữ lấy ta.

Ta đẩy chàng ra, do lực mạnh quá không đứng vững, một chân đạp vào quãng không, ngã từ trên xuống.

Ta chưa kịp xoay người, liền cảm thấy như rơi vào một vòng tay vững chãi. Ta ngẩng đầu nhìn, vừa hay thấy dung nhan tuần tú lạnh lùng của Tiêu Lục.

Ồ, Tiêu Lục mà lại đỡ ta ư, thật khiến ta kinh ngạc, chẳng phải hắn nên giương mắt nhìn ta ngã xuống đất, sau đó cười trên nỗi đau khổ của người khác sao?

“Công chúa sao thế, hay là đã bị thương ở chân rồi, để tại hạ tiễn công chúa về nhé!” Tiêu Lục nói một cách vô cùng nho nhã, lại còn nhìn ta mỉm cười, cực kì dịu dàng.

Ta bị treo chân thật rồi, hơi đau, nhưng trông thấy Tiêu Lục cười, cảm giác còn đáng sợ hơn khi hắn nổi giận, ta vội nói: “Đa tạ Tiêu công tử, tự ta có thể đi được.”

“Như thế làm sao được?” Tiêu Lục nói đoạn, càng ôm ta chặt hơn, sải bước đi về phía trước.

Ta không thoát khỏi vòng tay hắn được, quay đầu nhìn Thập Lục, chỉ thấy chàng ngẩn ngơ đứng dưới gốc cây, sắc mặt tái xanh, dù dưới ánh trăng cũng có thể thấy rất rõ.

Trong lòng ta bỗng nhiên rung động vô cớ, một cảm giác không sao nói rõ dâng trào.

34. Quyển 2 - Chương 29: Tán Tỉnh

Tiêu Lục thì thầm gì đó bên tai, ta nghe không rõ lắm. Mãi cho đến khi rẽ qua một bên, ta mới nhận ra mình vẫn nằm trong lòng Tiêu Lục. Khi ta định đẩy hắn ra, liền trông thấy mẫu hậu và phụ hoàng đang cùng một nam tử đi tới. Mái tóc trắng tung bay dưới ánh trăng, nam tử kia chính là Bắc Đế.

Dường như Tiêu Lục biết ta định đánh hắn, liền dịu dàng đặt ta xuống một cách rất biết điều.

Ta nén cơn giận trong lòng, giữ thể diện cho hắn trước mặt phụ hoàng và mẫu hậu, lườm hắn một cái, sau khi thi lễ với phụ hoàng mẫu hậu và Bắc Đế xong, ta liền nhanh chóng bỏ đi.

Về đến tẩm cung, nhớ đến Thập Lục, trong lòng ta vẫn cảm thấy rối bời.

Sớm hôm sau, Hồ Ly liền đến tìm ta. Đêm qua trằn trọc cả đêm, đến gần sáng ta mới ngủ được, bực mình sai Viên Viên và Tư Tư ra ngoài đuổi huynh ấy đi.

Hồ Ly cầm cây quạt xếp mười hai nấc của mình, âu sầu nói: “Muội tử à, muội sắp phải đến Bắc Triều rồi, ca ca ở bên muội thêm một lúc cũng không được sao?”

Ta chau mày, “Ai nói muội muốn đến Bắc Triều?”

Hồ Ly thở dài nói: “Mọi người bên ngoài đều nói thế. Nói tới qua muội đã chọn Tiêu Lục rồi.”

Ta toát mồ hôi lạnh. Lời đồn quả là đáng sợ, ta chẳng qua chỉ ngã vào lòng Tiêu Lục thôi mà.

Hồ Ly lại than thở nói: “Ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu cũng gần tin rồi!”

Ta đưa mắt nói: “Vậy Đẩu Sách có tin không?”

Hồ Ly nhướn mày nói: “Tối hôm qua huynh ấy chỉ đi vòng quanh điện, cả đêm không ngủ, ha ha. Nhớ lại ngày trước khi huynh ấy trêu chọc ta và A Cẩm, không ngờ bản thân cũng có ngày hôm nay.”

Ta nhìn Hồ Ly một cách chán nản, có cần mừng rỡ đến thế không? Uống cho huynh ấy còn là huynh đệ tốt với Đẩu Sách.

“Nhưng ta không tin muội tử lại thích Tiêu Lục.” Hồ Ly đắc ý nói.

Ta vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Hồ Ly giấu giếm thân phận của Đẩu Sách, kể đó lạnh lùng cười nói: “Vẫn là ca ca hiểu muội tử, đúng là muội không thích Tiêu Lục, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc muội chọn hắn.”

“Hả?” Lần này Hồ Ly hoàn toàn sững sờ, khuôn mặt tuấn mỹ lập tức dài thườn thượt, “Ta cứ tưởng muội phải thích Đẩu Sách chứ, huynh ấy khổ sở đi theo muội hai năm, đều là vì thích muội đó.”

Ta đã kích Hồ Ly thành công, cười gian tà nói: “Thập Lục đang ở đâu?”

Hồ Ly chau mày khổ sở đáp: “Đang ở trong dịch quán Đông Yên, muội còn định đi đã kích huynh ấy nữa sao?”

Ta mỉm cười nói: “Không phải huynh nói đêm qua huynh ấy mất ngủ sao, để muội đi tặng huynh ấy ít thuốc, đảm bảo đêm nay huynh ấy sẽ ngủ ngon.”

Hồ Ly âu sầu thở dài một tiếng.

Thị vệ ở dịch quán Đông Yên thấy ta đến, cực kì vui vẻ dẫn ta vào trong, thậm chí không cần thông báo. Nghe nói Đẩu Sách đã dặn riêng thị vệ không được ngăn cản ta. Thị vệ đó nói thái tử nhà hắc ở hậu viện, ta liền theo hắc đến đó.

Tuy đã vào cuối thu, nhưng từng cây hoa trong hoa viên ở dịch quán vẫn nở rộ, từng đóa khoe màu cảm tú. Còn có cả loài hoa dây leo mà ta không biết tên tôn lên những đường nét uốn lượn của bức tường trắng, cánh mũi thoang thoảng hương thơm.

Thị vệ dẫn đường phía trước đột nhiên dừng bước, quay người ngại ngần nói: “Xin công chúa đợi một lát.”

Ta cực kì nghi hoặc, kiễng chân nhìn qua vai hắc, liền thấy trong đình có một nam một nữ dường như đang ôm nhau, nhìn từ sau lưng, hình như còn đang “gặm nhấm” nhau.

Thì ra Đẩu Sách đang tán tỉnh nữ nhân.

Không biết vì sao, ta chỉ cảm thấy trong lòng cực kì khó chịu, tựa như có con mèo cào cào trong tim. Ngày trước sao ta lại nghĩ đến chuyện tác hợp cho hai người họ thành một đôi kia chứ, hai người họ thực ra chẳng xứng đôi chút nào, đứng cạnh nhau trông thật chướng mắt.

Ta chỉ muốn xông lên chia rẽ cặp uyên ương kia ra, sau đó đập lên người Đẩu Sách mấy cái, lại cào lên mặt nữ nhân kia mấy cái. May mà làm bà bà đã nhiều năm, ta có khả năng tự khống chế, dồn nén ý định bạo lực trong lòng lại.

Đợi đến khi bình tĩnh lại, ngược lên nhìn, đôi cặp nam nữ kia (không biết vì sao ta lại gọi họ là cặp nam nữ nữa) đã ngồi trên ghế đá trong đình.

Ta khẽ rời gót bước qua, cười nói: “Thì ra Nhạn Tử đang ở đây.”

Nữ nhân đó chính là Lam Nhạn, trông thấy ta liền đứng dậy thi lễ nói: “Nhạn Tử bái kiến công chúa.”

“Miễn lễ.” Ta đỡ Lam Nhạn dậy, nhìn khuôn mặt e lệ của nàng ta, “Bản cung đến hình như không đúng lúc, làm phiền hai người vui vẻ rồi.”

Lam Nhạn e thẹn liếc nhìn Đẩu Sách, cúi đầu cười nói: “May mà công chúa không chọn điện hạ, nếu không, Nhạn Tử sao có thể ở bên điện hạ được? Nhạn Tử có thể ở bên điện hạ, là nhờ phúc của công chúa.”

“Đâu có, đâu có.” Ta nói với vẻ chân thành.

Ta liếc nhìn Thập Lục đứng bên cạnh, chàng điềm tĩnh đứng đó, nhìn ta thi lễ một cách khách sáo. Lập tức ta cảm thấy trong lòng chưa xót khó tả.

Khi ta muốn tác hợp cho họ thì không thành, khi ta không muốn nữa thì lại vô tình tác hợp cho họ.

Hóa ra, xoay chuyển một vòng, số phận đã định ta phải làm bà mối cho họ.

35. Quyển 2 - Chương 30: Hạ Độc

Sau cùng, Lam Nhận mất long lanh, khuôn mặt e thẹn uyển chuyển bước đi, trong đình chỉ còn lại ta và Đầu Sách.

Chàng chậm rãi quay người, đôi mắt đen láy nhìn ta chăm chú, cười nhạt hỏi: “Hôm nay công chúa đến đây có chuyện gì?”

Trong lòng ta cực kì hận chàng.

Trước tiên vô duyên vô cớ hôn ta, tới qua lại đòi ta chọn chàng, giờ mới chớp mắt đã ôm Lam Nhận rồi.

Ta mỉm cười, ngồi trên ghế với tư thế đẹp đẽ, chậm rãi nói: “Thực ra, hôm nay đến đây, là cảm tạ thái tử điện hạ đã chăm sóc cho bản cung lâu như vậy. Nếu ta sớm biết Thập Lục là huynh, tuyệt đối sẽ không dám sai khiến huynh như thế, hai năm qua, quả là vạn phần có lỗi.”

Đầu Sách nhìn ta không chớp mắt, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ trầm tĩnh.

Chàng lại trở về là Thập Lục của ngày trước, khuôn mặt lạnh như băng, không có lấy một nụ cười.

“Nếu là chuyện đó, công chúa thực sự không nên cảm ơn ta. Thực ra phụ hoàng bảo ta qua lại giang hồ, học thêm kiến thức, ta cảm thấy ở bên cạnh bà bà, có rất nhiều cơ hội để rèn luyện.”

Chẳng lẽ nhiều người ghét ta thế sao? Cho nên ta gặp rất nhiều tai họa, cho nên chàng mới có rất nhiều cơ hội?

Ta thấy trên bàn có trà, liền bưng ấm lên rót một chén, đẩy đến trước mặt Đầu Sách, nói vô cùng chân thành: “Bất luận huynh vì điều gì, thì cũng đã cứu ta không chỉ một lần, cảm tạ là chuyện nên làm.”

Thập Lục giương mắt nhìn ta một hồi, bưng ly trà lên uống cạn, nói: “Nếu đã như vậy, bản điện hạ xin nhận.”

Ta nhìn chàng uống cạn ly trà, nhưng không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, trong lòng ngược lại càng lạc lõng khó chịu.

“Chúc huynh và Lam Nhan, hai người... đầu bạc răng long.” Ta cười lạnh lùng, nói xong liền nhanh chân đi ra ngoài.

Đầu Sách tóm lấy tay áo ta, đôi mắt đen láy nhìn ta không chớp, ta thấy rõ hình ảnh mình phản chiếu trong mắt chàng, cũng nghe được hơi thở dồn nén của chàng.

“Sao ta lại đầu bạc răng long với Lam Nhận?” Chàng nắm lấy tay ta, hậm hực nói, “Có phải ta cùng cô ấy bạc đầu răng long thì nàng sẽ rất vui không? Hả?”

“Đúng thế, ta rất vui đấy, thì sao? Chẳng lẽ ta không được phép vui? Ta chẳng thích huynh, huynh thích lấy ai thì lấy, tốt nhất là lấy nhiều vào. Chẳng phải huynh là thái tử sao, có thể lấy rất nhiều phi tử, tốt nhất là đêm nào cũng như đêm xuân, cạn hết tinh lực mà chết, thế thì ta lại càng vui.” Ta cảm hận nói, sau cùng nhìn khóe môi Đầu Sách nhếch lên mới ngậm miệng lại.

Sao nào, ta trù ẻo chàng như thế, mà vẫn cảm thấy vui ư? Bản công chúa tức chết mất! Ta chống nạnh, định tiếp tục mắng chàng thêm vài câu.

Bỗng nhiên, ta chỉ thấy trên môi có cảm giác mềm mại, đã bị hơi thở của Đầu Sách bao phủ. Ta kinh hãi, vẫn còn chưa làm rõ tình hình, hàm răng bị đầu lưỡi chàng lách qua.

Lần trước khi Đầu Sách hôn ta, định lách qua hàm răng ta liền bị ta đẩy ra, không ngờ lần này mơ mơ hồ hồ, lại để cho chàng đắc ý.

Nhớ lại chuyện chàng vừa hôn Lam Nhận, ta liền đẩy chàng ra một cách căm ghét, nhưng không ngờ hoàn toàn không đẩy ra được, chàng giống như tên cường đạo, không dùng kỹ xảo gì hết, nhưng lại cực kì ngoan cố.

Cường bức chiếm đoạt như thế, chàng đã cắn vào môi ta, dường như nếm thấy vị máu tanh, chàng hơi ngừng lại.

Ta thừa cơ tát cho chàng một cái, ôm đôi môi bị cắn, nghiêng đầu nhỏ xuống đất, lại giận dữ lườm chàng. Đôi mắt đen láy của Đẩu Sách sáng rực, bị ta tát một cái, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười.

“A Sơ, ta thích nàng, lấy ta nhé!” Chàng nhìn vào mắt ta, dường như muốn soi thấu vào tận sâu thẳm linh hồn ta.

“Nhưng huynh đã hôn Lam Nhạn.” Ta lạnh lùng nói.

“Đâu có, vừa rồi ta không hề hôn cô ấy, có con bọ bay vào mắt cô ấy, ta chỉ thổi giúp thôi.”

Ta giương to mắt, “Thật không?”

Ta nghiêng đầu suy nghĩ, đúng là không trông thấy môi họ chạm vào nhau.

“Vậy vì sao Lam Nhạn lại nói với ta là muốn cưới huynh?” Ta vẫn nghi ngờ hỏi.

Đẩu Sách ôm trán nói: “Lam Nhạn cố tình đấy, ai bảo nàng không nói cho cô ấy biết nàng chính là Kê bà bà, chuyện cô ấy trách nàng đâu có liên quan gì đến ta.”

Ta toát mồ hôi, nói như vậy thì Lam Nhạn biết ta chính là Kê bà bà rồi.

“A Sơ, nể tình ta thích nàng bao năm nay, lại đi theo nàng làm trâu làm ngựa bao năm nay, nàng hãy nhận lời đi.” Đẩu Sách giơ tay ôm lấy eo ta, cúi đầu nói.

Ta ôm đôi môi bị thương, chau mày hỏi: “Chuyện này..., rốt cuộc huynh có biết làm không vậy?”

Đẩu Sách lập tức đỏ bừng mặt.

“Vậy thì thử lại xem ta có biết không?” Chàng nghiêng răng nói, vừa nói vừa cúi đầu hôn ta lần nữa.

Lưỡi chàng không ngừng chuyển động trong miệng ta, hôn ta thật mạnh, động tác dần dần trở nên thành thực. Đầu lưỡi chàng quấn lấy lưỡi ta, ép ta phải cùng chàng hưởng thụ nụ hôn này.

Ta bị chàng hôn đến mức thần trí mơ hồ, đang chìm trong mơ màng, chàng bỗng ngẩng đầu lên, nhìn ta với sắc mặt cổ quái.

Ta nheo mắt hỏi: “Sao thế?”

Đẩu Sách dường như cố nhịn, sau cùng không chịu nổi, giơ đầu ngón tay gãi cánh tay, nhìn ta khê quát: “Lần này là thứ độc gì vậy?”

Ta từ từ đẩy chàng ra, lúc này mới nhớ vừa rồi ta đã hạ độc vào nước trà, ta muốn nhịn cười mà sau cùng không nhịn được, cười hi hi nói: “Ngựa ba ngày.”

Đẩu Sách hít một hơi, vừa gãi vừa nói: “Cho ta ngựa ba ngày liền hả? Nha đầu ác độc quá!”

Ta hùng hồn nói: “Ai bảo vừa rồi huynh và Lam Nhạn thế kia, ta cứ tưởng... Cho nên, đó là do huynh tự chuốc lấy thôi!”

“Được rồi, ta sai rồi, mau đưa thuốc giải cho ta.” Đẩu Sách bắt lặc nói.

Ta lặng lẽ lùi ra sau hai bước, mới cười xấu xa nói: “Chuyện này, thứ thuốc này, muội vừa điều chế ra. Thuốc giải à, cái đó, muội vẫn chưa chế ra đâu.” Nói xong ta liền bịt tai lại.

Nhưng tiếng kêu gào đau khổ không hề vang lên như trong dự liệu, Đẩu Sách giơ tay tóm lấy ta, nghiêng răng nói: “Nếu đã như thế thì ta chịu khó một chút, coi nàng như thuốc giải vậy, gãi ngựa ba ngày cho ta.”

“Ừ!” Ta kêu lên phản đối.

Đẩu Sách nhanh chóng bịt tai, mỉm cười ôm ta vào phòng gãi ngựa.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tu-luong-duyen-ngoai-truyen-phuong-an-thien-ha>